ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய்மொழிக்கு

வியாக்யானமான

பகவத்விஷயம்—ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி.

நாலாம்பத்து.

சென்னை

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் வெளியீடு.

ஸபை வித்வான் ஸ்ரீகாஞ்சீ

P. B. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியால்

சென்னை கந்தக்கோட்டம்

தியாகி அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம் :-

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ் காஞ்சீபுரம்

1952.

விலை 2-4-0

ஸ்ரீரஸ்து

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்,

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பகவத்விஷயம்— திருவாய்மொழி-நாலாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—ஒருநாயகமாய்-ப்ரவேசம்

த்வயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார், கீழ் மூன்றுபத்தாலும். இனி மேல்மூன்றுபத்தாலே அதில் பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். கீழ் மூன்றுபத்தாலுஞ் சொன்ன புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயத்தை அடியிலே அறுதியிடுகிறார். இவ்வடியறியாதாரிறே உபாயாந்தரங்களாகிற விலக்கடிகளில் போகிறவர்கள். இவர்க்கு நிரவதிகப்ரீதியோடேயிறே கீழில் திருவாய்மொழியில் சென்றது. தாமும் குறைவற்று, பற்றினார்குறையும் தீர்க்கவல்லராம்படி யிருந்தார் கீழ். ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, 'நீங்கள் பற்றின விஷயங்கள் தண்ணிதானபின்பு அவற்றைவிட்டு ச்ரிய:பதியைப் பற்றுங்கோள்' என்று பரோபதேசே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். *வீடுமின் முற்றத்திலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; *சொன்னால் விரோதத்திலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; இத்திருவாய்மொழியும் பரோபதேசமாயிருந்தது. இவையெல்லாவற்றிலும் எல்லாவர்த்தங்களுமுண்டேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஓரர்த்தத்திலே நோக்காயிருக்கும். *வீடுமின் முற்றத்தில் இதர விஷய வைராக்யபூர்வகமாக பகவத்பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்றார், *சொன்னால்விரோதத்தில் 'பகவதர்ஹமான கரணங்களைக்கொண்டு பிறரை ஸ்துதியாதே ஸர்வேச்வரனை ஸ்துதிக்கப் பாருங்கோள்' என்றார். இதில் இவர்கள்தான் இதரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது சிலப்ரயோஜநத்துக்காகவாயிருக்குமிறே என்று அவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷபூயஸ்தையை அருளிச்செய்கிறார். ஐச்வர்யம் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷத்தை யுடைத்தாகையாலே தண்ணிது. ஆத்மலாபம் அபுருஷார்த்தமாய்க்கொண்டு நிலைநிற்குமாகையாலே தண்ணிது' இப்படி ஐச்வர்ய கைவல்யங்களுக்கு உண்டான தண்மையைச் சொல்லி, 'ஸர்வேச்வரனாகிறான் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாயிருப்பானொருவன்; ஆனபின்பு, அவற்றை விட்டு பகவத்பஜநம்பண்ணப் பாருங்கோள்' என்று இங்ஙனே பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கு உண்டான நன்மையை உபபாதியா நின்றுகொண்டு, பரோபதேசப்ரவ்ருத்த ராகிறார். இவர் தாம், ஸம்ஸாரிகள் தாந்தராய் வந்து 'எங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லவேணும்' என்ன, சொல்லுகிறாரன்றே. பிராட்டியும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் ராவணனை நோக்கி ஹிதஞ்சொன்னாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே. [*ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா*] வெந்து அற்ற க்ருஹத்திலே ஒருகம்பாகிலும் கிடைக்குமோ? என்று அவிக்கப் பார்ப்பாரைப்போலே. ... ... *

முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமராய்ப்போந்த ராஜாக்கள் அந்த ராஜ்யஸ்ரீயை யிழந்து இரந்து ஜீவிக்கவேண்டும்படி துர்கதராவர்கள்; ஆனபின்பு. *ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா

நித்யஸ்ரீ:* என்கிறபடியே நித்யஸ்ரீயான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒருநாயகமா யோடவுலகுடனாண்டவர் *
கருநாய்கவர்ந்தகாலர் சிதைகியபானையர் *
பெருநாடுகாண இம்மையிலேபிச்சைதாங்கொள்வர் *
திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ. (1)

[ஒருநாயகமாய்] நிலைநில்லாத ஐச்வர்யத்தைப்பற்றி நீர்க்குமிழிபோலே உடைந்துபோகிற மநுஷ்யர். *பதிம் விச்வஸ்ய* என்கிற ஈச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தை அநுகரிக்கும்படி சொல்லுகிறதிறே, பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனைப்போலே; ஏகாதபத்ரமாக. [ஓட] இப்படி யாளுவது எத்தனை கால மென்றால், நெடுங்காலம். "அறுபதினாயிரமாண்டு, எழுபதினாயிரமாண்டு" என்கிறபடியே நெடுக. இப்படி நெடுங்காலம் ஆள்வது எவ்வள வென்னில்,—[உலகு] கடல்சூழ்ந்த பூமிப் பரப்படங்கலும்; *மாந்தாதுः க்ஷேத்ரமுச்யதே* என்கிறபடியே முந்திரிகைநில முடையவனைப் போலே யாயிற்று ஆள்வது. [உடனாண்டவர்] இப்பரப்பில் ஓரிடம் குறை கிடவாதபடி ஆண்டவரென்னுதல், *அகார்யசிந்தாஸமகாலமேவ ப்ராதுர்ப்பவம்ச்சாபதர: புரஸ்தாத்* என்கிறபடியே பாபசிந்தனைபண்ணினார்முன்பே கையும்வில்லுமாய்நின்று நோக்கிக்கொண்டு போந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுநாதிகள்படியைப் பற்றச் சொல்லுதல், இப்படி ஏகாதிபத்யமாக நெடுநாள் லோகத்தை ஆண்டுபோந்தவர்கள் பின்னை யென்செய்வர்க ளென்னில்? *ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோ விநாசந, ப்ராதரம்வா ஸுதம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா:* என்கிறபடியே, அவற்றையிழந்து க்லேசிப்ப ரென்கிறார், மேல். [கருநாய்கவர்ந்தகாலர்] இப்படி நெடுநாள் மதிப்போடே ஜீவித்துப்போந்தவன் 'எளிமைப் பட்டு ஜீவிக்கிறதென்? ஒருபட்டினிவிடுவோம்' என்றிருக்கமாட்டானே. ஜீவிக்கையிலுண்டான நசையாலே பிக்ஷைபண்ணப் பார்க்கும். முன்பு குறைவற ஜீவித்துப்போந்தவனாகையாலே, பலர்காண வெளியில் புறப்படமாட்டான்; நிலாநாளில் இருட்டுப்புரைகளிலும் இருட்டுநாளிலுமாயிற்றுப் புறப்படுவது. இருள் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலே கறுத்த நாய்கள் கிடக்கும். அதறியாதே அவற்றின் வாயிலே காலையிடும்; அவை கடிக்கும். [கருநாய்] கருமை சிற்றமாய், வெட்டிய என்னவுமாம். கருநாய் – கருவையுடைத்தான நாய்; குட்டியிட்ட நாய்; என்றும் குட்டியைக் காத்துக்கிடக்கிறதாகையாலே அதுக்கு ஏதேனும் தீங்குவருகிறதோ வென்று கண்டாரை ஓடிக்கடிக்குமே, அத்தைச்சொல்லுதல். [காலர்] வீரக்கழலிட்ட கால் என்றிறே முன்பு நிரூபிப்பது; இப்போது நாய்கடித்த கால் என்றாயிற்றுச் சொல்லுவது. [சிதைகியபானையர்] கண்டவிடமெங்கும் பொளிந்து உபயோகயோக்யமன்றிக்கே பொகட்டுக்கிடந்ததொன்றை எடுத்துக்கொள்ளும். முன்பு பொற்கலத்திலே ஜீவித்தவன் இப்போது ஒரு புத்தோடு கிடையாதபடியாயிற்று. இட்டது உண்டாகில் ஒரு மூலையிலே கீழே போம்படியாயிற்று இருப்பது. [பெருநாடுகாண] முன்பு பச்சை கொண்டுவந்தவர்கள் ஓராண்டு ஆறுமாஸமும் உள்ளும்புகப்பெறாதே நின்று உலருமித்தனையிறே.அதுக்கும் போர இப்போது தடையற்று இருந்ததே

குடியாகக் காணும்படியாக. முன்பு போர ஜீவித்து எளிமைப்பட்டவனைகையாலே எல்லாரும் காண வருவர்களே. இப்படி செய்வது ஒருஜந்மம் ஜீவித்து மற்றொருஜந்மத்திலேயோ வென்னில் [இம்மையிலே]—அப்படிஜீவித்த இந்த ஜந்மந்தன்னிலே. [பிச்சை] முன்பு ராஜாக்களுக்கு ராஜ்யம் வழங்கினுனையிறே போருவது; இப்போது ஒரு பிக்ஷமாத்ரமேயாயிற்று இவனபேக்ஷிப்பது. [தாம்கொள்வர்] முன்பு ராஜாக்கள் கொண்டுவந்த பச்சை ஆளிட்டிறே வாங்குவது, சிலரிடக் கொண்டாராகாமைக்கு; இப்போது இடுகிறவர்கள்பக்கல் நினைவின்றிக்கே பாதிஸம்வாதமே உள்ளது.

ராஜ்யஸ்ரீ இங்ஙனேயானபின்பு, [திருநாரணன்தாள்] [*இடர்கெடுத்ததிருவாளனிணையடி*] ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போருங்கோள். *தத்ர நாராயணச் ச்ரீமாந்மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:* என்னக்கடவதிறே ஓடு கொண்டு இரப்பார்க்கெல்லாம் இவனையொழியக் கதியில்லை; *ஓட்டுயொழித்தவனிறே. [தாள்] [யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ] 'பிள்ளாய்! உன்உள்வெதுப்பு ஆறுவதெப்போது?' என்ன; 'நானும் எனக்குவகுத்தமுடிசூடி அவரும் தமக்கு வகுத்தமுடிசூடினவன்றே என்றானிறே; அப்படி தலையாக ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட திருவடிகளை. *அடிசூடுமரசு என்னக்கடவதிறே. [காலம்பெற] அரைநாழிகையாகிலும் முற்பட்டது உடலாக. *ஜீவிதம் மரணாந்தம் ஹிக்ஜராந்தேரூபயௌவநே, ஸம்பதச்ச விநாசாந்தா ஜாநந் கோ த்ருதிமாப்நுயாத்* ஆகையால் நாளைச்செய்கிறோமென்னுமதன்று; [*யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி வாஸுதேவோ நசிந்த்யதே, ஸாஹாநி:*] அதுவே இவனுக்கு *அஸந்நேவ* என்னும்படி வருகிற அநர்த்தமாகிறது. [தந்மஹச்சித்ரம்] அநர்த்தம்வருகைக்கு அவகாசமும் அதுவே. [ஸாப்ராந்தி:] விபரீதஜ்ஞாநமாகிறதும் அதுவே. [ஸாசவிக்ரியா] நிஷித்தாநுஷ்டாநமாகிறதும் அதுவே. [சிந்தித்து] இனி பரிகரமில்லையென்று கண்ணழிவுசொல்ல வேண்டா; அவன்தந்த கரணங்களை அவனுக்காக்க அமையும்; நெஞ்சிலேயடிபட அநுஸந்திக்க அமையும்; *ஸ்ம்ருதோயச்சதி சோபநம்*. [உய்ம்மினோ] அவ்வநுஸந்தாநம் பலத்தோடே வ்யாப்தம். பேறு எல்லார்க்கும் வேணுமென்றிருக்கையாலே எல்லார்க்குமாக அருளிச்செய்கிறார். [உய்ம்மினோ] அடியற்றால் வாடுமத்தனைகிடிகோள்; அடியைப்பே பணிநோக்கி உய்ந்து போருங்கள். .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. ராஜ்யத்தை யிழக்கையேயன்றிக்கே, ராஜ்யம்பண்ணுகிற நாளில் போக்யைகளாகப் பரிக்ரஹித்த ஸ்த்ரீகளையும் சத்ருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைப்படுவர் என்கிறார்.

உய்ம்மின்திறைகொணர்ந்தென்றுலகாண்டவர் இம்மையே
தம்மின்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத்தாம்விட்டு *
வெம்மினொளிவெயிற்கானகம்போய்க் குமைதின்பர்கள் *
செம்மின்முடித்திருமாலை விரைந்தடிசேர்மினோ. (2)

[உய்மின்திறைகொணர்ந்து] எதிரிகளுடைய* ராஜ்யத்தைத் தனக்காகக் கோலினால் பொருதுஆக்கிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே, நீ உன்ப்ராணனை நோக்கிக்கொள்ள வேண்டி யிருந்தாயாகில், உன் ஸர்வைச்வர்யத்தையும் நம்பக்கலிலே கொண்டுவந்து தந்து உன்னைக்கொண்டு பிழைத்தோடிப் போ, என்கிற உக்தியாலேயாயிற்றுத் தனக்காக்குவது. படையும் குதிரையுங் கொண்டு பொருது தனக்காக்கிக் கொள்ளவேண்டா; திறையைக்கொண்டுவந்து ஜீவித்துப்போருங்கள் என்கிற சொல்லாலே லோகத்தை யாண்டவர்கள். [இம்மையே] இப்படியாண்ட இந்தஜந்மந்தன்னிலே. [தம் இன்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ள] தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் அந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஸ்த்ரீரத்நங்களை யெல்லாம் திரட்டுமே; இவன் திரட்டினபடியே வேறொருவன் வந்து கைக்கொள்ளும்; இது நரகபுரமழிந்தவன்று கண்டதிறே; பாண்டவர்களுடைய ராஜஸூயமும் செருக்குமெல்லாங் கிடக்க, த்ரௌபதி ஸதஸ்ஸிலே பரிபூதையானவஸ்துவேயிறே இதில் ப்ரமாணம். தந்தாமுக்கு நிரதிசயபோக்யைகளான ஸ்த்ரீகளை சத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்க. [தாம்விட்டு] - தன்ப்ராணரக்ஷணத்தி லுண்டான நசையாலே, ஸஹ்ருதயமாகத் தானே கூறைப்பையும் சுமந்துகொண்டுபோய் விட்டுப்போரும். *ஆபதர்த்தம் தநம் ரக்ஷேத்* என்கிறபடியே. [வெம்மின் இத்யாதி] "பின்னையும் இவன் இங்கேகாணில் நலியும்" என்று, ஜலவர்ஜிதமுமாய் மநுஷ்யஸஞ்சாரங்களில்லாத காடேறப் போம். பேய்த்தேரையும் வெயிலையுமுடைத்தான காட்டிலே போம்; வெவ்விய மின்னினொளிபோலே யிருந்துள்ள வெயிலையுடைத்தான காட்டிலே போயென்னவுமாம். [குமைதின்பர்கள்] அர்த்தவானுக்கு எங்கும் ஆளோடுமே; "அவன் போனவிடத்தே போய்க் கொன்றுவருகிறோம்; எங்களுக்கு வெற்றிலையிட்டருளீர்" என்பர்கள் அருகே நின்று, "அப்படி செய்துவாருங்கோள்" என்று அவர்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாங் கொடுத்துவிடும்; அங்கும்போய்க் கொலைதப்பாது. [குமைதின்பர்கள்] நலிவுபடுவர்கள். அடியிலே நாய் அடியிட்டு நலியத்தொடங்கிற்றிறே. நாய் முதலிலே காற்கூறு கொண்டதிறே.

ஆனபின்பு, [செம் மின் இத்யாதி]சிவந்து மின்னுகின்றுள்ள முடியையுடைய ச்ரிய:பதி திருவடிகளைக் கடுக ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். தன்னையாச்ரயித்தார்க்குக் கொடுக்கைக்குத் தலையான முடியுண்டு; கொடுப்பிக்கைக்கு அருகே யிருப்பாரு முண்டு; விரையாமையாலுள்ள இழவே உள்ளது. [அடிசேர்மினோ]-அவன் முடியைத் தரிலும் நீங்கள் திருவடியைச் சேருங்கள். நீங்கள் உங்களடிவிடாதே கொள்ளுங்கள். ... (2)

**அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள்தாம்தொழ*
இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்பவிருந்தவர் *
பொடிசேர்துகளாய்ப்போவர்க ளாதலில்நொக்கென *
கடிசேர்துழாய்முடிக் கண்ணன்கழல்கள்நினைமினோ.** (3)

மூன்றாம்பாட்டு. ராஜாக்கள் தங்கள்காலிலேவிழுந்துகிடந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்பையுடையவர்கள், 'ஒருசேதநன்' என்று நினையாதபடி மதிப்பறுவார்களென்கிறார்.

[அடிசேர் முடியினராகி] - தன்னேடொக்க 'அரசு' என்றிருந்த ராஜாக்கள் தன் காலிலே சேர்க்கப்பட்ட முடியை யுடையராய். [அரசர்கள்] ராஜாக்கள். [தாம்தொழ] தாங்கள் அறிந்ததாகத் தொழுமித்தனை போக்கி, 'இவன் இப்படி தொழுதான்' என்னும் ப்ரதிபத்தி அவனுக்கில்லை. 'இன்று ஸ்ரீபாதத்திலே தலைதாக்கத் தெண்டனிடப்பெற்றோம்' என்று இவன்தான் நினைத்திருக்குமித்தனை. * சிரஸா யாசதஸ் தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா * என்று 'பிள்ளை தலையாலேயிரக்க, நாம் மறுத்துப்போந்தோம்' என்று புண்பட்டுத் தலைசீய்க்கும் விஷயத்தைத் தொழுகிறானன்றே. இவன் இப்படி தொழ, அவன் செய்ததென்? என்னில், [இடிசேர் இத்யாதி] 'இன்னராஜா காணப்புகுகிறன்' என்று ஓலக்கமிருந்து, நாடகச்சாலையிலுள்ளாரை அழைத்து அருளப்பாடிட்டு நாட்டில் மரங்களையடையத் துளைத்துத் தோலைமேவி அத்தை இடியையொக்க த்வநிப்பித்து அநாதரித்திருக்கும். இன்னான் வந்து காலிலே விழுந்துகிடந்தான்; அவன், இத்தை அநாதரித்துக் கூத்துக்காண்பது பாட்டுக்கேட்பதானானென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாம்படி யிருக்கவேணு மென்றாயிற்று இவனிருப்பது. [இருந்தவர்] அங்குநிற்கிற ஸ்தம்பத்திற்காட்டில் ஒரு வாசியில்லைகாணும் இவருடைய நினைவால். இப்படியிருந்தவர்கள் என்செய்வரென்றால், பொடிபடுவரென்கிறார் மேல். [பொடிசேர் துகளாய்ப்போவர்கள்] தனக்குஎன்று ஓராகாரமின்றிக்கே பொடியோடே சேர்ந்த தூளி என்று வேறொன்றோடே சேர்த்து நிரூபிக்கவேண்டும்படி யாவர்கள். தன்காலிலே ஒருவன் குனிந்தால் அநாதரிக்கும்படியான மதிப்பையுடையவன், தன்தலையிலே ஒருவன் அடியிட்டால் நாம் இவன்தலையிலே அடியிட்டோமென்று நினைக்கவேண்டாதபடி க்ஷுத்ர தூளியாய்ப் போவர்கள்.

[ஆதலில்] அர்த்ததத்வம் இதுவானபின்பு. [நொக்கென] சடக்கெனு. [கடி இத்யாதி] முடிகொடுத்தால் மாலையுங்கொடுக்கவேணுமே! திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமள மேறிவாராநின்றுள்ள திருத்துழாய்மாலையைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையனாய் ஆச்ரித ஸுலபனான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை அநுஸந்திக்கப் பாருங்கோள். நினைக்கவே கொண்டு முழுகுமிறே திருவடிகளின் போக்யதை. இவ்வடியை நினைக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியறுமே. * மதுஸூதநப்ரபந்நாந் * என்று யமாதிகள் அஞ்சும் மதிப்பைப் பெறுவர். ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. ஐச்வர்யத்தின் நிலையாமையும் மதிப்பறுகையும் கிடக்கச்செய்தே போக்தாக்களுடைய நிலையாமையாலும் அவனைப் பற்றவேணுமென்கிறார்.

நினைப்பான்புகின் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற்பலர் *
எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டுகழிந்தவர் *
மனைப்பால் மருங்கற மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம் *
பனைத்தாள்மதகளிறட்டவன் பாதம்பணிமினே. (4)

[நினைப்பான்புகில்] நினைக்கப்புக்கால். கடலிலேயிழிவாரைப்போலே, நினைத்த தாய்த் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடியா யிருக்கிற இருப்பும், தாம் லோகயாத்ரை நினையா

ரென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. ஆனாலும், பரஹிதமாக அநுஸந்திக்குமதுண்டிறே. [கடலெக்கலில் நுண்மணலில் பலர்] அலைவாயிலெக்கலில் நுண்ணிய மணலிற்காட்டில் அநேகர். இப்படியாண்டுமுடிந்துபோகிறவர்கள் தாங்கள் ஆரென்னில், க்ஷுத்ரமநுஷ்யரல்லர், * ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர் யத் ப்ரஹ்மணோ விது: * என்கிறபடியே ஆயிரம் சதுர்யுகங் கூடிற்று ஒருபகலாய், இப்படி ராத்ரியாய், இங்ஙனே நூறாண்டிருந்து த்விபரார்த்தகாலம் ஜீவித்து முடிந்துபோம் ப்ரஹ்மாதிகள். அநேகயுகங்களும் இவ்வுலகாண்டு இது குறியழியாதேயிருக்க, இவர்கள் என்னது என்றபிமாநித்து முடிந்துபோவர்கள். [எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர்-நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்] *கங்காயாஸ் ஸிகதா தாரா யதா வர்ஷதி வாஸவே, சக்யா கணயிதும்லோகே நவ்யதீதா; பிதாமஹா:] . [மனைப்பால்மருங்கற] சிறுகஜீவித்தானாகில் தன்னளவிலே போம்; பரக்க ஜீவித்தானாகில் தன்னயலிலுள்ளாரையுங் கொண்டுபோம்; பெருமரம் முறிந்தால் அருகுள்ள வற்றையும் கொண்டுபோமிறே. மனைப்பால் - மனையிடம். மருங்கு-அயல். அசலிட்டுப் பார்ச்வஸ்த்தருக்கும் நாசமாம். [மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம்] இப்படி முடியுமதொழிய ஸ்திரராயிருப்பாரொருவரையும் கண்டிலோம். ஆனால், செய்ய வடுப்பதென் ? என்னில்,-[பனைத்தாள் இத்யாதி] பனைபோலே யிருக்கையாலே பயாவஹமான காலையுடைத்தான மத்தகஜமுண்டு, குவலயாபீடம்; அத்தை முடித்தவன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். அவன் உங்கள் ப்ரபலப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்க, நீங்கள் அவன்காலிலே தலைசாய்க்கப் பாருங்கோள். கீழிற்பாட்டில்-*மாமின் அர்த்தம்சொல்லிற்று; இதில்-*அஹமின் அர்த்தம் சொல்லுகிறது ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநாபரிஷ்வங்கமும் அஸ்திரம் என்கிறார்.

**பணிமின்திருவருளென்னும் அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளி *
அணிமென்குழலா ரின்பக்கலவியமுதுண்டார் *
துணிமுன்புநாலப் பல்லேழையர்தாமிழிப்பச்செல்வர் *
மணிமின்னுமேனி நம்மாயவன்பேர்சொல்லிவாழ்மினோ.** (5)

'பணிமின்திருவருளென்னும் - அஞ்சீதப் பைம்பூம்பள்ளி யணிமென்குழலார்' என்று ஸ்த்ரீகளோடேசேர்த்து நிர்வஹிப்பர்கள் முன்புள்ள முதலிகள்; பட்டர், அங்ஙனன்றிக்கே, 'பணிமின் திருவருளென்னும்' என்கிற இத்தை - 'இன்பக்கலவியமுதுண்டார்' என்கிறவர்களோடே சேர்த்து அருளிச்செய்வர். தான் ராஜ்யம்பண்ணுகிற நாளில் தன் ராஜ்யத்தை அவர்களுக்குப் படுக்கைப்பற்றாக்கி, அவர்களைப் படுக்கையிலே வைத்துத் தான் தாழநின்று: [பணிமின் திருவருளென்னும்] 'திருவுள்ளத்திற் கிடக்கிறத்தை அருளிச்செய்யலாகாதோ ?' என்னும். தன்னையநுவர்த்திப்பார் புறம்பே யுண்டே: இனி, ரஸிகத்வமாவது-தான் இவர்களுக்குத் தாழநிற்கையிறே. [அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளி]தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்து பரந்து பூவாலே செய்த படுக்கையிலே. அவன் இப்படுக்கையிலே வைத்து 'திருவருள்பணிமின்' என்னாநின்றால், அவர்கள் செய்வதென் ?

என்னில், [அணிமென்குழலார்] அவர்கள் கொண்டாட்டத்தை அநாதரித்து, ஆபரணத்தைத் திருத்துவது குழலைப் பேணுவதாகாநிற்பர்கள். [இன்பக்கலவியமுதுண்டார்] அவர்கள் அந்த அநங்கீகாரப்ரமுகமான ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ஆநந்தாம்ருதத்தை புஜித்தவர்கள். அநாதராம்ருதபாநம் பண்ணினவர்களென்றுமாம். * அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களை அநுகரிக்கிறார்களிறே. வேறொருவன் வந்து அவர்களை ஸ்வீகரித்துஇன்பக்கலவியமு துண்ணாநிற்குமே; இவன் பின்னைத் தன்னுடைய சரீர தாரணத்துக்காக அவர்கள்பக்கலிலேபோய் இரக்கத்தொடங்கும். [துணி முன்புநால] *சாடமாச்சாத்ய் துச்சதாம்* என்கிற படியே பின்பு கொண்டுவந்து இணைக்க எட்டம் போராமையாலே முன்னே நாலாநிற்கும். [பல்லேழையர்தாமிழிப்ப] தாங்கள் பலராயிருப்பர்களே; இவன்பக்கல் தங்களுக்கு உண்டான சாபலந் தோற்றச் செத்துக்காட்டுவர்கள் முன்பு; இப்போது, தங்களைஸ்வீகரித்தவனுக்கு ப்ரியமாக, இவனுக்கு போகயோக்யதை யில்லாமையையும் க்ருபணதையையுஞ் சொல்லி உபேக்ஷாவாதங்கள் பண்ணாநிற்பர்கள். [செல்வர்] 'நம்மோட்டை பாவபந்தமிறே சொல்லுகிறது இங்ஙன்' என்று அத்தையும் புத்திபண்ணாதேசெல்வர். முன்பு 'பணிமின்திருவருள்' என்றபோதை அநாதரத்தோபாதியாக இத்தையும் நினைத்துச் செல்வர். * த்ருஷ்ணகாநிபருத்ரவா * இறே.

ஆனபின்பு, * பக்தாநாம் * என்றிருக்கிற உடம்பைப் பற்றப்பாருங்கோள். [மணி இத்யாதி] நீலரத்நம்போலே காந்தியையுடைத்தாய் அதிற்காட்டில் விஞ்சின அழகையுடைத்தான திருமேனி. * ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்க: * என்றுகொடுக்கும்படியிறே. ['ஏஷ:'] தான் அநுபவித்து "தனக்கு ரஸித்தது" என்று பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே; * இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:* என்னக்கடவதிறே. 'இச்சாக்ருஹீதம்' என்கையாலே, கர்மநிபந்தநமல்ல வென்று தோன்றுகிறது; 'அபிமதம்' என்கையாலே, தனக்கும் போக்யமென்றுதோன்றுகிறது. [*ஸர்வஸ்வபூத:*] இதொழிய மற்றொன்றைக் கொடுத்தாலும் இது கொடாதத்தால் வரும் குறை கிடக்குமே! திருமேனியைக்கொடுக்கவே எல்லாம் கொடுத்ததாமிறே; ஸர்வ அபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது; மற்றுக்கொடுக்குமதிலும் இதுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறது [*பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:*] அம்ருதாசிக்குப் புல்லையிடவொண்ணாதே! *ஸ்நேஹோ மே பரம:* என்று இவ்வுடம்பைவிரும்பினவனுக்கு இத்தையே கொடுக்க வேணுமே. [*மயாகால மிமம் ப்ராப்ய தத்த:*] "இவன் ஒன்றுகொள்வா னொருவனல்லன்; நாம் இவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கப்பெறுவதுகாண்" என்று குறைப்பட்டிருந்தவர், இவன்விலக்காததொரு ஸமயம்பெற்று இப்படி கொடுத்துக்கொண்டு நின்றார். [*தஸ்ய மஹாத்மந:*] ஒருபடி கொடுத்தாராய் ஒன்றுசெய்த வித்தனைபோக்கி, இரண்டு உடம்பு கொடுத்தவனுக்கு ஒருடம்புதரமன்றிறே. வேண்யுத்க்ரதநத்திலே பிராட்டி ஒருப்பட்டவன்று அவளை உளளாக்கினான்; *அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே* என்றபெருமாளை மீட்டு அவரை உளராக்கி இப்படி இருவர்க்கு இரண்டுஉடம்பு கொடுத்தானிறே அவன். அவன் பலபடி உபகரிக்கையாலே இவர் ஒருபடி உபகரித்தார். [நம்மாயவன்] ஆச்ரித விஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி எல்லைகாணப்போமோ? இப்பேற்றுக்குச் செய்யவேண்

டுவதென்? என்னில், — [பேர்சொல்லி] சேர்த்தி அவ்வளவே; பின்னை வாழ்வோடே தலைக்கட்டும். வாழ்க்கைக்கு ஒருபேரோ! "அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" என்னும் படியிறே இது தன்னுடைய போக்யதையிருப்பது. ... . (5)

ஆறும்பாட்டு. வைத்யர்கள் பிழைத்தாரை யெண்ணுமாபோலே முடிந்த வர்களை யெண்ணுகிறதென்? ஜீவித்தவர்களும் சிலரில்லையோ? என்ன, அது இருந்த படி கேட்கலாகாதோ பின்னை? என்கிறார்.

வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தது மாமழைமொக்குளின்மாய்ந்துமாய்ந்து*
ஆழ்ந்தாரென்றல்லால் அன்றுமுதலின்றறுதியா*
வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தேநிற்ப ரென்பதில்லை நிற்குறில்*
ஆழ்ந்தார்கடற்பள்ளி அண்ணலடியவராமினே. (6)

[வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி] ஜீவித்தாராயிருக்கிறவர்கள் ஜீவித்ததெல்லாம் அவர்கள் வாழ்ந்தாராக நினைத்திருக்கிறார்கள்: இவர் 'விநாசம்' என்றிருக்கிறார். அவர்கள் வாழ்வாக நினைத்திருக்கிற இத்தையிறே "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்று கேடாகவே நினைத்திருக்கிறது. [மாமழை மொக்குளின்] பெருமழைக்குமிழி போலே; *ஜலபுத்புதவத்ஸமம்*. 'மாமழை' என்கிறது - அநந்தரம் விழுந்த துளி யோடே நசிக்குமென்கைக்காக. 'மாய்ந்துமாய்ந்து' - நசித்துநசித்து. [ஆழ்ந்தாரென் றல்லால்] ஜீவித்தநாள்பண்ணினபாபத்தாலே அதோகதியிலே விழுந்து தறைப்படும தொழிய. [அன்று இத்யாதி] ஸ்ருஷ்டி காலந்தொடங்கி இற்றை யளவும் அவர்கள் ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தேபோந்தார்களென்னு மிவ்வர்த்தந்தானும் முத லிலே யில்லை. [நிற்குறில்] நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வெண்டியிருந்திகோளாகில். [ஆழ்ந்தார் இத்யாதி] ஆழ்ந்து பரந்த கடலைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்துக்கீடாக உறுத்தாதபடியான ஆழத்தையுடைத்தாய் திவ்யாவயவங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு கண்வளருகைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாகை திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வர்ந்தருளுகிறது கர்ம வச்யனுயன்றிறே, ஆச்ரயணீயனு கைக்கிறே; ஆனபின்பு, அவன் நினைவோடே சேர ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த் தத்தைப் பற்றுங்கோள். [அடியவராமினே] அவன்சேஷியாயிற்றபின்பு நீங்கள் உங்களுடைய சேஷத்வத்தை இசையப்பாருங்கோள். அதவா, [அடியவராமினே] அடி மையல்லாததொரு வஸ்துவை இன்றுஅடிமையாக்கிக்கொடுத்ததாக நினைத்திருக்கும் பகவதபிப்ராயத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. 'ஐச்வர்யத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற தோஷம் உண்டேயாகிலும், அந்நபாநாதிகள் தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டே' என்ன, 'அதுவும் நிலைநில்லாது' என்கிறார்.

ஆமின்சுவையவை ஆறோடடிசிலுண்டார்ந்தபின் *
தூமென்மொழிமடவார் இரக்கப்பின்னுந்துற்றுவார் *
ஈமினெமக்கொருதுற்றென்றுஇடறுவராதலின் *
கோமின்துழாய்முடி ஆதியஞ்சோதிகுணங்களே. (7)

[ஆமின்சுவை] ஆன இனியசுவை; நன்றான நல்ல ரஸம். [அவையாறோடு] "ஷட்ரஸம்" என்று ப்ரஸித்தமானவற்றோடேகூட. [அடிசிலுண்டு] முன்பு இரந்துண்டு திரிந்தவன், நாழியரிசிபெற்று ஜீவிக்கப்புக்கவாறே ஒருவெள்ளாட்டியையும் ஸம்பாதித்து 'முதலியார்' என்னவும்பண்ணி 'அடிசிலுண்ணாநிற்கிறார்' என்னவும்' பண்ணும். [ஆர்ந்தபின்] கண்டதடைய இட்டு வயிற்றை நிரப்பி, உதிரங்குடித்து வாய் விட்ட அட்டைபோலே பெயரவும் திரியவும் மாட்டாதே கிடந்து புரளாநிற்குமே; அவ்வளவிலே இவனுக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் சில ஸ்த்ரீகள் வந்து, 'உடம்பு பதர் போலேயிருந்தது; இதுகொண்டு எங்ஙனே ரக்ஷ்யவர்க்கமான எங்களை நோக்கப் பார்க்கிறது? என்பர்கள்; அத்தைக் கேளா, 'நாம் உண்டிலோமோ?' என்று இவன்தானும் ப்ரமிக்கும். முன்புஇவர்கள் அபேக்ஷித்தால் மறுக்குமே; ஒருதிரளையைத் திரட்டி, 'இதுஎன்? பிடி' என்பர்கள். பின்னை புஜியாதொழியமாட்டானே; அப்பேச்சின் இனிமையிலே துவக்குண்டு பின்னையும் புஜியாநிற்கும். இவர்களை இக்கட்டளையிலே வேறேயொருவன் கைக்கொள்ளுமே; அவர்களையும் முன்புத்தையவனைப்போலே இரந்துஊட்டாநிற்பர்களே இவர்கள்; அங்கே, தன் வயிறுவாராமல் சென்று 'நீங்களெல்லாருமாக எனக்கு ஒருபிடி தரவேணும்' என்னும். [எமக்கு] பண்டு நல்லது கண்டால் தன் வாயில்இடாதே இவர்களுக்கு ஆக்கிப்போந்தவன், தன் செல்லாமையாலே எனக்கு என்கிறானிறே. அப்போதையவனுக்கு ப்ரியமாக அவர்கள்முகம்பாரார்களிறே. [இடறுவர்] பின்னையும் தட்டித்திரிவர்கள்.

[ஆதலின்] ஆனபின்பு, ஜீவநத்தின் நிலையாமை இதுவானபின்பு. [கோமின் இத்யாதி] ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடையவனாய், ஜகத்காரண பூதனாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையனாயிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களைக் கோமின். [ஆதியஞ்சோதி குணங்களைக் கோமின்] ஸ்வரூப கதமாயும் விக்ரஹகதமாயுமுள்ள கல்யாணகுணங்களைச்சேர்த்து அநுபவியுங்கோள், (அஹடந்நாத:), (ஸோச்நுதே) என்று. "ஓவாதவூணாகவுண்" என்கிறபடியே அநுபவியுங்கோள். ... . (7)

எட்டாம்பாட்டு. ராஜ்ய ஸ்ரீ நிலைநில்லாதொழிவது, நாட்டோடுபொருந்தி வர்த்தியாதொழியிலன்றோ? அவர்களோடு பொருந்திவர்த்தித்தாலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயியாவிடில் கிடையாது; அவனை ஆச்ரயித்துப் பெற்றாலும் அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா; ஆனபின்பு, அவன்தன்னையே ப்ரயோஜநமாக ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

குணங்கொள்நிறைபுகழ்மன்னர் கொடைக்கடன் பூண்டிருந்து *
இணங்கியுலகுடனாக்கிலும் ஆங்கவனையில்லார் *
மணங்கொண்டபோகத்து மன்னியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை *
பணங்கொளரவணையான் திருநாமம்படிமினே. (8)

[குணங்கொள் இத்யாதி] குணங்கொண்டிருப்பாராய்- குணாதிகராயிருப்பாராய்: நிறைந்தபுகழுடையராய்; பூர்ணையான குணவத்தாப்ரதையை யுடையராய். இப்படியிருந்

தாலும் உபேக்ஷிப்பர்கள் அப்ராப்தனாகில்; [மன்னர்] அபிஷிக்தக்ஷத்ரிய புத்ரர்களாவது. ப்ராப்தராகிலும் கிட்டுவாரில்லை லுப்தனாகில்; கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருப்பது. உதாரனானாலும் ப்ரதாபியாயிருத்தமாகில் கிட்டுவாரில்லையே: [இணங்கி] ஸௌலப்யனாய் எல்லாரோடும் பொருந்தி. [உலகுடன் ஆக்கிலும்] லோகத்தை தங்களோடே சேர்த்துக்கொண்டார்களேயாகிலும். (ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா) என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்வது. [ஆங்கவனையில்லார்] அவ்வர்த்தத்தில் அவன் ப்ரஸாதமில்லையாகில் அந்த ராஜ்ய ஸ்ரீதான்கிடையாது. [மணங்கொண்ட இத்யாதி] பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஐச்வர்யத்தை ப்ராபிப்பது. [மணங்கொண்ட போகம்] செவ்வியையுடைத்தான ஐச்வர்யம் கிட்டினாலும் அதுதன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே மீளுவர்கள்.

[மீள்வில்லை] ஆனபின்பு * நச புநராவர்த்ததே * என்கிற பேற்றைப் பெற அமையும். எத்தாலேயென்னில், [பணங்கொள் இத்யாதி] ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானை நிரூபகமாகவுடையவனுடைய திருநாமங்களிலே அவகாஹியுங்கோள், திருநாமத்திலே அவகாஹித்தாரைத் திருவனந்தாழ்வானே பாதிவிடானென்கை. அன்றிக்கே, * ஏவம்வித் பாதேநாத்யா ரோஹதி * என்கிறபடியே துகைத்தேறலாம்படியான படுக்கையையுடையவனென்னுதல், பலாபிஸந்திரஹிதமாக தாநதர்மத்தை அநுஷ்டித்து எம்பெருமானை உத்தேச்யமாக்காதே, பாலாபிஸந்தியுக்தமாக அநுஷ்டித்து ஸ்வர்க்காதிபோகங்களைப்பற்றினால் நிலைநில்லா என்றுமாம். (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு. கீழெட்டுப்பாட்டாலே—ஐஹிகபோகம் அஸ்திர மென்றார்; இதில், காயிகக்லேசாத்மகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்தத் தப: பலம் ஸ்வர்க்கமாகக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்போது பகவத்ப்ரஸாதம் வேணும்; அது உண்டாய ப்ராபித்தாலும் அது தன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லாது என்கிறார்.

படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று *
செடிமன்னு காயம் செற்றார்களும் ஆங்கவனையில்லார்*
குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்மீள்வில்லை*
கொடிமன்னுபுள்ளுடை அண்ணல் கழல்கள் குறுகுமினே. (9)

[படி] இவன் தபஸ்ஸிலே அந்வயிக்கும்போது விடுமவை சொல்லுகிறது. படி-பூமி. [மன்னுபல்கலன்] க்ரமாகதமாயிருக்கிற ஆபரணஜாதம். அன்றியே, [படிமன்னு பல்கலன்] தன்வம்சத்திலுள்ளார் பரம்பரையாகப் பூண்டுபோருகிற ஆபரணமென்னுதல். [பற்றோடு அறுத்து] அவற்றைவிட்டு வர்த்திக்கை யன்றிக்கே வாஸனையும்போகை. [ஐம்புலன்வென்று] அவற்றில் ருசிக்கு அடியான ச்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிற் போகாதபடிவென்று; (இந்த்ரியாணி புராஜித்வா). [செடிமன்னுகாயம் செற்றார்களும்] தபஸ்ஸுக்காக நெடுங்காலம் ஓரோ ஆஸநங்களிலே யிருந்தால் சலியாமையாலே உடம்பிலே தூறுமண்டும்படி சரீரத்தையொறுத்துத் தபஸ்ஸு பண்ணினவர்களும்; "நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்து அறியாதிளங்கிரியென்றெண்ணிப் பிரியாது, பூங்கொடிக்கள்வைகும்" என்னக்கடவதிறே. [ஆங்கவனையில்லார்] அவன் ப்ரஸாத

மில்லையாகில் தானே ஸித்தியாது. அவன் ப்ரஸாதமுண்டாய்ப் பெற்றதாகில், [குடிமன்னும் இன்சுவர்க்கமெய்தியும்] "இதுக்கும் ஆள்பற்றுவதே!" என்றுபட்டர். குடி நெருக்கத்தையுடைத்தாய், நரகாத்வ்யாவ்ருத்தமான இனிமையையுடைத்தான ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபித்தாலும். [மீள்வர்கள்] மீளுவர்கள். புண்யக்ஷயம் பிறந்தவாறே "த்வம்ஸ" என்று தள்ளுவர்களிறே.

[மீள்வில்லை] அங்குநின்றொருமீட்சியில்லை. அவனுடைய புண்யத்துக்கு க்ஷயமில்லையே அப்படி; "புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே." [கொடிமன்னுபுள்] கொடியாய் மன்னு நின்றுள்ள புள். தன்னையாச்ரயித்தாரையும் தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிசேஷணமாகக்கொள்ளுமவனென்கை. அவன்தன்னை வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகக் கொள்ளவேண்டுவானென் அல்லாதாரிற்காட்டில்? என்னில்; அவனுடைய மூக்குவலியும் அவன் பக்கல் பக்ஷபாதமும் அதுக்குஅடி. [புள்ளுடையண்ணல்] "ச்ரியப்பதி" என்னுமாபோலே ஈச்வரனுக்கு நிரூபகமிறே அவன். [அண்ணல்] சேஷி. [கழல்கள்குறுகுமினோ] உங்கள் ஸம்ஸாரம்கழல அவன் கழல்களைக் குறுகுங்கோள். "திருநாரணன் தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்மினோ" என்றார் முதற்பாட்டில்; இங்கே புள்ளுடையண்ணல்கழல்கள் குறுகுமினோ என்கிறார்காணும், அவளோபாதி இவனும் அங்குத்தைக்கு நிரூபகதர்மமென்று. ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. பூமியில் ஐச்வர்யம், ஸ்வர்க்காநுபவம் இவை நிலைநில்லா என்றார், கீழ்; இவைபோலன்றிக்கே ஆத்மலாபம் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமேயென்னில்; கீழ்ச்சொன்னத்தைக் குறித்து ஒருநன்மை யுண்டேயாகிலும் பகவதாநந்தத்தைப்பற்ற இது ஏகதேசமாயிருக்கையாலே அதுவும் தண்ணிது; ஆனபின்பு; அவனைப்பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

குறுகமிகவுணர்வத்தொடுநோக்கி எல்லாம்விட்ட*
இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயனில்லையேல்*
சிறுகநினைவதோர்பாசமுண்டாம் பின்னும்வீடில்லை*
மறுகலிலீசனைப்பற்றி விடாவிடில்வீடஃதே. (10)

[குறுக இத்யாதி] முதல்தன்னிலே ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியனுக்கிறே ஆத்மப்ராப்தியில் அதிகாரமுள்ளது. பாஹ்யவிஷயங்களிலே தூரப்போய் க்ரஹிக்கும் மநஸ்ஸை ப்ரத்யகர்த்த விஷயமாக்குவது. அதாவது கண்ணையிட்டுக் கண்ணைப் பார்த்தாற்போலேயிருப்பதொன்றிறே சிரகாலம் பாஹ்யவிஷயங்களில் பண்ணிப்போந்த வாஸநையடைய ஆத்மாவிலேயாம்படி விசததமமாக அநுஸந்தித்து. [எல்லாம்விட்ட] ச்ரியப்பதி பெரிய திருவடிதிருத்தோளிலே தோளும் தோள்மாலையுமாய் வந்து நின்றாலும் சாணகச்சாற்றோபாதி சுத்திமாத்ரத்தையே உபஜீவித்து, போக்யதையில் நெஞ்சுசெல்லாதபடி அவனையும் விடுவது. [இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்] ஸங்கோசத்தை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞானிக்கும். இவ்வருகுள்ளத்தைப்பற்ற 'விஸ்த்ருதம்' என்றிருந்தானேயாகிலும், அவ்வருகுங்கண்டவராகையாலே 'ஸங்கோசம்' என்றிருக்கிறார் இவர். இறப்பு—மோக்ஷம். (அப்பயனில்லையேல்) அந்த பகவதுபாஸநமில்லையாகில் ஆத்மாநுஸந்தாநம்பண்ணவொண்ணாது, உபாஸநந்தான் ஸ்வரூபமாயிருக்கை

யாலே, பயனென்கிறது. அவனுடையஸாதநம் இவருக்கு ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறது. [சிறுக இத்யாதி] தன்னை முன்புத்தையிற் காட்டில் அதிக்ஷுத்ரனாக நினைக்கும்படி பந்தகமான அவித்யாதிகள் சததாகமாகப் பண்ணக்கும்; "தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்" என்கைக்கு அடியான பந்தமுண்டாம்.

[பின்னும்வீடில்லை மறுகலிலீசனைப்பற்றிவிடாவிடில்] இந்த்ரிய நியமநாதிக ளுண்டாய், பின்பு பகவதுபாஸநத்தைப்பண்ணிக் கர்மக்ஷயத்தைப் பிறப்பித்து ஆத்மா வை லக்ஷிக்கப்பார்க்கு மன்றும், ஸர்வேச்வரன் பக்கல் அந்திமஸ்ம்ருதி பண்ணி இச்சரீ ரத்தைவிடப் பாராளுகில் அந்த மோக்ஷந்தானில்லை. [மறுகல் இல் ஈசனை] ஹேயப்ரத் யநீகனான ஸர்வேச்வரனை. அன்றிபே, [மறுகலில்] மறுகுகிற ஸமயத்தில்; ப்ராண வியோக ஸமயத்தில் வருங் கலக்கத்தி லென்னுதல். [ஈசனைப் பற்றி விடா விடில்] அந் திமஸ்ம்ருதியில்லையாகில்; ஆதிபரதனைப்போலே மானுதல் மரையாதலா மித்தனை. [வீடு அஃதே] "திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்மினோ" என்று நான் சொல்லுகிற அதுவேபுருஷார்த்தம். ... ... (10)

நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி பத்துங் கற்றார், ஐச்வர்யாதி க்ஷுத்ர புருஷார்த் தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத்கைங்கர்யைகபோகராவர் என்கிறார்.

அஃதே உய்யப்புகுமாறென்று கண்ணன் கழல்கள் மேல் *
கொய்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றவேல் *
செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப் பாடலிவைபத்தும் *
அஃகாமல் கற்பவர் ஆழ்துயர் போய் உய்யற்பாலரே. (11)

[அஃதேஉய்யப்புகுமாறென்று] "திருநாரணன்தாள்" என்று நான் சொன்ன அதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமும் உபேயமுமென்று. [கண்ணன் கழல்கள் மேல்] "கண்ணனைத்தாள்பற்றி" என்று தாமுஞ்சொல்லி, "கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ" என்று பிறர்க்கும் உபதேசித்து நின்றாரே; அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். 'இப்படி அடி யுடையார் புறம்பில்லை' என்றிறே இவ்வடிகளைத் தாம் பற்றிற்று. "துயரறு சுடரடி தொழு தெழு" என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்தார், "வண்புகழ் நாரணன் திண் கழல் சேர்" என்று பரோபதேசம் பண்ணினார் அங்கு; இங்கே "கண்ணனைத் தாள்பற்றி யானென்றும் கேடிலன்" என்றார், "கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ" என்று பரோபதேசம் பண்ணினார்; இது என்ன அடிப்பாடுதன்! "கண்ணனல்லா லில்லை கண் டீர் சரண்" என்றிறேபரோபதேசம்நிகமிக்கிறதும். [கொய்பூ இத்யாதி] நித்யவஸந் தமான திருச்சோலை சூழ்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். ஸர்வேச்வரன் திரு வடிகளிலே அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ணினவை இவைதான். செய்-செய்த கவியென்னுதல்; 'குற்றேவல்' என்று கீழேகூட்டி, வாசிகமான அடிமையென்னுதல். [கோலத்தாயிரம்] கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரத்தால் குறைவற்ற ஆயிரம். [சீர் இத்யாதி] அவன் குணங்களைத் தொடுத்துப்பாடின இவற்றில்ஒன்றுங்குறையாமே கற்றவர்கள் பக வத்வ்யதிரிக்த புருஷார்த்தங்களான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற அநர்த்தங்கள் போய்

உஜ்ஜீவிக்கும் ஸ்வபாவராவர். அஃகல் – சுருங்கல். [உய்யற்பாலர்] உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாக வுடையராவர். "காலம்பெறச் சிந்தித்துய்மினோ" என்று தாம் சொன்ன படியையுடையராகை. ... ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஒருநாயகமாயுலகுக்குவானோ
ரிருநாட்டிலேறியுய்க்குமின்பம் - திரமாகா*
மன்னுயிர்ப்போகந்தீது மாலடிமையேயினிதாம்
பன்னியிவைமாறனுரைப்பால்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—பாலனாய்—ப்ரவேசம்.

ராம விரஹத்தில் திருவயோத்யையி லுள்ளார் கூப்பிட்டாப்போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்ப் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்–"முடியானே"யில்; இக் கூப்பீட்டை அல்லாதார் க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநங்களுக்காகப் புறம்பே கூப்பிடுகிற படியைக் கண்டு, 'இது இவ்விஷயத்திலேயாகப் பெற்றதில்லையே?' என்று நொந்து, நாம் முந்துறமுன்னம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடப் பெற்றோமிறே என்று உகந்தார் – "சொன்னால் விரோத"த்தில்; 'அவ்வளவே யோ? பகவதர்ஹ கரணங்களும் பெற்றோம்' என்றார் "சன்மம் பலபல" வில்; அல்லாதார், தந்தாமுடைய கரணங்களைப் பாழேபோக்குகைக்கு அடியான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிலே ப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு, அவற்றினுடைய அல்ப அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களையும், ஸர்வேச்வரன் பரமப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும் உபதேசித்து, அவற்றை விட்டு அவனைப் பற்றுங்கோள்' என்றார் "ஒருநாயக"த்தில். ப்ரஸங்காத், 'இவ்வொருநாயகம்' அருளிச் செய்தவரேகிடீகோள் *சூழ்விசும்பணிமுகிலும் அருளிச்செய்தார்; இத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுங்கோள்' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். அதாவது-இது ப்ரத்யக்ஷிக்கிறப்போலே இச்சரீரஸமநந்தரம் அதுவும் காணவன்றோ நாம் புகுகிறது; இனி எத்தனைநாள் என்று. ஆக, மூன்று திருவாய்மொழியாலும் - இப்படி பரோபதேசம்பண்ணினவிது ஸம்ஸாரிகள் திருந்துகைக்கு உடலன்றிக்கே, அத்தாலும் தமக்கு பகவத்விஷயத்திலே விடாய்பிறந்தபடி சொல்லுகிறார் - இதில். அதாவது – இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாநுஸந்தாநபூர்வகமாக பகவத்வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்திறே 'அவனைப் பற்றுங்கோள், இதரவிஷயங்களை விடுங்கோள்' என்கிறது; அது அவர்களுக்கு உடலன்றிக்கே தமக்கு வைசத்யம்பிறக்கைக்கு உடலாயிற்று; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ராவணனுக்குச்சொன்ன ஹிதம் அவனுக்கு உடலன்றிக்கே தனக்குப் பெருமாளைப்பற்றுகைக்கு உடலானாப்போலேயும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஹிரண்யனுக்குச்சொன்ன ஹிதம் அவன் நெஞ்சிலே படாதே தனக்கு பகவத்பக்தி மிகுகைக்கு உடலானாப்போலேயும்; "வீடுமின்முற்ற" த்திலும் "சொன்னால்விரோத" த்திலும் "ஒருநாயக" த்திலும் – பிறரைக்குறித்துச்சொன்ன ஹிதம் அவர்களுக்கு உறுப்பன்றிக்கே, மூன்று கையும் பறித்துச் சங்காயமும் வாரின பயிர் சததாகமாகப்பணைத்துப் பலிக்குமாபோலே தமக்கு அவன்பக்கலிலே அபிநிவேசம் சததாகமாகப் பணைக்கைக்கு உடலாயிற்று. இவர்களுக்

ருக்கனையாவது - பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களும், அஸேவ்ய ஸேவையுண்ணித்திரிகையும், 'ஐச்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம்' என்றிருக்கையும்; சங்காயமாவது பயிர் தன்னிலே யுண்டாய் அறியாதார்க்குப் பயிர்போலே ப்ரதிபாஸித்து அச்சங்காயம் வாரிப் பொகடாதபோது நெல் பதர்க்கும்படியாயிருப்பதொன்று; அப்படியே கைவல்யமும். இவ்வபிநிவேசமும் இப்படிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே "முன்பு முடியானேயிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமாய்க்கிடந்தது; அந்தவிடாய் தலையெடுத்து, 'தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் தத்தத்தேசகாலவிசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணும்', எனனும் விடாயும் பிறந்தது; அது அப்போதே கிடையாமையாலே, அந்தவிடாய்தான் அவஸ்த்தாந்தரத்தைப் பிறப்பித்தது அவ்வவஸ்தாந்தரந்தான் – ஸர்வேச்வரனோடேகலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டிதசையாய் பிராட்டிதான் மோஹங்கதையாய்க் கிடக்க அவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார் 'தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்க வேணுமென்னாநின்றாள்' என்கிற பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார். திருவடியைக்கண்ட பீமஸேநன், *ஸாகரம் தர்த்துமுத்யுக்தம் ரூபமப்ரதிமம் மஹத், த்ரஷ்டுமிச்சாமி* என்று, நீ முன்பு கடல்கடந்தவடிவை நான் இப்போது காணவேணுமென்றானிறே, 'இவன்சக்திமான்' என்று தோற்றுகையாலே; அப்படியே இவளும் பகவச்சக்தியை யறிந்தபடியாலேயும், தன்சாபலாதிசயத்தாலேயும், அவாவின்மிகுதியாலேயும், பூதகாலத்திலுள்ளவற்றையும் இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறான். ... ... *

முதற்பாட்டு. வடதளசாயியினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயைச் செவ்வியோடே இப்போதே பெறவேணுமென்றாசைப்படாநின்றாளென்கிறாள்.

பாலனாய் ஏழுலகுண்டுபரிவின்றி *
ஆலிலை அன்னவசஞ்செய்யுமண்ணலார் *
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
மாலுமால்* வல்வினையேன்மடவல்லியே. (1)

[பாலனாய்] பருவம்நிரம்பினபின்பு லோகத்தையெடுத்து *வயிற்றிலேவைத்து ஆலிலையிலே சாய்ந்தானாகில் என்மகள் இப்பாடுபடாள்கிடீர்; 'அவன் ஒருதசையிலே கான் ரக்ஷகனாவது' என்று மீட்கலாமிறே. [ஆய்] *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே* என்கிறபடியே, இவ்வவஸ்தையொழியப் பூர்வாவஸ்தை நெஞ்சிற்படாமை; * "படியாதுமில்குழவிப்படி" என்னக்கடவதிறே. கலப்பற்ற பிள்ளைத்தன்த்தையுடையனாய். [ஏழுலகுண்டு] "இது ஸாத்மிக்கும், இது ஸாத்மியாது" என்று அறியாதே, ஏதேனுமாக முன்புதோன்றினத்தை வாயிலே யெடுத்து இடும்படியாயிற்று பருவம். ரக்ஷகவஸ்துவினுடைய வ்யாபாரமாகையாலே இது ரக்ஷணமாய்த் தலைக்கட்டின வித்தனை. அவன் பொறுக்குஞ் செயலைச் செய்தானாகில், இவளும் பொறுக்கும்படியான வற்றை ஆசைப்படாளோ? [ஏழுலகுண்டு] ஆபத்து உண்டானால் வரைந்துநோக்குமதில்லை. [பரிவின்றி] ஒருவருத்தமின்றிக்கே; லோகங்களையெடுத்து வயிற்றிலே வைக்

கிறவிடத்தில் அத்தால் ஒருவருத்தமின்றிக்கே. [ஆலிலை] ஒரு பவனுன ஆலிலை யிலே. அவ்வடம்பண்ணிக் கொடுத்த சுத்தபத்ரத்திலே. [அன்னவசம்செப்யும்] தன்வசமாகவன்றிக்கே *அஹமந்நம்* என்கிற அந்நத்துக்கு வசமாக. புக்தம்ஜரியாத படி அதுங்கிடாகச் சாய்ந்தான். [அண்ணலார்] அவன் சைசவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாநம்போலேயாயிற்று இவள்மோஹத்திலும் முறையில் கலக்கமற்று இருந்தபடி. [அண்ணலார்] ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸ்வாமியுமானவர். ஸர்வரக்ஷகரானவர்க்கு உம்மையாசைப்பட்ட அபலையான என் அபேக்ஷிதம் செய்யத் தட்டுண்டோ? என்கிருள். [அண்ணலார்தாளிணை] சேஷபூதன் பற்றுவது சேஷியினுடைய திருவடிகளேயிறே. [தாளிணைமேலணிதண்ணந்துழாய்] இப்படி இவள் ஆசைப்படுகைக்கு அடியிலே பச்சையிட்டாள்காணும். ப்ராஹ்மணன் பிச்சேறிஞலும் ஓத்துச்சொல்லுமாபோலே, இவளும் அடியில் அப்யஸித்தத்தையே சொல்லாநின்ருள்; *தாட்பட்டதண்டுழாய்த் தாமத்திலேயிறே வாஸனை பண்ணிற்று. [துழாயென்றே] எப்பொழுதும் அத்தையே சொல்லாநின்ருள். 'கெடுவாய், இது துர்க்கடங்காண், பூதகாலத்திலுள்ளதொன்று காண்' என்ருல், அது செவியிற்படுகிறதில்லை. யுக்திஸாத்யையன்றிக்கே யிருக்கை. [மாலும்] மோஹிக்கும். மாலுதல் மயங்குதல். இது ஒருக்திமாத்ரமாய் அகவாயில் இன்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே உள்ளழியாநின்ருள். மணிப்ரபையிலே அக்நிபுத்தி பிறந்தால் அது பின்னைச் சுடவும் வேணுமோ? [வல்வினையேன்] மோஹங்கதையாய்க் கிடக்கிற இவளுக்கு ஒரு து:க்காநுஸந்தாந மில்லையிறே, உணர்ந்திருந்து அநுஸந்திக்கிற என்பாபமிறே. [மடவல்லியே] பற்றிற்றுவிடாமை, மடப்பம். ஒருகொள்கொம் போடே சேர்க்க வேண்டும் பருவமாயிருக்கை. [வல்லி] *பதிஸம்யோகஸுலபம் வய: என்கிறபடியே யிருக்கை. ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. 'ஸர்வரக்ஷகனை ஸர்வேச்வரன் ப்ரளயாபத்திலே தன்வியூ திரக்ஷணம்பண்ணுகில், அதுவும் பேற்றுக்கூடலாமோ?, என்ன, 'அது, உடலன் ருகில் தவிருகிறேன், என்பருவத்திற் பெண்களுக்கு உதவினவிடத்திலே எனக்கு உதவத் தட்டென்?, என்னுநின்ருள் என்கிருள்.

வல்லிசேர்நுண்ணிடை ஆய்ச்சியர்தம்மொடும் *
கொல்லைமைசெய்து குரவைபிணைந்தவர் *
நல்லடி மேலணி நாறுதுழாயென்றே
சொல்லுமால்* சூழ்வினையாட்டியேன்பாவையே. (2)

[வல்லி சேர் நுண்ணிடை] "வள்ளி மருங்குல்" என்ருப்போலே, வள்ளிக் கொடி போலேயிருக்கிற இடையையுடையவர்க ளென்னுதல்; வல்லிபோன்ற வடிவுடையராய் இடைக்கு உபமாநமில்லாமையாலே நுண்ணிடை யென்னுதல் [ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்] என் பருவத்திற் பெண்கள் பலருக்கும் உதவினவர் அவர்களெல்லார் விடாயுமுடைய எனக்கு உதவத் தட்டு என்? என்னு நின்ருள். திருவாய்ப் பாடியில் இவள் பருவத்திற் பெண்கள் பலர்க்கும் உதவிஞனிறே. [கொல்லைமை செய்து] வரம்பழிந்த செயல்களைச் செய்து; ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்கள் மர்யாதையை அழித்து, [குரவை பிணைந்த

வர்] அவர்களோடே தன்னைத் தொடுத்தபடி, [நல்லடி] பெண்களுந் தானுமாய் மாறி மாறித் துகைத்த திருத்துழாய் பெறவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறது. ப்ரஹ்மசாரி யெம் பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுமவளன்றே இவள். [நாறு துழாய்] அவர்களும் அவனுமாகத் துகைத்ததென்று அறியுங்காணும் இவள் பரிமளத்தே; *கலம் பகன் நாறுமே. [என்றேசொல்லுமால்] நினைத்தது வாய்விடமாட்டாத ஸ்த்ரீத்வமெல் லாம் எங்கே போயிற்று? [சூழ்வினையாட்டியேன்] தப்பாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்ளும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். *நைவ மாம் கிஞ்சிதப்ரவீத்* என்றிருக்கு மவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது என்பாபமிறே. [பாவையே] எல்லா அவஸ்தையிலும் தன் னகவாயிலோடுகிறது பிறரறியாதபடி இருக்கக்கடவ நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய இவள், தன்பேற்றுக்குத் தான் வார்த்தை சொல்லும்படியாவதே! ... ... (2)

மூன்றும்பாட்டு. ஒருருக்காக உதவினதேயன்றிக்கே, ஒருநாட்டுக்காக உதவின வன் பக்கலுள்ளது பெறத் தட்டு என்? என்னுகின்றாள் என்கிறாள்.

பாவியல் வேத நன்மாலை பல கொண்டு*
தேவர்கள் மாமுனிவர் இறைஞ்ச நின்ற*
சேவடிமேலணி செம்பொன்துழாயென்றே
கூவுமால்* கோள்வினையாட்டியேன் கோதையே. (3)

[பாவியல் வேதம்] பாவாலே இயற்றப்பட்ட வேதம்- சந்தஸ்ஸுக்களாலே சொல்லப்பட்ட வேதம். அநுஷ்டுப் என்றும், த்ரிஷ்டுப் என்றும் ப்ருஹதீ என்றும் இத்யாதி சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான வேதம் [நல்மாலை] அதில் நன்றான மாலைக ளைக் கொண்டு. ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளைக் கொண்டு. *ஸர்வே வேதாயத்பதமாமநந்தி *, *வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:* என்கிறபடியே அல்லாத விடங்களிலும் ப்ரதிபாத் யன்அவனேயாகிலும், ஸ்வரூபரூபகுணங்களுக்கு வாசகமானவற்றைக்கொண்டு. அன்றிக் கே, வேதம் நன்மாலை என்று பிரித்து - ஆராதநத்திலும் விபூதி விஷயமாகவும் பரந்திருக் கும்வேதத்தையும் ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளையும் கொண்டு என்றுமாம். [தேவர்கள் மாமு னிவரிறைஞ்சநின்ற] தேவர்களும் ஸநகாதிகளும் *ஸங்கைஸ் ஸுராணாம்* என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆச்ரயிக்கத் திருவுலகளந்து நின்ற. [சேவடி] "மாமுதலடிப்போ தொன்றுகவிழ்த்தலர்த்தி" என்கிறபடியே, தலையிலே பூப் போலே வந்திருக்கிறபோது மேலே பார்த்தவாறே அநுபாவ்யமாயிருந்த சிவப்பை யுடைத்தாயிருக்கை. அடியில் ராகமிறே இப்படியாக்கிற்று இவளை. அன்றிக்கே, செவ்விய அடியென்றாய், அடிக்குச் செவ்வியாவது "பொது நின்ற பொன்னங்கழல்" என்கிறபடியே, ஆச்ரிதாநாச்ரிதவிபா கமற எல்லார் தலையிலும் வைத்த செவ்வை. "தளிர்புரையும்திருவடி என்தலைமேலவே" என்று ஈடுபடும்படியிறே அடியில் ஆர்ஜவம் இருப்பது. [சேவடி மேலணி செம்பொற் றுழாய்] அத்திருவடிகளிற் சாத்தின ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாயென்று சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றாள். [என்றே கூவுமால்] தோளில் சாத்தினமாலை கொடுக்கிலும் கொள் ளாள். ஆல்-ஆச்சர்யத்திலே; அசை. [கோள் வினையாட்டியேன்] முடித்தல்லதுவிடா தபாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. அன்றியே, கோளென்று-மிடுக்காய், அநுப

வைக விநாச்யமான பாப மென்னுதல். [கோதையே] தன்மாலையையும் மயிர்முடியை யும் கண்டார் படுமத்தைத் தான் படுவதே! இம்மாலையையுடைய இவள் வேறொரு மாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்து மாலையான இவள் வேறொருமாலையை ஆசைப் படுவதே! மார்வத்துமாலைக்கு மால் அவன், அம்மாலுக்கு மால் இவள். ... (3)

நாலாம்பாட்டு. பெருக்காறு வற்றினாற்போலே ஒருகால் எல்லாரையும் வாழ் வித்துப்போன அவதாரத்திலுள்ளத்தை, நான் இப்போது எங்கே தேடுவேன்? என்ன, அது தவிருகிறது, என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிற பரமபதநிலயன் திருவடி களில் திருத்துழாய் பெறத் தட்டு என்? என்னாநின்றாள் என்கிறாள்.

கோதிலவண்புகழ் கொண்டுசமயிகள் *
பேதங்கள்சொல்லிப் பிதற்றும்பிரான்பரன் *
பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன்துழாயென்றே
ஓதுமால்* ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே. (4)

[கோதில] குற்றமற்ற; ஹேயப்ரத்யநீகமான குணத்துக்குக் கோதில்லாமையா வது ஒருகுணத்தை அநுஸந்தித்தால் குணாந்தரத்திற் போகாதபடி காற்கட்டுகை. அப் படியிராதாகில் அல்லாதவிஷயங்களிற்காட்டில் வாசியில்லையிறே. [வண்புகழ்] கல் யாணகுணங்கள். இக்குணங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு. [சமயிகள்] ஒரோகுணங் களிலே கால்தாழ்ந்து குணாந்தரத்திற் போகமாட்டாதவர்கள். சிலகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் வீரகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் ரூபகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகள் துவக்க வற்று' என்று இவற்றிலே நிஷ்டரானவர்கள். சொன்ன இவர்களையொழிய, ஸத்வித் யைக்கிஷ்ட தஹரவித்யா நிஷ்ட உபகோஸலசாண்டில்யாதி வித்யா நிஷ்டரைச் சொல்லவு மாம். [பேதங்கள்சொல்லி] தாங்கள் அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றங்களைச் சொல்லி. அதாவது சிலகுணத்தை அநுபவித்து 'இதுவும்ஒருகுணமே, இதுபோலே யோ வீரகுணம்?' என்றாற்போலே சொல்லி. [பிதற்றும்] அக்குணங்களிலே ஈடுபட்டு ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்பரன்] அவர்களுக்கு இப்படி உபகாரகனை ஸ்ரீவைகுண்டநாதன். அவர்களுக்கு உபகாரகனாகை யாவது "இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென் னுமீனச்சொல்" என்கிறபடியே இக்குணங்களை அவர்களுக்கு நிலமாக்கி, அநுபவிப்பி க்கையாலே, 'பிரான்' என்கிறார். [பரன்பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோதுமால்] "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்கிறபடியே நிக்கசித்தொண்ட ரான நித்யஸூரிகள் அவன் திருவடிகளில் சாத்தின தாய், அதனாலே அத்யந்தம் ஸ்ப்ருஹணீ யமான திருத்துழாயென்று எப்போதும் சொல்லாநின்றாள். [ஊழ்வினையேன்] வந்த தடைய முறையாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். ஊழென்பது முறை [தடந் தோளியே] இப்படி கைவிஞ்சின அழகையுடையவள் குணநாம ஆகரமான அவன்திரு வடிகளிலே திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள். இத்தோளழகுக்கு இலக்கானாரோ இவளோ இப்படி அடைவுகெடப் பிதற்றுவார்!! ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. 'ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்ப் பரமபதநிலயனாய் அப்ராப்யனாயிருக் கிறவன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை என்னாலே தேடப்போமோ?' என்ன

'ஆனால் இங்கே என்னோட்டையா ளொருத்திக்காகத் தன்னைப்பேணாதே எருதேழ டர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாய்பெறத் தட்டுளன்? என்னு நின் றாளென்கிறாள்.

தோளிசேர்பின்னைபொருட்டு எருதேழ்தழீஇக்
கோளியார்* கோவலனார் குடக்கூத்தனார் *
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
நாளுநாள்* நைகின்றதால் என்தன்மாதரே. (5)

[தோளிசேர்பின்னை] (துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம்) என்று ஆபிஜாத்யாதி களால் பெருமாளுக்கு ஸத்ருசையாய், *அஸிதேக்ஷணா* என்று அவரிலும் இவளுக்கு ஏற்றமானாப்போலே, அல்லாத அழகெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடு ஒத்திருக்கும்; தோளழகு அவனில் இவளுக்கு ஏற்றம். அவளுடைய அவயவசோபையிலே தோற்று அத்தோ ளோடே அணைக்கைக்காக. [எருதேழ்தழீஇக்கோளியார்] எருதுகளேழையும் தழுவிக் கொள்ளுமவர். அநந்தரம் அவளைத் தழுவப்பார்க்கிறானாகையாலே, அவளைத்தழுவினாற் போலே யிருக்கிறதாயிற்று எருதுகளோடு பொருததும். ஆகையாலிறே 'எருதேழ் தழீஇ' என்றது. அவளைப் பெறுகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அவற்றின்கொம்போடே பொருததும் இக்கொம்போடே சேர்ந்தாற்போலே போகரூபமாயிருக்கிறபடி. [கோவ லனார் குடக்கூத்தனார்] அவளைப்பெறுகைக்கு ஈடான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையு முடையவர். வில்முறித்தாலும் இக்ஷ்வாகுவம்ச்யர்க்கல்லது பெண்கொடாத ஜநகனைப் போலே, எருதேழடர்த்தாலும் இடைத்தனத்தில் குறையுண்டாகில் பெண்கொடார்க ளிறே. [தாளிணை இத்யாதி] அவளுக்கு உதவின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது. [நாளுநாள்நைகின்றதால்] ஒருநாள் நைகைக்கும் ஆச்ரயமில்லாத மார்த்தவத்தை யுடையவள் நாள்தோறும் நாள்தோறும் நையாநிற்கிறாள். ஆச்ரயத்தையுங்கொடுத்து நையப்பண்ணும் விஷயமிறே. [என்தன் மாதர்] என்பெண் பிள்ளை. தன்னைப்போலே, பிறந்து விலங்குமுறித்துக்கொண்டு போய்ப் பூதநாசகடயமளார்ஜுநாதிகளோடேபொருது, "தழும்பிருந்ததாள்சகடஞ் சாடி" என்கிறபடியே தழும்பேறியிருப்பாளொருத்தியோ என் பெண்பிள்ளை? தொடுங் கால் ஒசியுமிடை யிளமானன்றோ? என்கிறாள். ... ... (5)

ஆறும்பாட்டு. மனிச்சழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாப்போலன் றிக்கே, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னையழியமாறியும் உதவினவனுடைய திருவடி களில் திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றாள் என்கிறாள்.

மாதர்மாமண்மடந்தைபொருட்டு ஏனமாய் *
ஆதியங்காலத்து அகலிடம்கீண்டவர் *
பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன்துழாயென்றே
ஓதுமால்* எய்தினள் என்தன்மடந்தையே. (6)

[மாதர்] அழகு. நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவ ளென்னுதல்; மாதரென்று காதலாய், ஸ்நேஹயுக்தை யென்னுதல். [மாமண்மடந்தை பொருட்டு] ச்லாக்யையான

ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியின்பொருட்டு. [ஏனமாய்] 'பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகள்' என்கிற படியே * ப்ரணயிநி யுடம்பு பேணுதே கிடக்க, ப்ரணயிஉடம்புபேணியிருக்கையாவது ப்ரணயித்வத்துக்குப் போராதே; 'மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம் தேசு' என்கிறபடியே நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாத வடிவையுடையவனுய். [ஆதி] வராஹ கல்பத்திலே. [அம்காலத்து] அழகிய காலத்து, ரக்ஷகனுனவன் தன்விபூதிரக்ஷணத் துக்காகக் கொண்ட கோலத்தை அநுபவிக்கிற காலமாகையாலே அழகியகாலமென் கிருர். [அகலிடம்கீண்டவர் இத்யாதி] மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டு விடுவித்து எடுத்துக்கொண்டு ஏறினவனுடைய திருவடிகளிலே. *ரோமாந்தரஸ்த்தா முந யஸ் ஸ்துவந்தி* என்று ஸநகாதிகள் இட்ட திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப் படுகிறது. [ஓதும்மாலெய்தினள்] இத்தை எப்போதும் சொல்லும்படி பிச்சேறினுள். [என்தன்மடந்தையே] 'அவனன்றே பிச்சேறுவான்' என்றிருக்கிருள் இவள். இப்பரு வத்தைக்கண்டார் படுமத்தை இப்பருவமுடைய இவள் படுவதே! ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. அம்ருதமதநதசையிலே பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினவனுடைய திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்ருள் என்கிருள்,

மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதினை *
தடங்கொள்தார்மார்பினில் வைத்தவர் தாளின்மேல் *
வடங்கொள்பூந்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
மடங்குமால்* வாணுதலீர்! என்மடக்கொம்பே. (7)

[மடந்தையை] எப்போதுமொக்க போகயோக்யமான பருவத்தையுடையவளை. [வண்கமலத்திருமாதினை] அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய திருவாகிற பெண்பிள்ளையை. ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மியை. [தடங்கொள் இத்யாதி] பெரியபிராட்டியா ருக்கு திவ்யாந்த:புரமாகப் போரும்படி இடமுடைத்தாய், ஐச்வர்யஸூசகமான மாலையையுடைத்தான மார்விலே வைத்தவர். (பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷ ஸ்த்தலம் ஹரே:) என்கிறபடியே அம்ருதமதநஸமயத்திலே அம்மா நமக்கு இம்மார்வு பெறவேணும் என்று தன்பாடு ஏற வர, அவளையும் மார்விலே வைத்துக்கொண்டவ னுடைய திருவடிகளின்மேலே, செறியத்தொடையுண்டு தர்சநீயமாய்க்குளிர்ந்து செவ் வியையுடைத்தான திருத்துழாய்ப்பூவை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே சுருண்டுவி ழுந்து கிடவாநின்ருள். [வாள்நுதலீர்] ஒளியையுடைய நுதலையுடையவர்களே! உங்க ளைப் போலே இவளைக் காண்பது எப்போது? [என்மடக்கொம்பே] என்னைப்பிரியாதே எல்லாவளவிலும் அவிகருதையா யிருக்குமவள் படும் பாடே இது! ... ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுடைய விரோதியைப்போக்கின சக்ர வர்த்தி திருமகன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்ருள் என்கிருள்.

கோர்புபோல்சீதைபொருட்டு இலங்கைநகர் *
அம்பெரியுய்த்தவர் தாளிணைமேலணி *
வம்பவிழ்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
நம்புமால்* நான் இதற்கு என்செய்கேன்? நங்கைமீர்! (8)

[கொம்புபோல்] வஞ்சிக்கொம்புபோலே யென்னுதல். (அங்யா) என்கிறபடியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேசமென்னுதல். [சீதைபொருட்டு] சீதைக்காக. [இலங்கைநகர்] சந்த்ராதித்யர்கள் ஸஞ்சரிக்கப் பயப்படும் ஊர். [அம்பெரியுய்த்தவர்] சராக்நியை ப்ரவேசிப்பித்தவர். சக்ரவர்த்தி திருமகன் இத்தைக் கைதொட்டு சிக்ஷித்து குணவானாக்கிப் பின்பிறே போகவிட்டது; ஆகையாலே, கேவலாக்நி ப்ரவேசிக்கக் கூசும் ஊரிலே தன் வலியாலே புக்கதாயிற்று. இப்படி தான் முதுகிட்டாரையுங்கூட, குணவான்களாக்கும்படி ஏக்கற்றவருடைய திருவடிகளிற் சாத்தப்பட்ட. [வம்பு அவிழ் தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே] பரிமளத்தையுடைத்தான மலரென்னுதல், நித்யாபூர்வமாயிருக்குமென்னுதல், அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயிருக்கச்செய்தேயும் அப்ராக்ருததிவ்ய ஸம்ஸ்தானமேயாயிருக்கிறாப்போலே, அவன் ஏதேனும் ஒன்றாலே வளையம்வைத்தாலும் இவர்களுக்குத்தோற்றுவது திருத்துழாயே. [நம்புமால்] அத்தை எப்போதும் விரும்பாநின்றாள். [நான் இதற்கு என்செய்கேன் நங்கைமீர்] க்ருஷ்ணனைப்போலே ஊர்ப்பொதுவன்றிக்கே ஏக தாரவ்ரதனானவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை நான் எங்கே தேடும்படி? சொல்லவல்லீர்களே. [நங்கைமீர்] நீங்கள் பூர்ணைகளாயிருக்க, இவள் இப்படி படுகிறபடி கண்டீர்களே. ... ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. 'அவனுடைய ஆயுதங்களைக் காணவேணும்' என்று சொல்லப்புக்கு முடியச் சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாநின்றாள் என்கிறாள்.

நங்கைமீர் நீரும் ஓர்பெண்பெற்று நல்கினீர் *
எங்ஙனே சொல்லுகேன் யான்பெற்ற ஏழையை *
சங்கென்னும் சக்கரமென்னும் துழாயென்னும் *
இங்ஙனே சொல்லும் இராப்பகல் என்செய்கேன்? (9)

[நங்கைமீர்] உங்கள் பூர்த்தி, இவள் படுகிற பாடு நான் சொல்லக் கேட்டறிய வேண்டியிருக்கிறதிறே உங்களுக்கு. [நீரும் ஓர்பெண்பெற்று நல்கினீர்] நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கிறீர்களன்றோ? நல்குகை - வளர்க்கை. இவள் பட்டது பட்டாருண்டோ? எங்கள் பெண்பிள்ளைகளிற்காட்டிலும் உன்பெண்பிள்ளைக்கு வாசியென்? என்னில், [எங்ஙனே சொல்லுகேன்] இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமாகிலிறே நான் சொல்லுவது. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்யமநஸா ஸஹ* என்கிற பகவத்குணங்கள் நிலமாய்ப்பேசிலும், * குணவத்காடர் படி பேச்சுக்கு நிலமல்லவிறே. *ஸதா பரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:* என்று கண்டிருக்குமத்தனை போக்கிப் பேசமுடியாது. (ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்) என்றிறே அவன் வார்த்தையும். தேசகால விப்ரக்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களைத் தத்தத்தேசகாலவிசிஷ்டமாகப்பெறவேணுமென்கிற இவள்படி என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? ஆனாலும், எங்களிலும் நீ ஆஸந்நையன்றோ? தெரிந்தமட்டும் அத்தைச் சொல்லிக்காணாய் என்ன, கைமேலே சொல்லுகிறாள்:—[சங்கென்னும்] மலையெடுத்தாற்போலே பெருவருத்தத்தோடே சங்கென்னும்; அது ஸாத்மித்தவாறே [சக்கரமென்னும்] மீளவும் மாட்டுகிறிலள், சொல்லவும் மாட்டுகிறிலள். இரண்டுக்கும் நடுவேகிடக்கிற மாலையை நினைத்து, [துழாயென்னும்] 'சங்குசக்கரங்கள்'' என்றும், ''கூராராழிவெண்சங்கு'' என்றும் சொல்லமாட்டுகிறிலள்.

ஆபத்து மிக்கவாறே ஒருத்தி *சங்கசக்ரகதாபாணே* என்றாளிறே. [இங்ஙனேசொல்லும்] சொல்லத்தொடங்குவது, சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாதொழிவதாய்ப் படாநின்றாள். இப்படி சொல்லுவது எத்தனைபோது? என்னில்,—[இராப்பகல்] ஸர்வகாலமும்.[என்செய்கேன்] இவளைத் தொடங்கினதுசொல்லித் தலைக்கட்டப்பண்ணவோ? ஸ்த்ரீத்வத்தைப்பார்த்து மீளப்பண்ணவோ? .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. உன்மகள் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டு என் உனக்கு? என்றவர்களைக்குறித்து நான் சொல்லிற்றுக் கேளாதே அவனையே ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகாநின்றாள் என்கிறாள்.

என்செய்கேன் என்னுடைப்பேதை என்கோமளம் *
என்சொல்லும் என்வசமுமல்லள் நங்கைமீர் *
மின்செய்பூண்மார்பினன் கண்ணன்கழல்துழாய் *
பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியுமே. (10)

[என்செய்கேன்] இவள்தசை யிருந்தபடியால் இவளைக்கிடையாதாயிருந்தது; நான் என்செய்வேன்? [என்னுடைப்பேதை] நான்சொல்லும் ஹிதவசநங் கேட்கும பருவமல்லள். [என்கோமளம்] 'சொன்ன ஹிதங்கேட்கிலள்' என்று கைவிடவொண்ணுதபடி, வ்யஸநஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவள். [என்சொல்லுமல்லள், என்வசமுமல்லள்] நான் சொன்ன ஹிதவசநங் கேட்பதும் செய்யாள்; எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாம்படி யிருப்பதும் செய்யாள். [நங்கைமீர்] இதில் நீங்களறியாத தில்லையிறே. [மின் செய் இத்யாதி] மின்னுநின்றுள்ள ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை மார்விலேயுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாய், பொன்னாலே செய்த ஆபரணங்களையுடைத்தாய் விரஹஸஹமல்லாத முலைக்கு; அன்றிக்கே, பொன்செய்திருக்கை விவர்ணமாயிருக்கை; "மென்முலை பொன்பயந்திருந்த" என்னக்கடவதிறே. அந்த வைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைய முலைக்கு என்றுமாம்; *அநிந்திதாம்* என்னுமாபோலே. [மின்செய் பூண்மார்பினன் பொன்செய்பூண்மென்முலை] அவன் பும்ஸ்த்வத்துக்கு லக்ஷணமான கௌஸ்துபம்போலேயாயிற்று, ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் வைவர்ண்யம்; அபிமத விரஹத்தில் இப்படி பொன்பயக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணம். தனம்படைத்தாரில் இவளைப்போலே தனம்படைத்தாருண்டோ? [மென்முலை] தன்அபிமதனைப் பிரியமாட்டாமையாலே பொன்னிட்டுக்கொள்ளுகிறதிறே. "மென்முலைக்குவேணும்" என்று சொல்லப்புக்கு மெலிவோடே தலைக்கட்டும். ... ... (10)

நிகமத்தில்-இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருசராவர் என்கிறார்.

மெலியுநோய்தீர்க்கும் நம்கண்ணன் கழல்கள்மேல்*
மலிபுகழ்வண்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்*
ஒலிபுகழாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்*
மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே. (11)

[மெலியுநோய்தீர்க்கும்] 'மெலியும்' என்று தாயார் கைவாங்கினாள், பின்னையும் உடையவன் கைவிடானே. *பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்* இத்யாதி. [நங்கண்ணன்.]

தாஸாமாவிரபூச்சௌரி: என்று இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களிலே வந்து முகங்காட்டுமென்னும் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. இப்படி சிதிலையாகைக்கு அடியான விரஹவ்யதையைப் போக்கும் ஆச்ரிதஸுலபனுன க்ருஷ்ணன் திருவடிகள் விஷயமாக. [மலிபுகழ்] தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் இப்போதே பெறவேணும் என்று விடாய்க்கும்படி பகவத்விஷயத்திலே விடாய்க்கையால் வந்த புகழிறே. இப்படிப்பட்ட புகழையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. [ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்தும்வல்லவர்] இவரை இப்படிவிடாய்ப்பித்தவன் அவ்விடாய் போனவிடம் தெரியாதபடி பரிஹரிக்கவல்லனென்கிற கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச்சொல்லுகிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே] இவ்வாழ்வாரோடு ஒப்பர்களாயிற்று அவர்களும். நித்யாநுபவம் பண்ணுநிற்கச்செய்தே அவர்கள் விடாய்க்க வல்லராம்படி, பகவத்விச்லேஷத்தால் விடாய்க்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இவர் விடாய்க்கவல்லராறுற்போலேயாயிற்று. வானவரோடு [நற்கோவையாவர்] நல்ல சேர்த்தியாவர். ... ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

பாலரைப்போற் சீழ்கிப் பரனளவில்வேட்கையால்*
காலத்தால்தேசத்தால்கைகழிந்த* சால
அரிதானபோகத்தில் ஆசையுற்றுநைந்தான்*
குருகூரில்வந்துதித்தகோ. (32)

மூன்றுந்திருவாய்மொழி–கோவைவாயாள் : ப்ரவேசம்.

எல்லாத்தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலு முண்டான அவன்படிகளெல்லாம் இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணுமென்று விடாய்ப்பாரொருவரைப் பெறுகையாலே, இவர் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வகுணத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, இவரும் எல்லாம்பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடைய பாலனுயேழுலகு- இத்திருவாய்மொழி. இதுதனக்கு மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள் நம்முதலிகள்; எம்பார், "அம்புலியம்மானைப் பிடித்துத்தரவேணும்" என்று அழுத ப்ரஜைக்குத் தேங்காயைக்கொடுத்து அழுகையை ஆற்றுவாரைப்போலே, வேறொரு குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி அநுபவிப்பிக்க அநுபவிக்கிறார்" என்று அருளிச்செய்வர். திருமலைநம்பி, "ஒருவன் ஒன்றை அபேக்ஷித்தால், அவனும் அதுசெய்வானுகத் தலைதுலுக்கினால், பெற்றானுய்ப் பின்பு பின்னிவிழவுதோன்றும்படியன்றுஇருப்பது; ஆகையாலே, அவனும் 'அப்படி செய்கிறோம்' என்னக்கீழ் விழவை மறந்து எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார்" என்று; ஸ்ரீ கௌஸலையார், 'பெருமாள் வநத்துக்கு எழுந்தருளுகிற போது 'ஏக புத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்திருக்க மாட்டேன்; கூடப்போமித்தனை' என்ன, 'ஆச்சீ, நீர் சொல்லுகிற இவை தர்மஹாநிகிடீர்' என்று முகத்தைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்ய, இழவை மறந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணி மீண்டாளிறே; க்ருஷ்ணன் *மாசுச:* என்று ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்ய, அர்ஜுநன் *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்று தரித்தானிறே. பட்டர், "காலத்ரயத்தி

ளுள்ளத்தையும் இப்போதே பெற வேணுமென்று விடாய்த்த இவர்க்கு அப்படியே அநுபவிக்கலாம்படி, காலசக்கரத்தானுகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்தமானகாலத்திற்போலே அநுபவயோக்யமாம்படி காலத்தை ஒருபோகியாக்கிக் கொடுக்க அநுபவிக்கிறார்" என்று அருளிச்செய்வர்.

முதற்பாட்டில்-நப்பின்னைப் பிராட்டி ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் தொடக்கமானுர் உனக்கு பிரணயிநிகளாயிருக்க, நீ அவர்கள்பக்கலிலேயிருக்கும் இருப்பை என்பக்கலிலேயிருக்கும்படி என் ஸத்தையே உனக்கு எல்லாமாய் விட்டது என்கிறார். அன்றிக்கே ஆச்ரிதவிரோதிகளை நிரஸிக்கிறவிடங்களில் அவ்வவசமயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமை செய்யப்பெற்றிலேன் நான்; இங்ஙனேயிருக்கவும் என் ஹ்ருதயத்தையே உனக்கு போக்யமாகக் கொள்ளுவதே! என்கிறாராதல்,

கோவைவாயாள் பொருட்டு ஏற்றினெருத்தமிறுத்தாய்* மதிளிலங்கைக்
கோவைவீயச் சிலைகுனித்தாய் குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய்*
பூவைவீயா நீர்தூவிப்போதால் வணங்கேனேலும்* நின்
பூவைவீயாம்மேனிக்குப் பூசும் சாந்து என்னெஞ்சமே. (1)

[கோவைவாயாள் பொருட்டு] தன்னைப்பேணுதே அவனுக்கு இவ்வெருதுகளின் மேலே விழவேண்டும்படியாயிருக்கும் அவயவசோபை யென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. ருஷபங்களை முன்னிட்டு 'இவற்றையடர்த்தாருக்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவோம்' என்று, இவளை அலங்கரித்து முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தினுர்கள்; 'இவளையணையலாமாகில் இவற்றை முறித்தாலாகாதோ?' என்று, தன்னைப்பேணுதே அவற்றின்மேலே விழுந்தான். 'நம்பிமூத்தபிரான் முற்படவந்து கிட்டினவிடத்து இவன் தலையிலே வெற்றிகிடந்தால் செய்வதென்?' என்று வெறுப்பாலே அவாங்முகியாயிருந்தாள்; க்ருஷ்ணன் வந்து தோற்றினவாறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினுள்; அப்போதை அதரத்தில் பழுப்பு இருந்தபடி. அந்த ஸ்மிதத்திலே தோற்றுத் தன்னை அவளுக்கு ஆக்கினுன். [ஏற்றினெருத்த மிறுத்தாய்] ஏற்றின்கழுத்தை முறித்தாய்: எருத்தம்- அவற்றின்பிடர். அவற்றுக்கு அபிமாநஹேது கழுத்திறே; அத்தை முறித்தபடி. வீரராயிருப்பார் எதிரிகையில் ஆயுதத்தை வெறுங்கையோடே சென்று வாங்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே இவன்செய்தது; அவைதான் தலையான ஆயுதத்தோடேயிறே நிற்கிறது. மாயாம்ருகத்தின் பின்னே பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது இளைய பெருமாள் தெளிந்து நின்று 'இது மாயாம்ருகங்கிடீர்; ராக்ஷஸமாயை' என்றாற்போலே, நானும் அவ்வளவிலே நின்று 'இவை அஸுராவேசமுண்டு' என்னவிறே அடுப்பது; அது செயப்பெற்றிலேன் என்கிறார். [மதிளிலங்கை] 'இம்மதிளும ஊரும் உண்டே நமக்கு' என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனை எதிரிட்டானுயிற்று. ஸர்வரக்ஷகரான பெருமாளை விட்டு, 'மதிளை ரக்ஷகம்' என்றிருந்தானுயிற்று; இதிறே தான் தனக்குப் பண்ணிக்கொள்ளும் ரக்ஷை. [இலங்கைக்கோவை வீய] *லங்காம் ராவணபாலிதாம்* மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்க அரிது; அதுக்குமேலே உள்நின்றுநோக்குகிறவனுடைய பலம். 'மதிளையுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனல்லேனே?' என்று அபிமாநித்திருக்கிற ராவணன்முடிய, [சிலைகுனித்தாய்] ராக்ஷஸர்மாயாப்ரயோகமல்லது அறியாதாப்போலே,

செவ்வைப்பூசலல்லது அறியார் இவர். 'நீர் தர்மயுத்தத்திலே குசலராயிருக்குமாபோலே, ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோககுசலர்கிடீர்' என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப்போலே அறிவிக்கப் பெற்றிலேன். [குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய்] ஆகரத்திலேபிறந்து ஸர்வலக்ஷணோபேதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தவனே! அவ்வளவிலே ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களோடொக்க நின்று *நஸமம் யுத்தமித்யாஹு:* என்னப் பெற்றிலேன். [பூவை வீயா நீர்தூவி] பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நீரைத்தூவியென்னுதல்; அன்றிக்கே, பூவையொழியா நீர் - பூவோடே கூடின நீர், அத்தைத்தூவி. [போது] அவ்வவகாலங்களிலே பூவைவீயாநீர்தூவி வணங்கிற்றிலேனாகிலும். எருதேழடர்க்கை தொடக்கமான காலங்களிலே பிறந்த ச்ரமமாற சிசிரோபசாரம் பண்ணிற்றிலேனாகிலும். [நின்பூவை வீயாமேனிக்கு] பூவாலல்லது செல்லாத திருமேனிக்கு, அன்றிக்கே, பூவைப்பூவோடொத்த மேனி யென்னுதல். வீயென்று பூவுக்குப் பேர். புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான மேனிக்கு. [மேனிக்குப் பூசும் சாந்து] *ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருசம்* என்கிறபடியே. நம்பிமூத்தபிரானும் தானுமாக ஸ்ரீமதுரையிற்போய்ப் புக்கவாறே கூனியைக் கண்டு, 'அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்து இடவல்லையோ?' என்ன, வழக்கனையிருக்கிற சாந்தைக் கொடுத்தாள்; [ஸுகந்தமேதத்] இது உனக்காயிருந்தது;? அதுக்குமேல் தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினாள்; [ராஜார்ஹம்] இது கம்ஸனுக்காம். அதுக்குமேல்தரமா யிருப்பதொன்றைக் காட்டினாள்; [ருசிரம்] நிறமே இதில் உபஜீவிக்கலாவது. இப்படி அருளிச்செய்தவாறே, 'வெண்ணெய நாற்றத்திலே பழகினார் இரண்டு முக்தர் சாந்தின்வாசி அறிந்தபடிஎன்?' என்று, அத்தால் வந்த ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணினாள்; [ருசிராநநே] நல்ல சாந்திடுக்கைக்காக இது ஒருமுகமிருந்தபடி என்தான்! என்கிறான். [ஆவயோர் காத்ரஸத்ருசம் தீயதாம்] விநியோகங்கொள்ளுவா ருடம்புவாசி யறிய நற்சரக்குப் பரிமாறுவார், அதுகொண்டு வேணுங்காண், நம்உடம்புக்கும் அண்ணருடம்புக்கும் ஈடான சாந்து தா. இப்படி தரம் இட்டுப் பூசுந்திருமேனிக்குப் பூசுஞ்சாந்து என் ஹ்ருதயமாய்விடுவதே! ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. என்னுடைய கரணகார்யமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளே பரிபூர்ணனானவனுக்கு போகோபகரணங்களெல்லாமாயிற்று என்கிறார்.

பூசும்சாந்துஎன்னெஞ்சமே புனையும்கண்ணிஎனதுடைய *
வாசகம்செய்மாலையே வான்பட்டாடையும்அஃதே *
தேசமானஅணிகலனும் என்கைகூப்புச்செய்கையே *
ஈசன்ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த எந்தைஏகமூர்த்திக்கே. (2)

[பூசும்சாந்து என்நெஞ்சமே] இத்திருமேனியினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான வீருப்பத்தையும் அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறித் திரியவுஞ் சொல்லுகிறார். [புனையுங்கண்ணி] வழக்கனை மாலையன்றிக்கே சாத்தப்படும் மாலை. [எனதுடைய வாசகஞ்செய்மாலையே] இவர் 'அவனுக்கு' என்று சொல்லவேண்டா; இவருடைமையாகில் அவனுக்கேயாயிருக்கும். [வாசகஞ்செய்மாலையே] இவர் நெஞ்சிற் காட்டிலும் வாக்கு பரிமளம் விஞ்சியிருக்கும்போலே காணும். பூக்கட்டியிறே சாந்து மணங்கொடுப்பது. [வான்பட்டாடையுமஃதே] அந்த உக்திதானே அவனுக்குப் பும்ஸ்த்

வாவஹமான பரிவட்டமும். இவருடைய பா, நல்லநூலாகையாலே வான்பட்டாடையாயிற்றுக்காணும். 'நல்லநூலாகவேணும்' என்று அடியிலே நோற்றுநூற்றவரிறே. [தேசமான அணிகலனும்] தனக்கு தேஜஸ்கரமான ஆபரணமும். [என்கைகூப்புச்செய்கையே] சேரபாண்டியன்தம்பிரானேபாதி, அவனுக்குத் தேஜஸ்கரமாகா நின்றது இவருடைய அஞ்சலி. இவற்றாலே நிறம்பெற்றானாயிருக்கிறவன்தான் ஒருகுறைவாளனாயிருக்கப்பெற்றதோ! [ஈசன்] ஸர்வேச்வரன். 'ரக்ஷகன்' என்னும் பேரேயாய் உடைமை நோவுபடவிட்டிருக்குமோ? என்னில், [ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த] ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகன். [எந்தை] அந்த ரக்ஷணத்தாலே என்னையெழுதிக்கொண்டவன். [ஏகமூர்த்திக்கு] அத்விதீயமான் திருமேனியையுடையவனுக்கு. [ஏகமூர்த்திக்கு – பூசும் சாந்து என் நெஞ்சமே] *ஸர்வகந்த:* என்கிற திருமேனிக்கு இது சேருமே. ... ... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. 'இத்தலையை உனக்காக்கி அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிறாயே' என்கிறார்.

ஏகமூர்த்தியிருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்திபலமூர்த்தி
யாகி* ஐந்துபூதமாய் இரண்டுசுடராய்அருவாகி*
நாகமேறிநடுக்கடலுள்துயின்ற நாராயணனே* உன்
ஆகமுற்றுமகத்தடக்கி ஆவியல்லலல்மாய்த்ததே. (3)

[ஏகமூர்த்தி] *ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்* என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டே:பூர்வ காலத்திலே இதம்சப்தவாச்யமாய்க்கிடந்த ப்ரபஞ்சமடைய அழிந்து ஸதவஸ்த்தமாய் சக்த்யவஸ்த்த ப்ரபைபோலே இவையடையத் தன்பக்கலிலே கிடக்கத் தானொருவனுமேயாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புத்தை ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.) ஆக, ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. [இருமூர்த்தி] ப்ரக்ருதிமஹான்களிரண்டையும் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு அவற்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. கார்யகாரணங்களிரண்டையும் தனக்குத் திருமேனியாகவுடையனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இரண்டுக்குமுண்டான அண்மையைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. அவ்யக்தத்தினுடைய வ்யக்ததசையிறே மஹானாகிறது. [மூன்றுமூர்த்தி] த்ரிவிதாஹங்கார சரீரனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. ஸாத்விகமாயும், ராஜஸமாயும், தாமஸமாயும் மூன்று வகைப்பட்டிறே அஹங்காரந்தான் இருப்பது. [பலமூர்த்தியாகி ஐந்து பூதமாய்] கீழ்ச் சொன்ன அடைவன்று இங்குச் சொல்லுகிறது. ஸாத்த்விகாஹங்காரகார்யம் ஏகாத சேந்த்ரியங்கள்: தாமஸாஹங்காரகார்யம் - ப்ருதிவ்யாதிபூதங்கள்: இரண்டுக்கும் உபகாரகமாய்நிற்கும் ராஜஸாஹங்காரம்; ஆக, ஏகாதசேந்த்ரியங்களையும், ஸகுணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லி, அவற்றைத் திருமேனியாகவுடையனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [இரண்டுசுடராய்] *ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்* என்கிறபடியே, சந்த்ராதித்யர்கள் கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணம். [அருவாகி] இவற்றையுண்டாக்கி, (தத்ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ராவிசத், ததநுப்ரவிச்ய, ஸச்சத்யச்சாபவத்) என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காகத் தான் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. அசித்தைச் சொல்லிற்றாகில்,

கீழ், அருவென்று ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றனாலோ? என்னில்; (அநேந ஜீவேநாத்ம நாநுப்ரவிச்ய) என்று ஜீவாந்தர்யாமிக்கு அநுப்ரவேசமாகையாலே, அதுவும் சொல்லிற்றாயிற்று. [நாகமேறி] ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்ரயணீயனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலின்நடுவே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவன். பயிரைச்செய்து செய்த்தலையிலே குடிகிடக்குமாபோலே, ஸ்ருஷ்டங்களான பதார்த்தங்களினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளின னென்னவுமாம். [நாராயணனே] இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிப்பட அநுக்ரஹசீலனாகைக்கு அடியான ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [உன்ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி] ஆகம் உடம்பு. உன்திருமேனிக்கு வேண்டும் சாந்து பூமாலை பரிவட்டம் ஆபரணங்கள் இவையெல்லாம்; அகத்தடக்கி என்னுள்ளே யுண்டாம்படி பண்ணி. இதிறே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம். இப்படிச் செய்தத்தால் நிர்த்துஃகரானார் ஆர்? என்னில்,-அவனாயிற்று. [ஆவியலலல்மாய்த்ததே] உன்திருவுள்ளத்திலுண்டான அல்லல் ஒருபடி நசிக்கப்பெற்றதே. இத்தலையை ஒருபடி கரைமரஞ்சேர்த்து நீ க்ருதக்ருத்யனானையே! அன்றிக்கே, என் ஆவியானது, நிர்த்துகமாயிற்று என்றுமாம். அதவா, ஏகமூர்த்தி யென்று பரத்வத்தைச் சொல்லி இருமூர்த்தியென்று வ்யூஹத்தைச் சொல்லி, வாஸுதேவஸங்கர்ஷணர்களை நினைத்து, மூன்றுமூர்த்தி யென்று ப்ரத்யும்நரைச் சொல்லிற்றாய், பலமூர்த்தி யென்று விபவங்களைச் சொல்லிற்றாய், ஐந்துபூதமா யிரண்டுசுடரா யென்று இன்னார் ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவர், இன்னார் பாலநத்துக்குக் கடவர் என்கிறபடியாலே சொல்லுகிறதென்று நிர்வகிப்பாருமுண்டு. ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸமயத்தில் ச்ரமந் தீர சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும் சிசிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத உன் ஸுகுமாரமான திருமேனிக்குச் சாத்தும் மாலை என்ஸத்தையேயாய்விடுவதே! என்கிறார்.

மாய்த்தலெண்ணி வாய்முலைதந்த மாயப்பேயுயிர்
மாய்த்த* ஆயமாயனே! வாமனனே! மாதவா*
பூத்தண்மாலைகொண்டு உன்னைப்போதால்வணங்கேனேலும்* நின்
பூத்தண்மாலைநெடுமுடிக்குப் புனையும்கண்ணிஎனதுயிரே. (4)

[மாய்த்தலெண்ணி] அவள்கோலிவந்தபடி. அவச்யம் சிலர் பரியவேண்டும்படியாயிற்று. இன்னாரை மாய்த்தலெண்ணி யென்னாமையாலே ஜகதுபஸம்ஹரணம் பண்ணக்கிடீர் இவள் கோலிவந்தது என்கிறார்; சரீரியைநலிந்தால் சரீரம் தன்னடையே நசிக்குமிறே; உயிரிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் தனித்து நலியவேண்டாவிறே; உலகங்கட்கெல்லாம் ஓருயிரிறே. *அஸ்மாந் ஹந்தும் நஸம்சய:* என்றாரிறே மஹாராஜர். [வாய்முலைதந்த] அவன் திருப்பவளத்திலே நஞ்சைக்கொடுத்தது தம்முடைய திருப்பவளத்திலே நெஞ்சைக்கொடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே 'தந்த' என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, தருகையும் கொடுக்கையும் பர்யாயமாய், கொடுத்த என்னும் பொருள்பெற்றுக் கிடக்கிறதாகவுமாம். [மாயப்பேய்] ஜந்மத்தால்வந்த அறிவுகேட்டுக்குமேலே, வஞ்சநபரையாயும் வந்தாள். அதாவது பேயாய்வருகை யன்றிக்கே, தாயாய்வருகை. ''தாயாய்வந்தபேய்'' என்னக்கடவதிறே. [உயிர்மாய்த்த] அவள்

கோலிவந்ததுதன்னை அவள்தன்னோடே போக்கினபடி. [ஆய மாயனே]- ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனுன ஆயனே! அவளும் தாயாய் முலே கொடுத்தாள்; இவனும் பிள்ளையாயே முலேயுண்டான், வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை. [வாமனனே] அந்த அவதாரத்தில், பூதனை முலேகொடுத்தால் அதுக்கு ப்ரத்யௌஷதமாக முலேகொடுக்கைக்கு ஒரு தாயாகிலும் உண்டிறே அங்கு. "வெங்கொங்கையுண்டானைமீட்டாய்ச்சியூட்டுவான், தன்கொங்கைவாய்வைத்தாள்சார்ந்து" என்றும், "பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து, ஆய்ச்சி முலேகொடுத்தாளஞ்சாதே" என்றும். அதுவுமின்றிக்கே, இவனைப் பெற்றிட்டுவைத்துத்தாயும் தமப்பனும் தபஸ்ஸிலே அந்யபரராக, ஆஸுரப்ரக்ருதிகளிருந்தவிடத்தே தானே போய்க் கிட்டும்படியாயிறே இருப்பது. அவர்கள் தான் இருந்தவிடத்தே வந்துகிட்டினுற்போலேயன்றிறே தான் எதிரிகளிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டுமது; மிகவும் வயிறெரித்தலுக்கு உடலாயிருக்குமிறே. அத்தையிறே "சீராற்பிறந்துசிறப்பால்வளராது, பேர்வாமனுகாக்கால் பேராளா" என்று வயிறுபிடித்தது. [மாதவா] 'தீநாள் திருவுடையாருக்கில்லை' என்கிறபடியே, இவ்வபாயங்களில் இவன் தப்பிற்று அவள்நெஞ்சோடே கடாக்ஷிக்கையிறே. ஓரபாயமுமில்லேயேயாகிலும் பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுவார் தேட்டமாயிருக்குமிறே; "வடிவாய்நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்னுநின்றார்களிறே பரிவர். [பூத்தண்மாலேகொண்டு] குளிர்த்தியையுடைத்தான பூமாலேயைக்கொண்டு, பூதநாதிகள் வந்துகிட்டின அவ்வவகாலங்களிலே திருவடிகளிலே வந்துவிழுந்து சிசிரோபசாரம்பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும். [நின்பூத்தண்மாலேநெடுமுடிக்கு] உன்னுடைய குளிர்ந்த பூமாலேயாலல்லது செல்லாதபடியாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்துக்கு விரும்பிச் சாத்தும் மாலே, என்ப்ராணன் என்ஸத்தையாய்விட்டது. ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. தம்முடைய ஸ்நேகாதிகள் ஒரொன்றே ஆபரணுதி ஸர்வ பரிச்சதங்களுமாயிற்று அவனுக்கு என்கிருர்.

கண்ணிஎனதுயிர் காதல்கனகச்சோதிமுடிமுதலா*
எண்ணில்பல்கலன்களும் ஏலுமாடையுமஃதே*
நண்ணிமூவுலகும் நவிற்றுங்கீர்த்தியுமஃதே*
கண்ணனெம்பிரானெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே. (5)

[கண்ணி எனதுயிர்] நான் 'என்னது' என்றிருக்கிறதைக்கிடீர் அவன் தனக்கு மாலேயாகக்கொண்டது. "மார்வத்துமாலே" என்கிறவனைத் தனக்கு மாலேயாகக்கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என்ஸத்தையைக்கிடீர் தனக்கு மாலேயாகக் கொள்ளுகிறது. [காதல் இத்யாதி] ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் முதலான எண்ணிறந்து பலவகைப்பட்ட திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல். இவருடைய ஸ்நேஹம் ஆபரணமாவதெனே? என்னில், — இவருடைய ஸ்நேஹத்துக்குத் தான் விஷயமாகப்பெற்ற இத்தையே, தனக்கு அநேகாபரணங்கள் சாத்தினுற் பிறக்கும் புகருண்டாக அவன் நினைத்திருக்கையாலே, அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. [ஏலும்ஆடையும் அஃதே] திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்பீதாம்பரமும் அக்காதலே. ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்

ணவவண்ணுத்தான், திருப்பரிவட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக்கொண்டுவந்து எம்பெருமானுர்க்குக் காட்ட, போர த்ருப்தராய் அவனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே கைப்பிடித்துக்கொண்டுபுக்கு 'நாயன்தே! இவன் திருவரைக்கு ஈடாம்படி வாட்டினபடி திருக்கண்சாத்தியருளவேணும்' என்று இவற்றைக் காட்டியருள, கண்டு உகந்தருளி உடையவரை அருள்பாடிட்டருளி, 'இவனுக்காக ரஜகன் நம்திறத்தில்செய்த குற்றம் பொருத்தோம்' என்று திருவுள்ளமாயருளினுர். [ஏலுமாடையுமஃதே] ஏகஜாதீயங்கள் பலவாகை தவிர்ந்து, விஸஜாதீயங்களும் பலவாகத்தொடங்கிற்று. புருஷோத்தமலக்ஷணமான திருப்பீதாம்பரமும் அக்காதலே, இவர் நெடுங்காலங்கூடிப் பண்ணுகிற திருவாபரணமும் திருப்பரிவட்டமுமிறே. "அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்புசெய்வித்து" என்று இவருடைய காதல் ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே. *மஹாரஜதம் வாஸ:.* பொய்யில் பாடலாகையாலே, 'இதுகூடுமோ'? என்று ஸம்சயிக்கவேண்டா. [நண்ணிமூவுலகும் இத்யாதி] விசேஷஜ்ஞரே யன்றிக்கே, மூவுலகிலுள்ளாரும் வந்து கிட்டிக் கடல் கிளர்ந்தாற்போலே ஸ்துதிக்கிற கீர்த்தியும் அக்காதலே. 'இவர் காதலித்தபின்பு அந்யபரரும் அநந்யபரராய் ஏத்தாநின்ருர்கள்' என்ருயிற்று அவன் நினைத்திருக்கிறது. இக்காதலுக்குக் கைதொட்டு க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறதுமேல்; வ்ருத்தவான்களைக் காட்டிக்காணும் இவரை வ்ருத்திபர ராக்கிற்று. [கால்ச்சக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு] கையும் திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி எனக்கு அநந்யபரத்வமஹோபகாரத்தைப்பண்ணி, "கழிவதோர் காதலுற்ருர்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்னப்பண்ணின என்ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. [காலசக்கரம்] பகலை இரவாக்க வல்லவனிறே. காலத்தை நடத்துகிற திருவாழி. காலவச்யதையைப்போக்கும் திருவாழி யென்னுதல். *நார்ச்சயிஷ்யந்தி* என்கிற காலத்திலும் இருள்தருமாஞாலத்திலும் இருளையோட்டி *அருளார் திருச்சக்கரமாய், திருக்கையைத் தான் பிரியாதாற்போலே திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியான ருசிஜநகமான திருவாழி. அவன் கையிலே நின்றே, இவன்காலிலே விழும்படி பண்ணுமவனிறே. ... ... (5)

ஆரும்பாட்டு. இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதேயொழிந்தாயேயாகிலும் உன்ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிருர். உனக்கு நான் உதவப்பெற்றிலேனுகிலும் என் ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானுற்போலே, நீ வாராயாகிலும் உன்ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிருர், அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லாநிற்க, நடுவே தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுவானென்? என்னில்;— இரண்டு சேதநர் கூடிக்கலந்து பரிமாருநின்ருல், பிறக்கும் ரஸங்களும் இரண்டு தலையிலும் உண்டாயிருக்குமிறே; அதில் கீழெல்லாம் அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார்; இப்போது அவன் ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயியாக்கிற்று என்கைக்காக.

காலசக்கரத்தொடு வெண்சங்கம்கையேந்தினய்*
ஞாலமுற்றும்உண்டுமிழ்ந்த நாராயணனே என்றென்று*
ஓலமிட்டுநானழைத்தால் ஒன்றும்வாராயாகிலும்*
கோலமாம்என்சென்னிக்கு உன்கமலமன்னகுரைகழலே. (௬)

[காலசக்கரம் இத்யாதி] இதுவாயிற்று இவர் கூப்பிட்ட பாசுரந்தான். ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாம் திருவாழியோடே கூட, ச்யாமளமான திருமேனிக்குப் பரபாக

மான வெண்மையையுடைத்தான ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை, வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியிருக்கிற அழகிய திருக்கையிலே பூவேந்தினாற்போலே ஏந்தினவனே! ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கு வெளுப்பு நிரூபகமானாற்போலேகாணும், திருவாழிக்கு ப்ரதிகூலநிரஸநமும் நிரூபகமாயிருக்கும்படி. [ஞாலமுற்றும் இத்யாதி] இவற்றை ஆபரணமாகக்கொண்டு ஒப்பித்து, விபூதிநோவுபடத் தான் ஒப்பனையழியாதே யிருக்கையன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனுயிருக்கும். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, அதுகழிந்தவாறே வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கும். [நாராயணனே] இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கவும் 'இவன் நம்மை ரக்ஷித்தான்' என்று ப்ரத்யுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல்படவும் வேண்டாதபடி ப்ராப்தி இருந்தபடி. 'மாதா நம்மை வயிற்றிலே ரக்ஷித்தாள், என்செய்வோம் நாம் இவளுக்கு?' என்று நெஞ்சாறல்படுவாரில்லையிறே; ப்ராப்தியிறே அதுக்குஅடி; அப்படியேயிறே அவனும் *தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன்வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டவனிறே. [என்று என்று]கையும் ஆழ்வார்களுமான அழகையும், காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், இவையில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையும் சொல்லி வீப்ஸையாலே தனித்தனியே ஆழங்காற்பட்டபடி. [ஓலமிட்டு நான் அழைத்தால்] பலஹீநனான நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால். பரமபதத்திலே இருந்தாலும் நிலை குலைந்து வரவேண்டும்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டால். [ஒன்றும் வாராயாகிலும்] (குசஸ்த்தலே நிவஸதி ஸச ப்ராதரிஹைஷ்யதி) என்கிறபடியே அங்குநின்றும் புறப்பட்டான், இங்கே வந்துவிட்டான் என்று வருகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லையேயாகிலும். (நாமக்ராஹஞ்ச நாதஸ்ய சீதல: காஹளத்வநி:) என்னக் கூடவதிறே. [கோலமாம் என்சென்னிக்கு] (சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர்ப்பவிஷ்யதி) என்றிருக்கிற என்சென்னிக்குக் கோலமாம். [உன்கமல மன்ன] 'செவ்விப்பூச் சூடவேணும்' என்று ஆசைப்படுவாரைப்போலே. [குரைகழலே] குரையென்று பரப்பாய், அத்தாலே போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லிற்றுதல்; ஆபரணத்வநியைச் சொல்லிற்றுதல். "வாராயாகிலும் கோலமாம்" என்பானென்? என்னில், வாராதொழியக்கூடாது, கூடாதது கூடிலும் என் நினைவு இதுவென்கிறார். என்னை அடியிலே இப்படியாக்கினையே என்று கருத்து. அடிவிடில், "நின்னலாலிலேன்காண்" என்பரே. ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டில். கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் ததநுகூலமான வ்ருத்திகளுமின்றிக்கேயிருக்கிலும் என்ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேதுவாவதே; என்கிறார்.

குரைகழல்கள்நீட்டி மண்கொண்டகோலவாமனா*
குரைகழல்கைகூப்புவார்கள் கூடநின்றமாயனே*
விரைகொள்பூவும்நீரும்கொண்டு ஏத்தமாட்டேனேலும்* உன்
உரைகொள்சோதித்திருவுருவம் என்னதாவிமேலதே. (7)

[குரைகழல்கள்நீட்டி] "மண்முழுதுமகப்படுத்துநின்ற" என்கிறபடியே, பூமிப்பரப்படையத் திருவடிகளுக்குள்ளேயாம்படி திருவடிகளை நிமிர்த்து. 'குரை' என்பது பரப்பும், ஓசையும், [மண்கொண்டகோலவாமனா] மண்கொண்டபின்பும் வாமநவேஷம் இவர்திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருந்தபடி, இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யங்கொடுக்கையன்றிக்கே,

தம்மையநுபவிப்பிக்கைக்காக அவ்வடிவுகொண்டானென்றிருக்கிறார். கீழ் ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்றாய், அஞ்சலிமாத்ரஸாத்ய மென்கிறதுமேல். [குரைகழல்கைகூப்புவார்கள்] உன் திருவடிகளிலே அஞ்சலிபண்ணினவர்கள், உன்னைக்கூட நின்ற என்னுதல்; உன்னைக் கைகூப்புவார்கள் குரைகழல்கள் கூட நின்ற மாயனென்னுதல்; திருவடிகள்தான் அஞ்சலிஸாத்யமுமாய் அஞ்சலிக்கு விஷயமுமாயிறே இருப்பது. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டாற்போலே இவர்க்கும் அத்திருவடிகளிலழகு கூறுபட்டது. அவனுக்கு ஸாதநமானது இவர்க்கு ஸாத்யமாயிற்று. [மாயனே] ஓரஞ்சலி மாத்ரத்தாலே த்வத் ப்ராப்தியாம்படி யிருப்பதே! இதுஎன்ன ஆச்சர்யந்தான்! என்கிறார். [விரை இத்யாதி] ஓரஞ்சலி மாத்ரத்தாலே உன்னை ப்ராபிக்கலாம்படி நீ இருந்தால், புஷ்பாத்யுபகரணங் களைக்கொண்டு அடிமைசெய்யவிறே சேதநனுக்கில் ப்ராப்தம்; அப்படி செய்யப்பெற்றிலே னேயாகிலும். பரிமளத்தையுடைத்தான பூவையும் நீரையுங் கொண்டு, *ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ஹிமசீதேந வாரிணா* என்கிறபடியே வகுத்த அடிமை செய்ய மாட்டிற்றிலேனேயாகிலும். [உன்உரைகொள்சோதித் திருவுருவம்] உரைகொள்ளுகை யாவது 'அது, அது' என்று வாய்புலற்றும்படியாயிருக்கை; *ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமேராஜ்யம்ப்ரசாஸதி* என்னுநிற்பர்க ளிறே. அன்றிக்கே, பேச்சுக்கு அவிஷயமான திருமேனி யென்னுதல்; மாற்றும் உரை யும் அற்ற திருமேனி யென்னுதல்: "சுட்டுரைத்தநன் பொன்னுன் திருமேனியொளி யொவ்வாது" என்னக்கடவதிறே. [என்னது ஆவிமேலதே] இப்படி விலக்ஷணமான உன் திருமேனி என்ஸத்தையின்மேலது. ஸூரிபோக்யமான வடிவுக்கு தாரகாதிகள் என் ஆத்மஸத்தையாவதே! "கலியர் சோற்றின்மேலே மனம்" என்னுமாபோலே. இவர் தாம் *அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்* என்றிருக்குமவரிறே ... ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. ஒருவரையொழிய ஒருவர்க்குச் செல்லாதபடி பிறந்த கலவி, பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார்.

என்னதாவிமேலையாய் ஏர்கொளேழுலகமும்*
துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞான மூர்த்தியாய்*
உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்*
இன்னவண்ணமேநின்றாய் என்றுரைக்கவல்லேனே. (8)

[என்னதாவிமேலையாய்] என்ஸத்தையைப்பெற்று அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர் ஷத்தையுடையையாய் என்னுதல்; என்னைப்பெறவேணும் என்னும் அபிநிவேசத்தை யுடையையாய் என்னுதல். என்னதாவிமேலையா யென்று ஸம்போதநமாதல். [ஏர்கொள் இத்யாதி] இவரைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வ்யாப்தியும் புதுக்கணித்த தெனனுதல்; ஒரு வனைப்பிடிக்க நினைத்து அவன்பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தாலே ஊரைவளைவாரைப் போலே தம்மையகப்படுத்துகைக்காக வ்யாப்தனானான் என்று இருக்கிறாராதல். [ஏர்கொள் ஏழுலகமும்] இவரோடே வந்துகலந்த பின்பு ஜகத்துக்குப் பிறந்த புதுக் கணிப்பு. "உண்டியுடல்காட்டும்" என்னுமாபோலே, சரீரி பூர்ணனானவாறே சரீரமும் புதுக்கணிக்குமிறே; ஜகச்சரீரியிறே அவன். [துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற] ஜாதி, வ்யக்தி தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே குறைவற வ்யாபித்துநின்றபடி. [சோதி

ஞானமூர்த்தியாய்] ஜ்யோதீரூபமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! [உன்ன தென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்] என்னுடையஆவி உன்னது, உன்னுடையஆவி என்னது. என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்கு, உன்ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு. இவ்விடத்தை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யா நிற்கச்செய்தே இருந்த முதலிகளிலே சிலர், 'இவ் வாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்கென்றால் கூடும்; அவன் ஸ்வரூபம் இவனிட்ட வழக்காகையாவது என்?' என்றுகேட்க, இவன் 'தன்னை அவனுக்காக்குவன்' என்ற அன்று கர்மம் தகையவுங்கூடும்; ஸர்வேச்வரன் தன்னை இவனிட்ட வழக்காக்குமன்று நிவாரகரில்லை; ஆனபின்பு அதுவே நிலைநிற்பது. இன்னம், 'இவன்ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்காகக்கூடுமோ? என்று இதிலேகாணும் ஸந்தேஹிக்கவேண்டுவது' என்று அருளிச் செய்தார். [இன்னவண்ணமேநின்றாய்] இப்ப்ரகாரத்திலே நின்றாய். [என்று உரைக்க வல்லேனே] இப்படிப்பட்ட உன் ப்ரணயித்வகுணத்தை என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயிருந்ததோ? என்கிறார். ... ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. 'அநுபூதமானது பேசத்தட்டு என்'? என்ன. 'உன்ப்ரணயித்வ ப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று' என்கிறார்.

உரைக்கவல்லேனல்லேன் உன்னுலப்பில்கீர்த்திவெள்ளத்தின்*
கரைக்கணென்றுசெல்வன்நான் காதல்மையலேறினேன்*
புரைப்பிலாதபரம்பரனே பொய்யில்லாதபரஞ்சுடரே*
இரைத்துநல்லமேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன். (9)

[உரைக்க வல்லேனல்லேன்] உன்ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுபவித்துக் குமிழி நீருண்டு போமித்தனைபோக்கிப் பேசித் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறிலேன். எல்லாம்பேச வொண்ணாதாகில் பேசலாம் அம்சம் பேசினாலோ? என்னில், [உன் இத்யாதி] உன்னுடைய முடிவில்லாத ப்ரணயித்வத்தால் வந்த கீர்த்திஸாகரத்தினுடைய கரையிலே தான் என்னாலே செல்லப்போமோ? இப்படி கரையருகும் செல்ல அரிய விஷயத்தில் நீர் பேசுவதாக உத்யோகிப்பானென்? என்னில், [காதல்மையலேறினேன்] என்ப்ரேமத்தாலே மிக்க கலக்கத்தை யுடையனானேன். பிச்சேறினாரை 'நீ இப்படி செய்வானேன்?' என்னக்கடவதோ? இவ்விஷயத்தில் நீர் ப்ரமிப்பானேன்? ப்ரமிப்பார்க்கு ஓராலம்பநம் வேண்டாவோ? என்ன, 'நித்யஸூரிகள் பித்தேறியேத்தக் கண்டேன்; அத்தாலே செய்தேன்' என்கிறார். நித்யஸூரிகளோடு இவரோடு அவன்தன்னோடு வாசியற்றிறே இவ் விஷயம் இருப்பது. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியான தான் அறியப்புக்காலும் *தனக்கும் தன் தன்மை அறிவுஅரியனாயிறே இருப்பது; தன்னை யறியப்புக்க வேதங்கள் பட்டது படுமத்தனைதானும். [புரைப்பிலாதபரம்பரனே பொய்யில்லாத பரஞ்சுடரே] நீ ஸர்வஸ்மாத்பரனா யிருக்கிற இருப்பில் புரையில்லாதாப்போலே, என்னோட்டைக் கலவியால் வடிவிற்பிறந்த புகரிலும் புரையின்றிக்கே யிருக்கிறவனே! அன்றிக்கே, நிரவதிகமான ப்ரணயித்வகுண ஸத்பாவத்தில் கண்ணழிவில்லாதாப்போலே என்னோட்டைக் கலவியிலும் பொய்யின்றிக்கே அத்தால் வந்த புகர் வடிவிலேதோற்ற இருக்கிறவனே! என்னுதல். [இரைத்து இத்யாதி] பரமபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு கடல்கிளர்ந்தாற்

போலே இரைத்துக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் ஏத்தக் காண்கையாலே நானும் ஏத்தினேனல்லது நான் சக்தனாய் ஏத்தினேனோ? என்கிறார். ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. 'நானும், ஸமஸ்தலோகங்களும், ஸர்வேச்வரனும் ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

யானுமேத்தி ஏழுலகும்முற்றுமேத்தி *பின்னையும்
தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்தஎங்கெய்தும்*
தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்திப்ப*
யானும்எம்பிரானையேஏத்தினேன் யானுய்வானே. (10)

[யானும் ஏத்தி] மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நானும் எத்துவது. [ஏழுலகும் முற்றுமேத்தி] விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற 'சிறியார் பெரியார்' என்னாதே ஸர்வரும் ஏத்துவது. [பின்னையும் தானுமேத்திலும்] ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய், தொடங்கின கார்யம் செய்துதலைக்கட்டுகைக் கீடான ஸர்வசக்தியுமான தானும் ஏத்துவது. இப்படி எல்லாரும் ஒருமிடறாய் ஏத்தினாலும், பின்னையும் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாத இடம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது விஷயம். அங்யபரரோடு அநங்யபரரோடு அளவுடையாரோடு அளவிலிகளோடு வாசியில்லை, விஷயத்தை எல்லைகாணவொண்ணாமைக்கு. ஆனால், நீர் ஏத்த இழிவானென்? என்னில், [தேனும் இத்யாதி]. ஸர்வரஸ: என்கிற விஷயத்தினுடைய ரஸ்யதையாலும், 'நாம் இவ்விஷயத்திலே இழிந்து ஏத்துவோம்' என்னும்படி தன் ப்ரணயித்வகுணத்தை உபகரித்த உபகாரகனாகையாலும் ஏத்தினேன். இனிதென்றும் உபகாரகனென்றும் அசக்தரான நீர் இதிலிழியக்கடவீரோ? என்ன, [யான் உய்வானே] ஏத்தாவிடில் பிழையாதாரேத்து மத்தனையன்றோ? ... (10)

நிகமத்தில் 'ஈச்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் இட்ட வழக்கு' என்கிறார்,

உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறிக் கண்ணனொண்கழல்கள்மேல்*
செய்யதாமரைப்பழனத் தென்னன்குருகூர்ச்சடகோபன்*
பொய்யில்பாடலாயிரத்துள் இவையும் பத்தும்வல்லார்கள்*
வையம்மன்னிவீற்றிருந்து விண்ணும்ஆள்வர் மண்ணூடே. (11)

[உய்வுஉபாயம்மற்றின்மைதேறி] அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டவல்லராயன்று இவர் பேசிற்று: இது ஒழிய தரிக்கைக்கு உபாயமில்லையென்று தெளிந்து. [கண்ணனொண்கழல்கள்மேல்] பரமப்ரணயியானத்தை அவதரித்து ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே. [செய்ய இத்யாதி] அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் தரித்தவாறே, ஊரும் *அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா:* என்கிறபடியேயாயிற்று. சிவந்த தாமரையையுடைய பழனங்களையுடைத்தாய்த் தெற்குத் திக்குக்கு ச்லாக்யமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பொய்யில்பாடல்

இத்யாதி] *நதே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி* என்கிறபடியே திருவாய்மொழியெல்லாவற்றுக்குமாதல்; அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன் ஒரு நித்ய ஸம்ஸாரியோடே இப்படி விரும்பிவந்து கலந்து, இவருடைய ஸத்தாதிகளே தனக்கு போகோபகரணமாக இருந்தானென்கிற ப்ரணயித்வ குணத்தில் பொய்யின்றிக்கே யிருக்கிற பத்து என்னுதல். பொய்யில்லாத ஆயிரம் என்றபோது, அவ்வோபாதி இதுக்கும் வருமிறே. [வையம்மன்னி இத்யாதி] பூமியிலே எம்பெருமானாரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நெடுங்காலம் இருந்து. [விண்ணும்ஆள்வர்மண்ணூடே] இங்கேயிருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள் சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்கே போனால் *"ஆண்மின்கள்வானகமாழியான்தமர்" என்கையன்றிக்கே இங்கே யிருக்கச்செய்தே தாங்களிட்ட வழக்காகப்பெறுவர். 'வையம்மன்னிவீற்றிருந்து' என்கிற விடத்தே 'நம்மைப்போலே வாய்புகுசோறுகப் பறிகொடாதே, நெடுங்காலம் பூமியிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே *நாட்டாரோடியல்வொழிந்து* என்கிறபடியே தங்கள்வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருக்கப் பெருவர்கள்" என்று சீயர் உருத்தோறும் அருளிச்செய்வர். பால்யத்திலே பட்டரைப் பறிகொடுத்தாரிறே அவர். ... ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கோவானவீசன்குறையெல்லாந்தீரவே*
ஓவாதகாலத்துவாதிதனை *மேவிக்
கழித்தடையக்காட்டிக்கலந்தகுணமாறன்*
வழுத்துதலால்வாழ்ந்ததிந்தமண். (33)

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாந் திருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்து : ப்ரவேசம்.

கீழில்திருவாய்மொழியில் அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறினார். இவர்க்குக் கீழ்ப்பிறந்த நிரவதிகப்ரீதியானது இருவருடைய ஆச்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்று, அந்த ரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி ஸாத்மிப்பிக்கைக்காக அக்கலவியை அல்பம் நெகிழநின்றான் ஈச்வரன். ஆனாலும், பிரிந்தது அவனையாகை யாலே அது தன்கார்யம் செய்தன்றி நில்லாதே, ஆற்றாமை மீதூர்ந்து, தநலுப்தனானவன் கிழிச்சீரையைக் கெடுத்தால் அத்தோடு போலியான முடிகளெல்லாம் அவிழ்த்தவிழ்த்துப் பார்க்குமாபோலே, *வைப்பாம் மருந்தாம்* என்னும்படியே இவர்க்குச் சேமநிதியிறே அவன்; ஆகையாலே, அவனோடு ஸத்ருசபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அகப்பட அவனைக்கொண்டு ப்ரமித்துக் கிட்டிப்பார்த்து அவனன்றிக்கே யொழிந்தால் மீளவும்மாட்டாதே நோவுபட்டுச்செல்லுகிறது. *க்வசிதுத்ப்ரமதே வேகாத்க்வசித்விப்ரமதே பலாத் | க்வசிந்மத்தஇவாபாதி காந்தாந்வேஷணதத்பர:* என்கிற படியே பிராட்டியைப்பிரிந்த அநந்தரம் ஆற்றாமையாலே மேல்நோக்கிப் பார்த்துவிலங்க ஸஞ்சரிப்பது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் நின்றும் வ்ருக்ஷாந்தரத்திலே சென்று கிட்டுவது, 'மைதிலியைக் கண்டிகோளோ?' என்றுகேட்பது, ஆணோடுபெண்ணோடுக ளொன்றின்றிக்கே தேடுவதாய் அவர்பட்டாற்போலே இவளும் அப்படியே படுகிறாள் இப்போது. இப்படி நோவுபடுகிற இவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், இவள்படுகிற பாடுகளையும் இவள் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையும்

சொல்லி, இதுகண்டு தான்பொறுக்கமாட்டாமே நோவுபடுகிறபடியும் சொல்லி இவள் கைவாங்குமளவாக, அவன் வந்து முகங்காட்டி ஆச்வஸிப்பிக்கத் தரித்ததாய்த் தலைக் கட்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு. வினவவந்தவர்களுக்குத் தன்மகள்செய்தியை அறிவியா நின்று கொண்டு, 'இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான்; நான் இதுக்கு என் செய்வேன்?' என்கிறாள்.

மண்ணையிருந்துதுழாவி வாமனன்மண்ணிதுவென்னும்*
விண்ணைத்தொழுது அவன்மேவு வைகுந்தமென்றுகைகாட்டும்*
கண்ணையுண்ணீர்மல்கநின்று கடல்வண்ணனென்னுமன்னே! *என்
பெண்ணைப்பெருமயல்செய்தாற்கு என்செய்கேன்பெய்வளையீரே. (1)

[மண்ணையிருந்துதுழாவி] "மண்முழுதுமகப்படுத்து நின்றவெந்தை" என்கிற படியே அவன் திருவடிகளுக்கு உட்பட்ட பூமிப்பரப்படைய இருந்து துழாவாநிற்கும். அவன்ஸம்பந்தங்கொண்டே இத்தை விரும்புகிறது. அது ப்ராதேசிகமன்றே. *மயாது பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்யோபபுஜ்யதே*. 'முன்புதோற்றுகிற சோலையென்னென்புது?' என்று பெருமாள் கேட்டருள, பண்டு 'ஸித்தாச்ரமம்' என்று ஸ்ரீவாமநன் எழுந் தருளியிருந்த தேசமாயிற்று; அவன் எழுந்தருளினபின்பு அவன் பக்கல் பக்தியாலே விடமாட்டாமே அம்மண்ணை மோந்துகொண்டு கிடப்பன்' என்றானிறே விச்வாமித்ரன். *விஷ்ணுர்மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே* என்று அவன்பக்கல் ருசியுடையார் விட மாட்டார்களிறே. [இருந்து] இவ்விருப்புக்குப் பூர்வக்ஷணத்தில் ஸ்திதிகமநசயநாதி களில் ஒருநியதியின்றிக்கே நோவுபட்டமை தோற்றுகிறது. [துழாவி] இது தன்னை விடமாட்டாமையும் தோற்றுமிறே; பித்தோபஹதன் சந்தநபங்கத்தில் நின்றும் கை வாங்கமாட்டாதாப்போலே; கைவாங்கில் விரஹாக்நியாலே வேம்போலே. தாங்கள் தெளிந்திருக்கிறார்களாய் 'இவள் ப்ரமித்தாரைப்போலே செய்கிறதென்னென்புது?' என்பர்களே, அவர்களை 'நீங்கள் ப்ரமித்திகோளோ?' என்னுமாயிற்று இவள். [வாம னன்மண் இதுவென்னும்] வாமனன்மண்ணன்றோ இது? என்னும். அடியிலே பிறந் துண்டிய கந்தமன்றோ?' என்னாநின்றாள். (கந்தவதீ ப்ருதிவீ) என்றிறே நாட்டில் ப்ரஸித்தி; *ஸர்வகந்த:* என்கிற விஷயத்தோட்டை ஸம்பந்தமேயாயிற்று இவள் அறிவது. அவன் இரந்து தனக்காக்கிக்கொண்டதன்றோ என்னாநின்றாள், அவனதானால் இந்த்ரனுக்குப்போலே கொடுக்கவேண்டாகாணும் இவளுக்கு; அவனதானபோதே இவளதாயேயிருக்கும்; 'அவனதன்றுகாண்' என்று இவளை மீட்கவொண்ணாதே. [இது வென்னும்] ப்ரத்யக்ஷத்திலும் உங்களுக்கு ஸம்சயம் அநுவர்த்தியாநின்றதோ? என்னும். பூதகாலத்திலுள்ளதும் இவளுக்கு வர்த்தமாநகாலத்திற்போலே தோற்றுகிறவித்தனை போக்கி, அளந்தவனை இப்போது காணவொண்ணாதே. [விண்ணைத்தொழுது] கழிந்த காலத்திலுள்ளதும் வர்த்தமாநகாலத்திற்போலே தோற்றுகிறாப்போலே, லோகாந்தரத் திற்பரிமாற்றமும் இங்கே தோற்றாநின்றது. "அக்கரை, இக்கரை" என்னும்படி, அவர்க ளுக்கு இவ்விடத்திலும் அவ்விடம் அணித்தாய்த்தோன்றுமிறே, நமக்கு அவ்விடத்திலும் இவ்விடம் அணித்தா யிருக்குமாபோலே. ஆர்ஷ்டிஷேணாச்ரமத்திலேநின்று பரம

ப்தங் கண்டார்களிறே சிலர். நாமஸாம்யத்தாலும், ஊர்த்வாகாரத்தாலும், இவ்வாகாசத்தைப் பரமபதமென்று தொழாநிற்கும். [அவன்மேவு வைகுந்தம்] என்னோடே கலந்து அகன்றவிடம்போலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாயிராதே அவன் நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசம் என்னுகின்றாள். அவதாரவ்யாவ்ருத்தியும் தனக்கு இழக்க வேண்டாமையும். [கைகாட்டும்] அவன் ஏகரூபமாயிருக்கிற இருப்பை அனுஸந்தித்து. அவ்விருப்பிலும் தான் அநுபவிக்கப் பெறுமையாலே நடுவே தளர்ந்து, சொல்லப்புக்க வார்த்தை தலைக்கட்டமாட்டாதே ஹஸ்தமுத்ரையாலே தலைக்கட்டாநின்றாள். 'பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணாநிற்க, அவர்களோடொத்த ப்ராப்தி நமக்கும் உண்டாயிருக்க, நாம் இழப்போமே' என்று தளர்ந்து தொடங்கின வார்த்தை தலைக்கட்டமாட்டுகிறிலள், [கண்ணையுண்ணீர்மல்கநின்று] அவதாரம்போலன்றிக்கே என்றுமொக்க அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கிற பரமபதத்திலிருப்பிலும் நான் இழப்பதே என்று கண்ணீர்மல்குமாயிற்று. [கடல்வண்ணனென்னும்] அவ்வடிவைக்காட்டிக் காணும் இவளை அவன் பிச்சேற்றிற்று; இவளும் தன்னைப் பிச்சேற்றினபடியே சொல்லாநின்றாள். ஒருகருங்கடல் வடிவுகொண்டு செவ்வேயிருந்தாற்போலே அங்கிருக்குமிருப்பைச்சொல்லும். [அன்னே] 'அம்மே' என்று விஷாதாதிசய ஸூசகமாயிருப்பதொரு அவ்யயம். மன்னே என்னவுமாம். [என்பெண்ணை] (யுவதிச்ச குமாரிணீ) என்கிறபடியே கலவியிலும் உட்புகமாட்டாத பருவமாயிற்று இவளது. [பெருமயல் செய்தார்க்கு] தம்மைக்கலந்து பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தளவுமல்ல இவளைப்படுத்திற்று. ஸத்ருசபதார்த்தத்தைக் கண்டு கலங்கினாள் இவளேயிறே. [என்செய்கேன்] இவளாற்றாமை தீர அவனை வரப்பண்ணவோ? 'அவன்வருமளவும் க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்க வேணுங்காண்' என்று இவளைத் தரிப்பிப்பேனோ? [பெய்வளையீரே] இடப்பட்ட வளையையுடையீர்! ப்ரளயத்திலே புறவடிநனையாமேயிருப்பாரைப்போலே, இவ்வளவிலும், கையும் வளையுமா யிருப்பதே நீங்கள்! நீங்கள் வளைதொங்குகைக்குச் செய்த பரிஹாரத்தைச் சொல்லவல்லிகோளே; நானும் கைமேலே அநுஷ்டித்துப்பார்க்க. ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. 'அப்ராக்ருதரூபையான இவள் செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்கிறாள்.

பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பிப் பிரான்கிடக்கும்கடலென்னும்*
செய்யதோர்ஞாயிற்றைக்காட்டிச் ஸ்ரீதரன்மூர்த்தியீதென்னும்*
நையும்கண்ணீர்மல்கநின்று நாரணனென்னுமன்னே* என்
தெய்வவுருவிற்சிறுமான் செய்கின்றதொன்றறியேனே. (2)

[பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பி] அவனைத் தொழுவித்துக்கொள்ளும் பரிகரத்தையுடையவள், தான் தொழாநின்றாள். அவனைத்தொழுவித்துக் கொள்ளப்போலேகாணும் கையில் வளையிட்டது. 'கடல்வண்ணன்' என்றவாறே கழன்ற வளைகளொழியச் சரிந்த வளைகள் பூரித்தனகாணும். கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கப் படும் பாடே இது. வீரக்கழலோடே பட்டுக்கிடப்பாரைப்போலேயிறே இவள்கிடக்கிற கிடை. இங்ஙனே நோவுபடாநிற்கச்செய்தே கடலோசை வாராச்செவிப்படுமே. [பிரான்கிடக்குங்கடலென்னும்] 'திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தால் நம் ஆர்த்திக்குக் கடுக உதவவொண்ணாது' என்று,

அணித்தாக இக்கடலிலே சாய்ந்தருளின மஹோபகாரகனென்னும். இப்படி ராத்ரியெல்லாம் கடலோசையோடே அலேந்து, விடிந்தவாறே ஆதித்யன்வாராத் தோற்றுமே. [செய்ய இத்யாதி] உதயகாலத்தில் ஆதித்யனைக் கண்டு, ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இது என்னும். ஸர்வதாஸாத்ருச்யம் வேண்டாதே, அல்பஸாத்ருச்யம் அமையாநின்ற தாயிற்று, இவள் ப்ரமிக்கைக்கு. ப்ரபாப்ரபாவான்களைக் கண்டவாறே, அவளும் அவனுமாக இருக்கும் இருப்பை நினையாநின்றாள்; (பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா). [நையும்] மாதா பிதாக்கள் சேரஇருக்க, அவர்கள் ஸந்நிதியிலே பசித்த ப்ரஜைகளைப்போலே சிதிலையாகா நின்றாள். "புருஷகாரபூதை அருகேயிருக்கப்பெறாத நான் இனி யார் புருஷகாரமாகப்பெற இருக்கிறேன்?" என்று சிதிலையாகாநின்றாள். [கண்ணீர்மல்கநின்று] தளர்த்தியின் மிகுதியாலே கண்ணீர் வெள்ளமிடாநின்றது. [நாரணனென்னும்] 'அம்மே' என்பாரைப்போலே. "ஸ்ரீமந்நாராயணன்" என்றுகூடச்சொல்லமாட்டாதே தளர்ந்து, கண்ணீராலே கைகழுவி, பின்னை நாரணனென்னாநின்றாள். [அன்னே] "மைத்ரேய" என்னுமாபோலே, தனக்கு ஓரூற்றங்கோல் தேடுகிறாள். [என்தெய்வவுருவில்] ஸத்ருசபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, நித்யானுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள்வடிவிற் பிறக்கும் புகர் பிறவாநின்றதாயிற்று இவளுக்கு; அவர்களில் இவளுக்கு வாசியுண்டு:- [சிறுமான்] (புராண:) என்றும், "விண்ணுட்டவர் மூதுவர்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பழையராயிருப்பர்களிறே அவர்கள். [செய்கின்ற தொன்றறியேனே] இவள் தொடங்குகிறது எது? தலைக்கட்டுகிறது எது? என்று ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. ... ... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்புக்கு, அவற்றுக்கு எண்ணில்லை என்கிறாள்.

அறியும்செந்தீயைத்தழுவி அச்சுதனென்னும்மெய்வேவாள்*
எறியும்தண்காற்றைத்தழுவி என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்*
வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற*
செறிவளைமுன்கைச்சிறுமான் செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே. (3)

[அறியும்செந்தீயைத் தழுவி] 'ஒன்றால் அவிக்கவொண்ணாது, தாஹகம்' என்று அறியும் நெருப்பைத் தழுவாநின்றாள். இவள்தானும் ப்ரமத்துக்குமுன்பு அறிந்து பரிஹரித்துப் போருமதாயிற்று; 'மந்த்ரௌஷதாதிகளாலே ப்ரதிபத்தசக்திகம்' என்று தான் தழுவுகிறாளோ? [செந்தீயைத்தழுவி] (தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்) என்றுஒளியுடைமையையே பார்த்துத் தழுவாநின்றாள். *பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டெங்கும் திகழுமெரியொடு செல்வதொப்ப* என்னுமாபோலே. இப்போது தனக்காக ஒரு மாணிக்கப்படி சாத்தி அணைக்கைக்காக வந்தானென்றிருக்கிறாள் இவள். [அச்சுதனென்னும்] உடைமையை மங்கக்கொடாமைக்காக வந்ததே! என்னும். [மெய்வேவாள்] இவள்தான் ப்ரமத்தாலே கட்டிக்கொள்ளுகிறாள்: அது பின்னை ஸ்வகார்யம் செய்யாதொழிவானென்? என்னில்; அச்சுதன்முகத்தாலே வந்ததாகையாலே; (முகாதிந்த்ரச்சாக்நிச்ச) இறே. [செந்தீயைத்தழுவி அச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள்] இவளுடைய அக்நிஸ்தம்பநமந்த்ரம் இருக்கிறபடி. மெய்வேவாள்] (தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாதஸம்ஸ்த்தித:) என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸ்ம்ருதியாலே நனைந்திருக்கையாலே சுடமாட்டுகிறதில்லை; (பச்யாமி பத்மாஸ்தரணாஸ்த்ருதாநி சீதாநி ஸர்வாணி திசாம் முகாநி) என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன்.

"சீதோ பவ" என்றாருமில்லைகிடீர், (சீதோ பவ) என்றவள்தானிறே இங்ஙனேசெய்கிறாள். வாயுபுத்ரனைத் தழுவுகை நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் பணியிறே விச்லேஷத்தில்; (பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:) (வாயோரக்நி:) இறே. [எறியும் இத்யாதி] வீசுகிற குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி. இதிறே ஆச்சர்யம்; விரஹிணிகளைச் சுடுமதிறே காற்று. இக்காற்றும் அவனுடைய ப்ராணபூதமாயிருப்பதொன்றிறே; ஆகையாலே, அதுவும் சுட்டதில்லை; (ப்ராணாத்வாயுரஜாயத) இறே. [என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்] (நஜீவேயம் க்ஷணமபி) என்கிறபடியே பிரிவில் பொறுக்கவல்லளோ? அவனுண்மை பரார்த்தமாயன்றோ இருப்பது என்று சொல்லாநிற்கும். [என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்] கன்று மேய்த்த வடிவோடே என் ஆர்த்திதீர அணைக்கவந்தானென்னும். லௌகிகர்படியுமன்று, விரஹிணிகள் படியுமன்று; லௌகிகர்படியாகில் நெருப்புச் சுடவேணும்; விரஹிணிகள் படியாகில் காற்றுச் சுடவேணும்; இரண்டும் கண்டிலோமென்கை.

[வெறிகொள் துழாய்மலர்நாறும்] "கோவைவாயா"ளில் கலவியால் வந்த பரிமளம் பத்தெட்டுக்குளிக்கும் நிற்குமிறே, அத்தாலேயாதல்: வந்தேறி கழிந்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபம் பகவதர்ஹமாயிறே இருப்பது, அத்தாலேயாதல். அன்றிக்கே, காற்றோடே கலந்துவந்து புகுந்து அணைந்தானென்று காரியத்தைக்கொண்டு கல்பித்தல். "அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்" என்னக்கடவதிறே. [வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற] இவள் இத்தனை அவகாஹித்தது நான் பண்ணின பாபமிறே. அநேகஜந்மஸஞ்சிதமான புண்யபலத்தைப் பாப பலமாகச்சொல்லுகிறாளிறே, இப்போதையிழவைப் பற்ற. பிரிவிலும் வடிவு திருத்துழாய் நாறும்படி அவகாஹித்து, பின்பு போலிகண்டு ப்ரமிக்கும்படி ப்ரமமேயாய் விடுகைக்கு அடி, பாபத்தைப் பண்ணின என் வயிற்றிற் பிறப்பிறே. பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்கள் பெற்றவர்களுக்கு ஆகார்களிறே; "அன்னையுமத்தனுமென்றடியோமுக்கிரங்கிற்றிலள்" என்னக்கடவதிறே. [செறிவளைமுன்கைச்சிறுமான்] இதுகிடீர் இருக்கத்தகும்படி! இவள் வளைத்தழும்பு அவனுடம்பிலே காண்கையன்றிக்கே, இவளுடம்பிலே அவனுடம்பில் திருத்துழாய் காணுமத்தனையாவதே. [சிறுமான்] முன்கையிலே செறிந்த வளையையுடையவள், முன்பிருக்கும்படியாதல், பின்பும் அப்படியேயிருக்கத் தகுமவளென்னுதல். [சிறுமான்] இதுக்கெல்லாம் ஆச்ரயம் எங்குத்து? அதிமுக்தை. [செய்கிறதென்கண்ணுக்கொன்றே] ஒன்றன்று, அநேகமென்கிறாள். நெருப்பைக்கட்டிக்கொள்வது, காற்றைத் தழுவுவது, திருத்துழாய் நாறுவதாகாநின்றாள். 'லௌகிகை' என்று நிச்சயிக்கவொண்கிறதில்லை, நெருப்புச்சுடாமையாலே; 'ஸம்ச்லிஷ்டை' என்னவொண்ணாது, போலியான காற்றைத் தழுவுகையாலே, 'விரஹிணி' என்னவொண்ணாது, திருத்துழாய் நாறுகையாலே; ஆகையால், ஒன்றிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ இவள்படி? ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. வ்யஸநஸஹையல்லாத இவளை இப்படி நோவுபடுத்துவதே! என்கிறாள்.

ஒன்றியதிங்களைக்காட்டி ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும்*
நின்றகுன்றத்தினைநோக்கி நெடுமாலே! வாவென்றுகூவும்*
நன்றுபெய்யும்மழைகாணில் நாரணன்வந்தானென்று ஆலும்*
என்றினமையல்கள்செய்தார் என்னுடைக்கோமளத்தையே. (4)

[ஒன்றிய திங்களைக்காட்டி] எல்லாக்கலைகளும் நிரம்பின சந்த்ரனைக்காட்டி அருகு நின்றவர்களுக்கு. [ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும்] ஒளிமணிவண்ணனே! என்று ஸம்போதியாநின்றாள். புகரையுடைத்தான ரத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவோடே அணைக்கவந்ததேயென்னும். இவன் ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனென்று அவர்களுக்குச் சொல்லாநிற்கு மென்றுமாம். 'இம்மழுங்கல்சந்த்ரன் அவனுகையாவதென்?' என்பர்களே. [ஒளிமணிவண்ணனே] ஸாநிச்சிதம். இவன் அவனே யென்று நின்றாள். [நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி] இவ்வளவிலே ஏதேனுமொரு மலைவாராக் கண்ணுக்குத் தோற்றுமே; அத்தைப்பார்த்து, [நெடுமாலே வாவென்று கூவும்] வடிவில் பெருமையைக் கண்டவாறே, 'ஜகத்தையடையத் தன் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக் கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேச்வரன்' என்று நினைத்து 'இங்ஙனே வாராயோ? என்று அழைக்கும்' என்று பிள்ளான் பணிக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, சீயர் "மலை பேரமாட்டாதே பலகால் வர்ஷிக்கையாலே அழுக்கற்றுப் பசுகுபசுகு என்றிருக்குமே; அத்தைக் கண்டு, 'அவன் ஸாபராதனுகையாலே லஜ்ஜித்து, வந்து கிட்ட மாட்டாமையாலே பச்சைப்படாத்தையிட்டு முட்டாக்கிட்டு நிற்கிறான்' என்று, 'ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடலன்றே உமக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? இங்ஙனே போரீர்' என்று நின்றாள் என்று. [நன்று இத்யாதி] கெட்டுமழையன்றிக்கே ப்ராப்தகாலத்தில் வர்ஷத்தைக் கண்டவாறே, நிர்ஹேதுகமாக ஸத்தைநோக்குமவன் வந்தானென்று, மயில்கள் வர்ஷா காலத்திலே ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுமாபோலே ஸம்ப்ரமியாநின்றாள். [என்று] இப்படிகளைச் சொல்ல, [இனமையல்கள் செய்தார்] இப்படி பிச்சுக்களைப் பண்ணினர். இப்படி பிச்சேற்றிற்று என்று? என்றுமாம். இவள் எனக்கு பவ்யையானை தவிர்ந்தபின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? என்கிறாள். "என்சொல் லுமென்வசமுமல்லள்" என்றது எப்போது? இப்படி இவளைப் பிச்சேற்றிற்று எப்போது? [என்னுடைக் கோமளத்தையே] அதுதான் செய்யும்போது ஆச்ரயம் வேண்டாவோ? கலவியும் கூடப் பொறுத ஸாகுமாரியைப் பிரிவு பொறுக்கப் பண்ணுவதே! ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. 'இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவது? என்று அறிகிறிலேன்' என்கிறாள்.

கோமளவான்கன்றைப்புல்கிக் கோவிந்தன்மேய்த்தனவென்னும்*
போமிளநாகத்தின்பின்போய் அவன்கிடக்கைஈதென்னும்*
ஆமளவொன்றுமறியேன் அருவினையாட்டியேன்பெற்ற*
கோமளவல்லியைமாயோன் மால்செய்துசெய்கின்றகூத்தே. (5)

[கோமளவான்கன்றைப்புல்கி] பருவத்தால் இளையதாய் வடிவால்பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைத் தழுவி யென்னுதல், மாணிக்கம்போலே அறவிலக்ஷணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைப் புல்கி யென்னுதல். கோமளமென்று மாணிக்கத்துக்கும், இளமைக்கும் பேர். ஆக, இப்படி தர்சநீயமுமாய் ஸாகுமாரமுமான கன்றுகளைத் தழுவி. க்ருஷ்ணன் பருவம்போலே யாயிற்று இவற்றின் பருவம் இருக்கும்படி; கிட்டினார்க்கு ஸாம்யாபத்தியிறே பலம் [கோவிந்தன் மேய்த்தனவென்னும்] (வத்ஸமத்யகதம் பாலம்) என்று,

''கன்றுமேய்த்தினிதுகந்தகாளாய்'' என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடினவன் உகந்து ரக்ஷித்தவை யென்னும். 'ப்ராப்தனானவன் உணர்ந்துநோக்கினவை' என்று தோற்றுகிறதாயிற்று, இவற்றின்வடிவில் பௌஷ்கல்யம். கன்றின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டவாறே அது துள்ளிப்போகாநிற்குமே; அவன்பரிகரமாயே யிருந்த தென்னும். அவ்வளவிலே ஒரு ஸர்ப்பம் போகாநிற்குமே; அதின்பின்னே போகா நிற்கும். இவளுடைய போகப்ராவண்யம் இருக்கும்படி: [இளநாகம்] முக்தர் பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிகராயிருப்பர்களிறே, நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலே; அவ்விளமை இதுவென்றிருக்கும். 'கன்றைப்புல்கினாள்' என்றது, 'இதின்பின்னே போனாள்' என்னா நின்றது; இத்தனை யுணர்த்தி யுண்டோ?' என்னில் அது ஓரிடத்தே நிற்கையாலே கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்ளும்; இது ஓடாநிற்குமே அம்புக்கு எட்டாதபடி; ஆகையாலே, பின்னே போகா நிற்கும், அதுபுக்கவிடத்திலே அவன்வரவு தப்பாது' என்று காண்கைக்காக அதின்பின்னே போகாநிற்கும், அவன்தானும் பரமபோகியா யிருப்பா னொருவனிறே. [அவன்கிடக்கை யீதென்னும்] அது ஒருதூற்றிலே போய்ப்புகுமே; அத்தை நோக்கிக் கொண்டு கிடக்கும், அவன்வந்தால் காண்கைக்கு, [ஆமளவொன்றுமறியேன்] ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புகுகிறதோ? அறிகிறிலேன், 'ஸர்ப்பம்' என்று மீளமாட்டுகிறிலள் இது என்னாய் விளையக்கடவது? என்கிறாள். பாம்போடு ஒருகூரையிலே பயின்றாற்போலேயிறே திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. இவளை இழக்கவே ஜகத்காரணமானவனைக் கிடையாது; காரணம் இல்லாமையாலே கார்யம் தன்னடையே இல்லையாமிறே. [அருவினையாட்டியேன்பெற்ற] இவளுக்கு இங்ஙனே ஒருபுத்தி பிறந்து படுகிறது நான் பண்ணின பாபமிறே. அன்றியே, ''நெடுங்காலமும்கண்ணனீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற'' என்கிறபடியே செய்து முடிக்கவொண்ணாத புண்ணியங்களைப்பண்ணிப்பெற்ற ஸுகுமாரையான இவளை யென்றுமாம். [பெற்ற] ''பிறந்திட்டாள்'' என்கிறபடியே, அக்கரையளாய் இவள் தனக்கு அலப்யலாபமா யிருக்கிறபடி. [கோமளவல்லியை] கேவலம் வல்லியல்ல, கோமளவல்லியாயிற்று, உபக்நத்தோடே சேர்க்கவேண்டும் பருவம்; பிள்ளைப்பருவம். [மாயோன்] தன்னைக்கண்டால் தந்தாமையறியாதபடி பண்ணவல்ல ப்ரணயித்வகுணத்தை யுடையவன். [மால்செய்து] பிச்சேற்றி. [செய்கின்ற கூத்து] அடிக்கிற ஆட்டம். 'ஆமளவு ஒன்றுமறியேன்' என்று அந்வயம். ... ... (5)

ஆறாம்பாட்டு. தன்மகள் பிச்சுக்கு நிதானத்தையும் அதடியாகவந்த பிச்சுத் தன்னையும் சொல்லுகிறாள்.

கூத்தர்குடமெடுத்தாடில் கோவிந்தனாமெனாஓடும்*
வாய்த்தகுழலோசைகேட்கில் மாயவனென்றுமையாக்கும்*
ஆய்ச்சியர்வெண்ணெய்கள்காணில் அவனுண்டவெண்ணெயீதென்னும்*
பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தார்க்கு என்பெண்கொடியேறியபித்தே! (6)

[கூத்தர் குடமெடுத்தாடில்] இவள்ப்ரக்ருதி அறிந்திருக்கையாலே 'இவளைக் கிடையாது' என்று கூத்துவிலக்கிப்போலே காணும் கிடப்பது. இடையர் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடுவதொரு கூத்தாயிற்று குடக்கூத்தாகிறது. விளைவதறியாதே வழிப்போக்கர் புகுந்து ஆடா நிற்பர்களே, அத்தைக்கண்டு, [கோவிந்தனாமெனா ஓடும்] இக்

குடக்கூத்தாடும்போது கோஸம்ருத்தியையுடைய க்ருஷ்ணனுகவேணுமென்று காண ஓடும். இரந்துதிரிகிற இவர்கள் அவனுகையாவதென்? என்பர்களே; [ஆமெனுஓடும்] அவன் க்ருஷ்ணனேயென்று காண ஓடும். [வாய்த்தகுழலோசை கேட்கில்] 'விசேஷஜ்ஞர், அவிஷேசஜ்ஞர்' என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரையுமொக்க ஈடுபடுத்தும், குழலின் நல்லிசை வந்து செவிப்படில். [மாயவனென்று மையாக்கும்] *நுடங்குகேள்வியிசை* என்னக்கடவதிறே அவன்தன்னை. அதவா, பகலெல்லாம் பசுக்களின்பின்னே போனேன், பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனுனேன், பிரிந்தேன், ஆற்றேன், ''ஒருபகலாயிர மூழி'' என்றாற்போலே சொல்லி ஸாந்த்வநம்பண்ணிக்கொண்டுவந்து தோற்றுமவ னென்று, அவன் குழலிலே வைத்துச்சொல்லும் தாழ்ந்தசொற்களை நினையா மோஹிக்கும். [ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள்காணில்] 'ப்ராஹ்மணிகள் ஸ்பர்சித்த வெண்ணெய் இது' என்றால் கொள்ளாள்; முடைநாற்றம் மிக்க வெண்ணெய்கள் காணில்; [அவனுண்ட வெண்ணெ யீதென்னும்] களவுகாணப்புக்கு வாயதுகையதாக அகப்பட்ட போது சேஷித்த வெண்ணெயோடே ஸஜாதீயமான வெண்ணெய் ஈதென்னும். இவள் இப்படி கலங்குகைக்கு நிதாநமென்? என்னில், [பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தார்க்கு] அவன் முன்பே ஒரு உபகாரத்தைப் பண்ணிவைத்தான்; அதிலே தோற்றவன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறத் தொடங்கினுள். தாயுங்கூட உதவாத ஸமயத்திலே பூதனை வந்து முலைகொடுக்க, அவ்வளவிலே உணர்த்தியுண்டாய் அவளை முடித்துத் தன்னை நோக்கித் தந்தானே; அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று அன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறினுள். ''பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, களிறுதருபுணர்ச்சி'' என்றிவை புணர்ச்சிக்கு ஹேது. அதாவது எட்டாதகொம்பிலே நின்றதொரு பூவை ஆசைப்பட்டால் இவன் தன்னைப் பேணுதே இவளாசையை முடித்துக்கொடுக்கை, 'இவன் தன்னைப்பேணுதே நம்நினைவை முடித்தானே' என்று அதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை பூத்தருபுணர்ச்சி. ஆற்றிலே யழுந்துகிற இவளைத் தான்புக்கு ஏறவிட்டதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை புனல்தரு புணர்ச்சி. அசிந்திதமாக ஆனையின்கையிலே அகப்பட்டவளை மீட்டுக்கொடுத்ததுக் காகத் தன்னைச்கொடுக்கை களிறுதருபுணர்ச்சி. இவையொன்றுமல்ல; அவன் தன்னை நோக்கினதுக்கு இவள் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கிறுள். [என்பெண்கொடி] அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி. நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள். [ஏறியபித்து] இவள்கொண்ட பிச்சு. ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. தேறினபோதோடு தேறாதபோதோடு வாசியற எப்போதும் அவன்திறமல்லது அறியாளே என்கிறுள்.

ஏறியபித்தினேடு எல்லாவுலகு கண்ணன்படைப்பென்னும்*
நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றேடும்*
நாறுதுழாய்மலர்காணில் நாரணன்கண்ணியீதென்னும்*
தேறியும் தேறுதும்மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே. (7)

[ஏறிய இத்யாதி] இவள் பிச்சேறிச்சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்கு, மைத்ரேயாதிகளைப்போலே தொடர்ந்து திரியவேண்டிக்காணும் திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. (விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூதம் ஜகத்) என்னுநின்றுள். ப்ராஹ்மணர் பித்தேறினுலும்

ஒத்துச்சொல்லுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் வாஸநை யிருக்கிறபடி. (க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபிசாப்யய:) என்கிற இதில் ஒருகாலும் கலக்கமில்லை; இவள் பிச்சேறியிருக்கிற தசையிலே, இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்னும் [நீறுசெவ்வேயிடக்காணில்] ப்ராயச்சித்தப்ரகரணங்களிலே ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபங்களைப் பண்ணினார்க்கு ப்ராயச்சித்தமாக விதித்த த்ரவ்யத்தைத் தாமஸபுருஷர்கள் தரித்துப்போந்தார்கள்; அந்த த்ரவ்யத்தைப் பாராதே செவ்வைமாத்ரத்தைக் கொண்டு ப்ரமிக்குமாயிற்று இவள்; அது பொடிபட்டுக்கிடக்கிறதென்று அறிகிலள். அவர்கள் செவ்வேயிடுவார்களோ? என்னில், அதுவுமன்றிக்கே (இதுவுமன்றிக்கே), மசகப்ராயரா யிருப்பார்கள் தரிப்பர்களிறே. அல்பஸாம்யம்அமையுமாயிற்று இவளுக்கு ப்ரமிக்கைக்கு. இந்த ஊர்த்வதாமாத்ரத்தையே கொண்டு (உத்த்ருதாஸி வராஹேண) இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, என்றுமொக்க பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாத தேசத்தில் மண்ணைக் கொண்டு தரித்துப்போருமவர்களாகக் கொண்டு ப்ரமித்து. இவர்கள் ஸர்வேச்வரனடியார் என்று ஓடாநிற்கும். அதஸ்மிந் தத்புத்தி இருக்கிறபடி. [நாறுதுழாய்மலர்காணில்] அதல்லாதத்தை அதாக ப்ரமிக்கிறவள் அதுதானானவற்றைக் கண்டால் விடாளிறே. அவன் சிரஸாவஹித்து அடியார்க்கு கொடுக்குமதிறே அதுதான். அதாவது ஸ்ரீசடகோபனுக்குச் சாத்துகையிறே. சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயிறே. பரிமளத்தையுடைத்தான திருத்துழாயைக் காணில் உபய விபூதியுக்தனான ஸர்வேச்வரன் ஐச்வர்யத்துக்கு இட்ட தனிமாலை ஈதென்னும். [தேறியும்இத்யாதி] 'தேறியும்' என்கிறது 'துழாய்மலர்காணில்' என்றத்தை; 'தேறாதும்' என்கிறது 'நீறு செவ்வேயிடக்காணில்' என்றத்தை. அன்றிக்கே, "கோவைவாயா"ளிற்படியும், இத் திருவாய்மொழியிற்படியுமாகவுமாம். [மாயோன் இத்யாதி] பிறந்த ஜ்ஞாநம் கலக்கத்துக்கு உடலாம்படி பண்ணவல்ல ஆச்சர்யபூதன். அவனிடையாட்டத்திலாள் இத்திரு. [இத்திரு] அநபாயிநியான அவளோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படிகாணும் இவள்படிகள் தான். அவளுக்கு அவன் உத்தேச்யன், இருவரும் உத்தேச்யரான சேர்த்தியுண்டு இவளுக்கு, ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. 'அத்யந்த துர்த்தசை வர்த்தியாநின்றாலும் இவள் ததேகபரையா யிருக்கும்' என்கிறாள்.

> **திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமாலைக்கண்டேனேயென்னும்***
> **உருவுடைவண்ணங்கள்காணில் உலகளந்தானென்றுதுள்ளும்***
> **கருவுடைத்தேவில்களெல்லாம் கடல்வண்ணன்கோயிலேயென்னும்***
> **வெருவிலும்வீழ்விலுமோவாக் கண்ணன்கழல்கள்விரும்புமே.** (8)

[திருவுடைமன்னரைக்காணில்] குறைவற்ற ஐச்வர்யங்களையுடையரான ராஜாக்களைக்காணில், ச்ரிய:பதியை ஒருபடி காணப்பெற்றேனே யென்னும். நாதமுநிகள், ராஜா ஸாமந்தன் தலையிலே அடியையிட்டு ஆனைக் கழுத்திலே புக்க படியைக்கண்டு, 'ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுப் பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளும்படி இதுவாகாதே' என்று மோஹித்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே; ராஜா ஸபரிகரமாக கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேறப்போகச்செய்தே, பெரியமுதலியார் மன்னனார் திருவடி

களிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே பெண்பிள்ளை வந்து 'நம்அகத்திலே ஒருகுரங்கும் இரண்டுவில்லிகளும் ஒருபெண்ணுமாக வந்து புகுந்தார்கள்' என்றவாறே. 'பெருமாளும் இளையபெருமாளும் பிராட்டியும் ஐந்த்ரவ்யாகரணபண்டிதனும்' என்று புத்திபண்ணிப் பின்தொடர்ந்துபோய், முன்னேபோய், 'போகிறார்கள், போகிறார்கள்' என்னக் கேட்டுக் கீழைவாசலிலே சென்றவாறே, 'இப்படிபோகிறவர்களைக் கண்டிகோளோ?' என்று வாசலிலவர்களைக் கேட்க, அவர்கள் 'கண்டிலோம்' என்ன, அதுவே ஹேதுவாகத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினாரிறே. [உருவுடைவண்ணங்கள்காணில்] நீலம் குவளை காயா உருப்பெற எழுதின சித்ரம் இவற்றைக் காணில், நிறம்மாத்ரத்தையும் மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமான ஸௌலப்யத்தையுங்கொண்டு, குணகுணநிரூபணம்பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தவனென்று, பசுவினருகே கட்டிவைத்த கன்று துள்ளுமாபோலே ஸஸம்ப்ரமவ்யாபாரத்தைப் பண்ணாநிற்கும். [கருவுடைஇத்யாதி] கல் புதைத்துக்கிடக்கும் ஸ்தாநங்கள் காணில், அவையெல்லாம் பெரியபெருமாள் பள்ளி கொண்டருளுகிற கோயிலே என்னும். இவற்றுக்கு உள்ளீடு ஸர்வேச்வரனுகையாலே, இவற்றை 'கரு' என்கிறார். ''திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்'' என்கிறபடியே. (கருவென்று கர்ப்பத்துக்கும், கர்ப்பாதாரத்துக்கும் பேர். ப்ரதிமையையுடைத்தான, தேவில்கள் தேவாலயங்களெல்லாம் கண்டால்.) [வெருவிலும் இத்யாதி] தெளிவுடையளாய் பந்துக்களைக்கண்டு அஞ்சியிருக்கும் போதோடு அறிவழிந்து மோஹித்த ஸமயத்தோடு வாசியற, இடைவிடாதே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை விரும்பாநிற்கும். இது என்றும் ஏகரூபமாயிருக்கும். மாறுடிவருவது மோஹமும் உணர்த்தியும்; ஸ்தாயியாயிருப்பது இதுவே, இத்தால் பகவத்ப்ராவண்யம் இவர்க்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. ... ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. பெறுதற்கரிய இவள், தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணாநின்றான் என்கிறாள்.

விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானேயென்னும்*
கரும்பெருமேகங்கள்காணில் கண்ணனென்றேறப்பறக்கும்*
பெரும்புலவாநிரைகாணில் பிரானுளனென்றுபின்செல்லும்*
அரும்பெறல்பெண்ணினைமாயோன் அலற்றியயர்ப்பிக்கின்றானே. (9)

[விரும்பிப் பகவரைக் காணில்] (பகவரைக்காணில் விரும்பி) ஜ்ஞாநாதிகுணங்களால் பூர்ணராய் இதர விஷயங்களில் விரக்தராயிருக்கும் ஸந்யாஸிகளைக்காணில் ஆதரித்து, ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தையடைய வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே வந்த நைரபேக்ஷ்யம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரனென்னும். வியலிடம் விஸ்மயநீயமான பூமி. நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி ''நெடுமாலே'' என்று ப்ரமித்தவோபாதி காணும் சேஷபூதரை சேஷியாகக்கொண்டு ப்ரமிக்கிற இதுவும். [கரும்பெரு மேகம் இத்யாதி] கறுத்துப்பெருத்து ச்ரமஹரமான மேகத்தைக் கண்டவாறே, அவ்வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனென்று பறப்பாரைப்போலேயிருக்க ஸம்ப்ரமியாநிற்கும். மேகதர்சநத்தில் சிறகெழும்போலேகாணும். மேகத்தைக் கண்டவாறே ஒருபக்ஷபாதமுண்டாகக் கடவதிறே. ராஜேந்த்ர சோழனிலே திருவாய்க்குலத்

தாழ்வாரென்றொருத்தருண்டு; அவர் வர்ஷாவிலே 'பயிர்பார்க்க' என்று புறப்பட்டு மேக தர்சநத்திலே மோஹித்து விழுந்தார்; இவர் விழுந்ததைக்கண்டு நின்ற குடிமகன் ஓடி வந்து அவரையெடுத்துக்கொண்டு வந்து க்ருஹத்திலே விட்டு, 'இவர்ப்ரக்ருதி யறிந் திருந்தும் இந்நாளிலே இவரை வயல்பார்க்கப் புறப்படவிடுவாருண்டோ?' என்றான். [பெரும்புலம் இத்யாதி] அளவுபட்டிருக்கையன்றிக்கே பெருத்து தர்சநீயமாயிருக்கிற பசுநிரைகளைக் காணில், என் தசையறிந்து வந்து உதவுகைக்காகக் கடைக்கூழையிலே வாராநின்றானென்று, அவற்றுக்குப்பின்பு ஏறப் போகாநிற்கும். அன்றிக்கே, அவற்றின் திரளுக்குள்ளே அவனையும் காணலாமென்று அவற்றின்பின்னே போகாநிற்குமென்று மாம். [அரும்பெறல்பெண்ணினை] (மஹதா தபஸாராம) என்று தம்மைப்பெற்றவர்கள் பட்ட வருத்தமல்லகிடீர் நான் இவளைப் பெறப்பட்டது; அடியிலே நெடுங்காலமும் தபஸ்ஸுபண்ணியிறே இவளைப்பெற்றது இவள். [மாயோன்] (குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி) என்று பெற்றவர்களைக் கைவிடும்படி பண்ண வல்லவன். [அலற்றிஅயர்ப்பிக்கின்றான்] எப்போதும் தன்னையே வாய்வெருவும்படி பண்ணி, அவ்வளவிலுமன்றிக்கே மோஹிக் கும்படி பண்ணுநின்றான். ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. ஸத்ருசபதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க க்ஷமமல்லாத வ்யஸநாதி சயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி, நான் என்செய்வேன்? என் கிறாள்.

அயர்க்கும்சுற்றும்பற்றிநோக்கும் அகலவேநீள்நோக்குக்கொள்ளும்*
வியர்க்கும்மழைக்கண்துளும்ப வெவ்வுயிர்க்கொள்ளும்மெய்சோரும்*
பெயர்த்தும்கண்ணா என்றுபேசும் பெருமானேவாவென்றுகூவும்*
மயற்பெருங்காதலென்பேதைக்கு என்செய்கேன்வல்வினையேனே. (10)

[அயர்க்கும்] நின்றாற்போலே நில்லா, சிந்தாவ்யாபாரமற்று மோஹிக்கும். [சுற் றும் பற்றிநோக்கும்] பின்னையும் அறிவுகுடிபுகுரா, தன்னுபத்தே செப்பேடாக அவன் வரவை அத்யவஸித்து வந்து அருகேநின்றானாக ஸாதரமாகச் சுற்றும் பாராநிற்கும். அங்குக் காணாமையாலே, 'ஸர்வதா இவ்வளவில் புறப்படாதொழியான்' என்று ப்ரதம பரிஸ்பந்தந் தொடங்கிக் காண்கைக்காகப் பரக்கக்கொண்டு பரமபதத்தளவும் செல்லப் பாராநிற்கும், அங்குக் காணாமையாலே, 'என்னளவுஇதுவாயிருக்க, வாராதொழிவதே!' என்று நொந்து, [வியர்க்கும்] இளைப்பாலே வேராநிற்கும். [மழைஇத்யாதி] ஸ்வேத மாய்ப் புறப்பட்டுப் புறப்படாதது கண்ணீராய்ப் புறப்படும்; கண்ணீராய்ப் புறப் படாதது நெடுமூச்சாய்ப் புறப்படும். மழைபோலே அருவிச்சொரிகிற கண்ண நீரானது கோபாக்நியாலே சுவறிஅடியற்றுக் கண்ணளவிலே துளும்பும்படி அவ் வெம்மை தோன்ற நெடுமூச்செறியும். [மெய்சோரும்] அகவாயிலுள்ளது நேராதப் போனவாறே பரவசகாத்ரையாம். இவள்படியே இப்படி தவ்ளுவது! அறமுடியவோட் டாதே ஆசாபந்தம்! [பெயர்த்தும் கண்ணாவென்றுபேசும்] திரியவும் க்ருஷ்ணனே. யென்று ஸம்போதித்து, அந்தத்திருநாமத்தாலே பிறந்த அநுஸந்தாநப்ரகர்ஷத்தாலே வந்த உருவெளிப்பட்டாலே வந்தானாகக் கொண்டு. [பெருமானே வாவென்று கூவும்] பின்னையும் 'உடையவன் உடைமையை இழக்கவிடுமோ? நாம் படுவதுகாண மறைய

நின்றனத்தனை' என்று வாவென்னும். [மயல்இத்யாதி] மயலைப்பண்ணக்கடவதான பெரியகாதலையுடைய என்பாலைக்கு. [என்செய்கேன்] இவள் மோஹியாதபடி பண்ணவோ? அவனை வரப்பண்ணவோ? நான் இத்தைப் பொறுத்திருக்கவோ? [வல்வினையேனே] இவளை இப்படிகாணும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணினேன். ஆழ்வார் திருநயனங்கள் நோவுபட்ட பின்பு எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் நோவுபட்டாற்போலே காணும், திருத்தாயார்திருவுள்ளமும் படுகிறது. ... ... (10)

நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஸம்ஸாரதுரிதமும் போய் பகவத்விச்லேஷகந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லோரும் சிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

வல்வினைதீர்க்கும்கண்ணனை வண்குருகூர்ச்சடகோபன்*
சொல்வினையாற்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள்இவைபத்தும்*
நல்வினையென்றுகற்பார்கள் நலனிடைவைகுந்தம்நண்ணி*
தொல்வினைதீரஎல்லாரும் தொழுதெழவீற்றிருப்பாரே. (11)

[வல்வினைதீர்க்கும்கண்ணனை] பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் பிடித்தவர்கள் கைவிடார்களே. ஆச்ரிதருடைய விச்லேஷஹேதுவான மஹாபாபத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனை. [வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] பரமோதாரரான ஆழ்வார். இன்று நாமுங்கூட இருந்து பகவத்குணாநுஸந்தாநம்பண்ணும்படி பண்ணின ஔதார்யமிறே. [சொல்வினையால் சொன்னபாடல்] சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத பக்திபாரவச்யத்தாலே யென்னுதல், பகவத்குணபலாத்காரத்தாலே யென்னுதல், சொற்றொழிலாலே யென்னுதல்; அதாவது வாசிகமான அடிமை. [ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும்] ஆயிரம்திருவாய்மொழியிலும், இவர் ஸத்ருசபதார்த்தங்களைக்கண்டு அவனாகப்பிச்சேறின இத்திருவாய்மொழி. இப்படி பிச்சேறின இது எல்லார்க்கும் கூடுவதொன்றன்றிறே; ஆனபின்பு [நல்வினையென்றுகற்பார்கள்] இது பாவநமென்றாகிலும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். இது விலக்ஷணக்ருத்யமென்று கற்குமவர்களென்றுமாம். [நலனிடைவைகுந்தம் நண்ணி] விச்லேஷகந்தமில்லாத பரமபதத்தைக் கிட்டி. [தொல்வினைதீர] அநாதியாய் வருகிற அவித்யாதிகள் தீர்ந்து. [எல்லாரும்தொழுதெழ] அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளும் தொழுதுஆதரிக்க. பணியாஅமரருங்கூட, "பதினியில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்கிறபடியே, அவர்கள் அநுவர்த்தித்துஆதரிக்கும்படி யாவர்கள் "தொழுதெழென்மனனே" என்று அநாதிகாலம் (அஸந்நேவ) என்னும்படி போந்தவர் அவனைத் தொழுது உஜ்ஜீவித்தாற்போலேகாணும், இவர்பாடின திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களைத் தொழுது நித்யஸூரிகள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [வீற்றிருப்பாரே] அவன் சேஷித்வத்துக்கு முடிசூடி இருக்குமாபோலே, இவர்களும் சேஷத்வஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கப்பெறுவர்கள். (ஸ ஸ்வராட்பவதி) என்னக்கடவதிறே. வீற்றென்பது வேறுபாடு. ... ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மண்ணுலகில்முன்கலந்துமால்பிரிகையால்*மாறன்
பெண்ணிலைமையாய்க்காதல்பித்தேறி* — எண்ணிடில்முன்
போலிமுதலான பொருளையவனாய்நினைந்து
மேல்விழுந்தான்* மையல்தனின்வீறு. (34)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கீழில்திருவாய்மொழியிலே அப்படி விடாய்த்தவர் "இனியென்னகுறையெழுமையுமே" என்னப்பெறுவதே! *பொய்ந்நின்ற ஞானம் தொடங்கிக் கீழெல்லாம் *மண்ணையிருந்து துழாவியில் விடாய்க்கு க்ருஷிபண்ணினபடி; அப்படி விடாய்க்கப்பண்ணின க்ருஷியின்பலம் சொல்லுகிறது இதில். பேற்றுக்கு இதுக்கு அவ்வருகு சொல்லலாவது இனியொன்றில்லை. *சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்கு அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பெற்றதில்லையே" என்று அருளிச்செய்வர் சீயர். பெருமாளும் இளையபெருமாளுமான இருப்பிலே பிராட்டிக்குப் பிரிவுஉண்டாக, மஹாராஜரையும் பரிகரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்று விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து அவளோடே கூடினாற் போலே போலிகண்டு இவர் ப்ரமித்த இழவெல்லாம் போம்படி, நித்ய விபூதியையும் லீலாவிபூதியையு முடையனாயிருக்கிற தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடி கொண்டுவந்து காட்டிக்கொடுத்து, 'கண்டீரே நாமிருக்கிறபடி? இந்த ஐச்வர்யமெல்லாம் ஒன்றாய்த் தலைக்கட்டுவது, நீர் உம்முடைய வாயாலே ஒருசொல்லுச் சொன்னால்காணும்' என்று இவர் திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அவ்விருப்புக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார். (உபயவிபூதியிலும் என்னோடொப்பாரில்லையென்று அதிப்ரீதராகிறார்.) "நின்ற குன்றத்தினைநோக்கி" என்று ப்ரமித்ததுக்கு, வானமாமலையான தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; *நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடினதுக்கு, *தூவியம்புள்ளுடையானடலாழியம்மான்* என்கிற நித்யஸித்த புருஷர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; * செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்தியீதென்றதுக்கு, 'மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்' என்று தானும் பெரிய பிராட்டியாருமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். "திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமால்" என்றதுக்கு, உபய விபூதியுக்தனான தன் ஐச்வர்யத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; பிறர்வாயாலே 'என்செய்கேன்' என்றத்தைத் தவிர்த்து, தம்வாயாலே "என்ன குறையெழுமையும்" என்னப்பண்ணினான்; "விரும்பிப் பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டான்" என்று ஆநந்தலேசமுடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு, "வீவிலின்பமிக வெல்லைநிகழ்ந்த நம்மச்சுதன்" என்று ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுத்தான்.

முதற்பாட்டு. ஸர்வேச்வரனாய்வைத்து ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக மனுஷ்ய ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்த க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகுறையில்லையென்கிறார்.

வீற்றிருந்துஏழுலகும் தனிக்கோல்செல்லவீவில்சீர்*
ஆற்றல்மிக்காளும்அம்மானை வெம்மாபிளந்தான்தன்னை*
போற்றியென்றேகைகளாரத் தொழுதுசொல்மாலைகள்*
ஏற்றநோற்றேற்கு இனியென்னகுறைஎழுமையுமே? (1)

[வீற்றிருந்து] வீற்றென்று வேறுபாடாய், தன்வேறுபாடு அடங்கலும் தோற்ற இருக்கை. ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்கு சேஷமாகத் தான்

சேஷியாகையாலே வந்த வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருக்கை; இங்ஙனன்றாகில், பரஸ்பரம் வ்யாவ்ருத்தி எல்லார்க்கு முண்டிறே. ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அவனோடு ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், விபுத்வ சேஷித்வ நியந்த்ருத்வங்களாகிற இவை அவ்வாச்ரயமொன்றிலுமே கிடக்குமவையிறே. தன்னையொழிந்தாரடையத் தனக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கக்கடவனாய், தான் ஸர்வகதனாய், ஆகாசவ்யாப்திபோலன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே வர்த்திக்கக்கடவனாய், இப்படி வ்யாபரிக்கிறதுதான் நியமநார்த்தமாகவிறே. ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களையு முடையனாகையால் வந்த ஆநந்தம் தோற்ற இருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. வீற்றிருந்தென்று இவ்வருகுள்ளாரையடையக் கலங்கப்பண்ணக்கடவதான அஜ்ஞாநாதிகளையடையத் தன்னுஸநத்திலே கீழேயழுக்குண்ணும்படி அவற்றை அதிஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. [ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல] சுற்றுப்பயணம் வந்து ஜகந்நிர்வாஹம்பண்ணுகையன்றிக்கே, இருந்த இருப்பிலே லோகமடையச் செங்கோல்செல்லும்படியாக வாயிற்று இருப்பது. ஏழுலகென்று விபூதித்வயத்தையும் சொல்லிற்றாகில், 'வீவில்சீர்' என்கிற இடம் கல்யாணகுணவிஷய மாகக்கடவது; அன்றிக்கே, ஏழுலகென்று லீலாவிபூதிமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில், வீவில்சீரென்கிறவிடம் நித்யவிபூதிவிஷயமாகக் கடவது. உபயவிபூதியையும் சொல்லிற்றனபோது, த்ரிவிதசேதநரையும் சதுர்விதப்ரக்ருதியையும் சொல்லிற்றாகிறது. சதுர்வித ப்ரக்ருதியாகிறது கார்யகாரணரூபமான த்வைவித்யம் அங்கு; இங்கும் அப்படியுண்டான த்வைவித்யம். லீலாவிபூதிமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றன பக்ஷத்தில், பாதாளாதிகளையும் பூமியோடேகூட்டி ஒன்றாக்கி, பரமபதத்துக்கு இவ்வருகுள்ளத்தை ஆறாக்கி, ஆக ஏழையும்சொல்லிற்றாகிறது. [வீவில்சீர்] நித்யமான குணங்களைச் சொல்லுதல், நித்யமான விபூதியைச் சொல்லுதல். இப்படி உபயவிபூதியுக்தனை செருக்காலே தன்பக்கல் சிலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில், [ஆற்றல்மிக்காளும்] அநுத்ததனாயிற்று ஆள்வது; (ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா) என்கிறபடியே: ராஜ்யத்தை ஸவிநயமாக நடத்துகையாலே ராஜ்யத்தை உபாஸித்தாரென்றதிறே. வழியல்லாவழியே வந்த ஐச்வர்யமுடையவன் பிறர்க்குத் திரியவொண்ணாதபடி நடக்குமிறே; உடையவனுடைய ஐச்வர்யமாகையாலே ப்ராப்தமாயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, ஆற்றலென்பது வலியாய், 'இத்தையடைய நிர்வஹிக்கைக்கு அடியான தாரணஸாமர்த்தியத்தையுடையனாயிருக்கும்' என்று சொல்லுவாருமுண்டு. [அம்மானை] நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த ஐச்வர்யம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரனை. [வெம்மாபிளந்தான்தன்னை] 'ஆற்றல்மிக்காளும்படி சொல்லுகிறது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. 'ஆற்றல்மிக்காளுமம்மான் ஆரென்றால், இன்னானென்கிறது. என்று அம்மங்கியம்மாள் நிர்வஹிக்கும்படி இவற்றையடைய உடையவனால், இருந்தவிடத்தேயிருந்து தஹ, பச என்று நிர்வஹிக்கை யன்றிக்கே, இவற்றோடே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, இவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களை அடையப்பொறுத்து, களைபிடுங்கி ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஸ்யமந்தகமணி ப்ரப்ருதிகளிலே பரிபவம் ப்ரஸித்தம்; (தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோம்யஹம்) என்றும், (அர்த்தபோக்தாசபோகாநாம் வாக்துருக்தாநிச க்ஷமே" என்றும் அருளிச்செய்தான். [வெம்மாபிளந்தான்] கேசி பட்டுச்போகச்செய்தேயும், தம்வயிறெறித்தலாலே 'வெம்மா' என்கிறார் இவர். (வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ் ஸோஸுர: க்ருஷ்ணபாஹுநா | நிபாதத்விதாபூதோ வைத்யுதேந யதாத்ரும:.) கேசி, வாயை அங்காந்துகொண்டு வந்த

போது, சிறுப்ரஜைகள் த்வாரம்கண்டவிடங்களிலே கையைநீட்டுமாபோலே, இவன் மௌக்த்யத்தாலே அதின்வாயிலே கையைநீட்டினான்: அபூர்வதர்சநத்தாலே, கை பூரித்துக்கொடுத்தது, கையைப் புரிந்துவாங்கினான், அவன் இருபிளவாய் விழுந்தான். [போற்றி] ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே பரிவுகள் இருப்பது. கேசி பட்டுப்போகச்செய்தேயும் ஸமகாலத்திற்போலே வயிறெரிந்து படுகிறாராயிற்று இவர். [என்றே] ஒருகால் "பல் லாண்டு" என்றால், பின்னையும் "பல்லாண்டுபல்லாண்டு" என்னுமத்தனை. (நமஇத்யேவ வாதிந:) என்னுமாபோலே. [கைகளாரத்தொழுது] "வைகுந்தமென்று கைகாட்டும்" என்று வெறுமாகாசத்தைப்பற்றித் தொழுத கைகளின் விடாய்தீர்ந்து வயிறுநிறையும் படி தொழுது. [சொல்மாலைகள்] வாடாதமாலைகள். அநஸூயை கொடுத்த மாலை போலே செவ்வியழியாத மாலைகள். [ஏற்ற] திருக்குழலிலே ஏற்றும்படியாக. (க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம்) என்கிறபடியே. [நோற்றேற்கு] இவர் இப்போது நோற்றாராகச் சொல்லுகிறது. *மண்ணையிருந்துதுழாவியில் விடாயையாதல், பகவத்க்ருபையை யாதல்; பூர்வக்ஷணவர்த்தியிறே ஒன்றுக்கு ஹேதுவாவது. [இனியென்னகுறை] அவ் வருகுபோனாலும் கிஞ்சித்காரத்தாலேயாகில் ஸ்வரூபம்; அத்தை இங்கே பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? இது எத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்? என்னில், [எழுமையுமே] முடிய நிற்குமவற்றை எவ்வேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (தச பூர்வாந் தசாபராநாத்மாநஞ்ச) (ஸப்தஸப்தஸப்த). இங்கேயிருந்தே அங்குத்தையநுபவத்தை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு 'அங்கே போகப்பெற்றிலேன்' என்கிற குறையுண்டோ? அங்கேபோனாலும் * சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டேயிறே. ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. இம்மஹைச்வர்யத்துக்கு அடியான ச்ரிய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் ப்ரஸாதத்தாலே அவன் கருத்தறிந்து நடத்தும் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதமடியாக, நாரதாதிகள் முன்னிலையாக வாயிற்று ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றது; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் தாம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். "திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்" என் கிறபடியே அவர்களிருவருடையவும் ப்ரஸாதமடியாகவாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறந் தது. (ஸீதாயாச்சரிதம் மஹத்) என்கிறது இரண்டுக்கும் ஒக்கும்; "திருமாலவன்கவியாது கற்றேன்" என்றாரிறே இவரும். அவன் பாடித் தனியே கேட்பித்தான்; அவளோடே கூடக்கேட்பித்து அச்சேர்த்தியிலே மங்களாசாஸநம்பண்ணப் பெற்றார் இவர்; மைய கண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறை மார்பினனைவனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

**மையகண்ணாள்மலர்மேலுறைவாள் உறைமார்பினன்*
செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை*
மொய்யசொல்லால் இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேன்*
வெய்யநோய்கள்முழுதும் வியன்ஞாலத்துவீயவே.** (2)

[மையகண்ணாள்] (அஸிதேக்ஷணா) என்னக்கடவதிறே. பெரிய பிராட்டியார் திருக்கண்களாலே ஒருகால் கடாக்ஷித்தால், ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே ஸர்வேச்வரன்திருமேனி குளிரும்படியாயிற்று இருப்பது; "மழைக்கண் மடந்தை"யிறே. இவள் கடாக்ஷமில்லாமையிறே அல்லாதார் விரூபாக்ஷராகிறது. (நமச்ச்ரீரங்கநாயக்யை

யத்ப்ரூவிப்ரமபேதத: | ஈசேசிதவ்யவைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம் ஜகத்) ஒருவன் அழகிய மணவாளப்பெருமாளாயிருக்கிறதும், ஒருவன் பிக்ஷுகனாயிருக்கிறதும். [மலர்மேலுறைவாள்] செவ்வித்தாமரைப்பூவில் பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்தவள். அவயவசோபை அது, ஸௌகுமார்யம் இது. [உறைமார்பினன்] பூவிலும் கூசி அடியிடுமவள் பொருந்திவர்த்திக்கும் மார்வு படைத்தவன். ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின்பு ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவளும் இவன்மார்வில் சுவடறிந்தபின்பு தாமரையை நினையாதபடி; (நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்) என்று முக்தர் ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதாப்போலே, இவள் பூவை ஸ்மரியாதபடி. [செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்] ஒருசாயையிலே மேகம் வர்ஷியாநின்றால் அவ்விடம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, இவள் திருக்கண்ணிலே அவன் திருமேனியில நிறமூறி இவள் மையகண்ணாளாயிருக்கும்; மைப்படிமேனியிறே. அத்தை ஒருபடியே பார்த்துக் கொண்டிருக்குமிறே இவள். அவனை ஒருபடியே கடாக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கையாலே அவள் திருமேனியில் சிவப்பூறி இவன் புண்டரீகாக்ஷனாயிருக்கும்; "செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமாலி"றே. இருவர்படியும் இருவர்கண்ணிலும் காணலாம்; அவன்படி இவள் கண்ணிலே காணலாம், இவள்படி அவன்கண்ணிலே காணலாம். இவர்களுடைய கண்கலவி இருக்கிறபடியிறே இது. சிவந்து தர்சநீயமாய்ப் பரப்பையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவன். இவர் கவி விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டு அத்தாலே வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு அவன் பிராட்டியைப் பார்க்க, அவள் 'அந்யபரதை பண்ணாதே அத்தைக் கேட்கலாகாதோ?' என்று ப்ரேரிக்க, இப்படிகாணும் கேட்டது. [விண்ணோர்பெருமான்தன்னை] இக்கண்ணின்குமிழிக்கீழே விளையும் நாட்டைச் சொல்லுகிறது. இக்கண்ணழகும் இச்சேர்த்தியழகும் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே அநுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களையுடையவனை; "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவும் தலைமகனை" என்கிறபடியே. பெரியபிராட்டியாரும் அவனுங்கூடவிருக்க, நித்யஸூரிகளோலக்கங்கொடுக்கவாயிற்றுக் கவி கேட்பித்தது. [மொய்யசொல்லால்] விஷயவைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து 'கவிபாட' என்று ஒருப்பட்டு, (யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று மீளுகையன்றிக்கே விஷயத்துக்கு நேரானபாசுரமிட்டுக் கவி பாடப் பெற்றேன், மொய்என்று செறிவைச்சொல்லுதல், பெருமையைச்சொல்லுதல்: ச்லதபந்தமாயிருக்கையன்றிக்கே கட்டுடைத்தாயிருக்கையாதல், விஷயத்தை விளாக்குலைகொள்ளவற்றாயிருக்கையாதல். [இசைமாலைகள்] பரிமளப்ரசுரமான மாலைபோலே, கேட்டார் துவக்குண்ணும்படி இசைவிஞ்சியிருக்கை. [ஏத்தியுள்ளப்பெற்றேன்] (மந:பூர்வோ வாகுத்தர:) என்கிற நியதியில்லையாயிற்று இவர்பக்கல். நினைத்தன்று போலேகாணும் ஏத்திற்று. அவன் நினைவுமாறாமையாலே இதுசேர விழுமிறே; "என் முன்சொல்லும்" என்றாரிறே. நாமுதல்வந்துபுகுந்து நல்லின்கவிதூமுதல் பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச்சொன்னதாகையாலே சேரவிழுமிறே. "முடியானே"யில் கரணங்கள் விடாய்த்தாற்போலே, இங்கும் தனித்தனியேயாயிற்று அநுபவிக்கிறது. தாமும் கரணங்களோபாதி அந்வயித்தார். "நாட்டினாயென்னையுனக்குமுன்தொண்டாக" அடிமையில் சுவடறியாத என்னை, 'இவன் நம்முடையான்' என்று அங்கே நாட்டென்று நிறுத்திவைத்தாய்; உன்னுடைய அங்கீகாரத்தைக்கொண்டு என் ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாசனையோடே போக்கினேன். "பாட்டினால் இத்யாதி" பாடின கவிவழியாலே, ஸர்ஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாயிருக்கிற நீ என்ஹ்ருதயத்திலேயிருந்தமையை ப்ரகாசிப்பித்தாய். "கண்ணபுரத்

துறையம்மானே'' பாடுவித்த ஊர் திருக்கண்ணபுரம். பாடுவித்த முக்கோட்டை இருக்கிறபடி. அப்படியே இவர் வாக்குக் கவிபாட, இவர்தாம் நம்மோபாதி அநுஸந்தித்தாரித்தனை. [வெய்யநோய்கள்முழுதும்] (அவச்யமநுபோக்தவ்யம்) என்கிறபடியே அநுபவித்தாலல்லது நசிக்கக்கடவதல்லாத கர்மங்கள்அடைய நசித்து. [வியன்ஞாலத்து வீயவே] இவ்விபூதியிலே யிருக்கச்செய்தே, இது அடையப்போயிற்று என்று சொல்லலாம்படியாயிற்று பகவதநுபவத்தால் பிறந்த வைசத்யம். பனைநிழல்போலே என்னையொருவனையும் நோக்கிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே * ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போலேயாம்படி, நான் இருந்த விபூதியி லுண்டான கர்மங்களும் அடைய நசித்ததென்னவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே. 'வியன்ஞாலமென்று வேறொரு தேசம்போலே யிருக்கச்சொல்லுகையாலே, தாம் ''வீற்றிருந்தேழுலகு'' அருளிச்செய்கிறது பரமபதத்திலேயிருந்து போலேகாணும்' என்று அருளிச்செய்வர். பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அங்குற்றுராய்த் தோற்றினபடி, திருவுள்ளம் அங்கேயாய். விஸ்மயநீயமான ஞாலமென்னுதல். பரப்பையுடைத்தான ஞாலமென்னுதல். ... ... (2)

மூன்றும்பாட்டு. ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் உபயவிபூதியுக்தனான ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டிக் கவிபாடுகையாலே, அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படியான ஆநந்தத்தையுடையனானேன் என்கிறார்.

வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தநம்அச்சுதன்*
வீவில்சீரன்மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை*
வீவில்காலமிசைமாலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன்*
வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்மேவியே. (3)

[வீவிலின்பம் இத்யாதி] வீவின்றிக்கே ஒருவிச்சேதமின்றிக்கே யிருப்பதான தான், இன்பமாய் ஆநந்தமாய்; அதுதான் எவ்வளவுபோதும்? என்னில், [மிக எல்லை நிகழ்ந்த] 'இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை' என்னும்படியான எல்லையிலே வர்த்திக்கிற. [நம்] ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தி. [அச்சுதன்] இது ஒரு ப்ரமாணங்கொண்டு உபபாதிக்க வேணுமோ? இதுக்கு ஒருகாலும் விச்சேதமில்லை யென்னுமிடம் திருநாமமே சொல்லுகிறதன்றோ? [வீவில்சீரன்] இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியான நித்யவிபூதியையுடையவன். நித்யமான குணங்களை யுடையவனென்றுமாம். குணவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹமாயிறே இருப்பது. [மலர்க்கண்ணன்] ஸ்வாபாவிகமான ஆநந்தத்தையுடையவனென்னுமிடம் திருக்கண்கள்தானே கோள்சொல்லிக்கொடுக்கும். [விண்ணோர்பெருமான்தன்னை] இக் கண்ணழகுக்குத் தோற்று 'ஜிதம்' என்பாரை ஒருநாடாகவுடையவனை. ''தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர்பரவும் தலைமகனை'' என்னக்கடவதிறே. [வீவில்காலம் இத்யாதி] க்ஷுத்ரவிஷயங்களை அநுபவிக்கப் புக்கால், அவை அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமாகையாலே அநுபவிக்கும் காலமும் அல்பமாயிருக்கும்; இங்கு அநுபாவ்யவிஷயம் அபரிச்சிந்நமாகையாலே காலமும் அநந்தகாலமாகப் பெற்றது. ''ஒழிவில்காலமெல்லாம்'' என்னவேண்டியிருக்கும். [இசைமாலைகள்] வாசிகமான அடிமையிறே செய்கிறது. ''கருமுகைமாலை'' என்னுமாபோலே, இசையாலே செய்த மாலை. [ஏத்திமேவப் பெற்றேன்] ஏத்திக்கொண்டு கிட்டப்பெற்றேன். இத்தால் பலித்தது என்? என்னில்,

[வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்] நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தத்தையுடையேனானேன். அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் உம்முடைய ஆநந்தத்தையும் ஒக்கச்சொன்னீர்; பின்னை உமக்கு வாசியென்? என்னில், சிறிதுவாசியுண்டு எனக்கு; [மேவியே] அவனுக்கு ஸ்வத:, எனக்கு அவனை மேவி; அவனுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியில்லை, என்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியுண்டு. (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிற ஏற்றமுண்டு எனக்கு, அவனுக்கு அது தான்தோன்றி. ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. அநந்யப்ரயோஜநரையும், முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் இழியாத நித்யஸூரிகளையுமுடையனாய்வைத்து, நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான் நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சேதிக்க வொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

மேவிநின்றுதொழுவார் வினைபோகமேவும்பிரான்*
தூவியம்புள்ளுடையான் அடலாழியம்மான்தன்னை*
நாவியலால்இசைமாலைகளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன்*
ஆவியென்னாவியை யானறியேன்செய்தவாற்றையே. (4)

[மேவிநின்றுதொழுவார்] கிட்டக்கொண்டு (தேஹிமே ததாமிதே) என்று ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு மடியேற்றுக்கொண்டு போகையன்றிக்கே, "வழுவாவகை நினைந்துவைகல்தொழுவார்" என்கிறபடியே அவன்தன்னையே ப்ரயோஜநமாகக்கொண்டு தொழுமவர்கள். "இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில்" என்று தொழுமவர்கள். [வினைபோக] அவர்களுக்குப்பின்னை வினையுண்டோ? என்னில்; ப்ரயோஜநாந்தரத்திலே நெஞ்சு செல்லுகைக்கு அடியான பாபங்கள் போம்படியாக. [மேவும்பிரான்] இவன் அநந்யப்ரயோஜநனைக் கிட்டினவாறே அவனும் அநந்யப்ரயோஜநனைக் கிட்டுமே; நடுவு வினைக்கு ஒதுங்க நிழலில்லாமையாலே நசித்துப்போம்; "வல்வினையார் தாம் மடியடக்கிநிற்பதனில் மீண்டு அடியெடுப்பதன்றோ அழகு" என்றாரிறே [பிரான்] உபகாரமே சீலமாம்படியிருக்குமவன். முன்பு சிலநாள் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பின்பு தன்னையே ப்ரயோஜநமாக விரும்பினார் திறத்தில் உபகரிக்கும்படி சொல்லிற்று; முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் நெஞ்சுசெல்லாதபடியான அநந்தவைநதேயாதிகளையுடையனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது [தூவி] சிறகு. இத்தால் நினைத்தவிடத்திலே கொண்டு ஓடுகைக்கு அடியான பரிகரத்தையுடையனாய். [அம்புள்] (த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணாங்கசோபிநா) என்னும்படியான அழகையுடையனானையால் வந்த ஏற்றத்தையுடையவன். [அடலாழி] அஸ்தாநே பயசங்கியாகையாலே எப்போதுமொக்க யுத்தோத்முகனாயிருக்கும். அடல் மிடுக்கு. [அம்மான் தன்னை] பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பேரா நிருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதே பிடித்தல் செய்ய வல்லவனாயிற்று ஸர்வாதிகனானான். [நாவியலாலிசைமாலைகளேத்தி] நெஞ்சு ஒழியவே, வாக்ப்ரவ்ருத்திமாத்ரமே இசைமாலைகளாயிற்றின. நாப்புரட்டினதெல்லாம் இயலும் இசையுமாய்க் கிடக்கை. [ஏத்திநண்ணப்பெற்றேன்] இவர், நண்ணியல்ல ஏத்திற்று; ஏத்தியாயிற்று நண்ணிற்று. [ஆவியென்னாவியை செய்தவாற்றை யானறியேன்] ஆவி நிருபாதிகனான ஸர்வாத்மா. "உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிர்," (ஆத்மநஆகாசஸ்ஸம்பூத:) (ஸர்வாத்மா). [என்னாவி

யை] அத்யந்தம் நிஹீநனான என்னை. [செய்தவாற்றை அறியேன்] விபுவான தான் அணுவான என்னை, (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி "வீவிலின்பம்மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்" என்று தன்னோடொத்த ஆநந்தத்தை யுடையேனும்படி பண்ணினான். ஸர்வசரீரியான வன் ஸ்வசரீரத்திலே ஒன்றைப்பெறுப் பேறு பெற்றானாகத் தலையாலேசுமப்பதே! [யான்அறியேன்] அநுபவித்துக் குமிழி நீருண்டு போமித்தனை போக்கி, அது பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிறார். உபகாரஸ்ம்ருதியும் அவனது என்னவுமாம். ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. தான் ஸர்வாதிகனாய்வைத்து அர்ஜுநனுக்கு ஸர்வார்த்தங்களை யும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அருளிச்செய்தாற்போலே எனக்குத் தன்படிகளைக் காட்ட, கண்டு அநுபவித்து நான் என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய் மொழிபாடி நிரதிசயாநந்தியானேன் என்கிறார்.

ஆற்றநல்லவகைகாட்டும் அம்மானை *அமரர்தம்
ஏற்றை எல்லாப்பொருளும்விரித்தானைஎம்மான் தன்னை*
மாற்றமாலைபுனைந்தேத்தி நாளும்மகிழ்வெய்தினேன்*
காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைநோய்கள்கரியவே. (5)

[ஆற்ற] அமைய. பொறுக்கப்பொறுக்க. குளப்படியிலேகடலை மடுத்தாற்போலே யன்றிக்கே, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவாயிற்று, தன்கல்யாணகுணங்களை அநுபவிப்பித்தது. "இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்ற அநந்தரத்திலே "வீற்றிருந்தேழுலகு" லநு பவத்தை அநுபவிப்பித்தானாகில், என்னைக் கிடையாதுகிடீர். [நல்லவகைகாட்டும்] தன் குணசேஷ்டிதங்களை அநுபவிப்பிக்கும். [அம்மானை] உடையவன் உடைமையின்நிலை யறிந்தன்றோ நடத்துவது. [அமரர்தம்ஏற்றை] க்ஷுத்ரவிஷயங்களையும் உண்டறுக்க மாட்டாதே போந்த என்னைக்கிடீர் நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற தன்னை அநுபவிப்பித்தது. தனக்கு ஒருகுறையுண்டாயன்று, போக்தாக்கள்பக்கல் குறையுண்டா யன்று; தான் ஸர்வேச்வரனாவது, தன்படிகளை அநுபவிப்பிக்க நித்யஸூரிகளையுடைய னாவது; இப்படியிருக்கக்கிடீர் என்னையநுபவிப்பித்தது. [எல்லாப்பொருளும்] தம்மை யநுபவிப்பித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். முதல்வார்த்தையிலே 'தர்மாதர்மங்கள் இன்னதென்று அறிகிறிலேன், (சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்) என்ற அர்ஜுநனுக்கு ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகத்தைப் பிறப்பித்து, கர்மயோகத்தை விதித்து, 'அதுதன்னை, கர்த்ருத்வத்தைப்போகட்டுப் பலாபிஸந்திரஹிதமாக அநுஷ்டி' என்று, அநந்தரம் ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பகவத்ஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து அநவரதபாவநாரூபமான உபாஸநக்ரமத்தை யறிவித்து, இவ்வளவும் கொண்டுபோந்து இதின்அருமையை இவன்நெஞ்சிலேபடுத்தி, 'இவை அசக்யம்' என்று சோகித்தவநந் தரம் 'ஆகில், என்னைப்பற்றி நிர்ப்பரனாயிரு' என்று தலைக்கட்டினாற்போலேயாயிற்று, க்ரமத்தாலே தன் குணசேஷ்டிதங்களை இவரையநுபவிப்பித்தபடி. [எம்மான்தன்னை] அர்ஜுநனுக்கு பலித்ததோ இல்லையோ, அறியேன்; அந்தஉபதேசபலம் நான்பெற் றேன். அவனும் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டவநந்தரம் (ஸ்த்திதோஸ்மி) என்னச்செய்தே யும், 'நாநம் ஸம்சயோஸ்தி' என்றானிறே. உபதேசிக்கிறவனும் ஸர்வஸாதாரணனாய் உபதேசிக்கிற அர்த்தமும் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே, அதறிந்த இவர்க்குப் பலித்த

தென்னத் தட்டில்லையிறே; 'விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்' என்னக்கடவதிறே. இவர் மநோரதத்திலே நின்றுபோலேகாணும் அருளிச்செய்தது. [மாற்றமாலைபுனைந்தேத்தி] சொன்மாலையைத் தொடுத்தேத்தி, அவன்பண்ணின உபகாரத்திலே தோற்றுஏத்தினர், அது திருவாய்மொழியாய்த் தலைக்கட்டிற்று. மாற்றம் சொல்லு. [நாளும்மகிழ்வெய்தினேன்] நித்யாநந்தியானேன். எய்துகை கிட்டுகை. இப்படி பெரியபேற்றைப் பெற்றீராகில் விரோதி செய்தது என்? என்ன, [காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைநோய்கள் கரியவே] வினைகளும் வினைப்பயனான ஜந்மங்களும் காற்றிற்காட்டிலும் கடுகி தக்தமாயிற்றின. புதுப்புடைவை அழுக்குக்கழற்றுமாபோலே, க்ரமத்தாலே போக்கவேண்டுவது தானேபோக்கிக்கொள்ளப் பார்க்குமன்றிறே; அவன் போக்குமன்று அவனுக்கு அருமைப்படவேண்டாவே; 'வினைப்படலம் விள்ளவிழித்து, என்கிறபடியே, ஒருகால் பார்த்துவிட அமையுமே. [மேருமந்தர] இத்யாதி. நிதாநஜ்ஞனை பிஷக்கைக் கிட்டின வ்யாதிபோலேயிறே ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினால் இவை நசிக்கும்படி, வானோமறிகடலோ" இத்யாதி. ... ... (5)

ஆறும்பாட்டு. ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவும் பெற்று ப்ரதிபந்தகமும் போகப்பெற்றேனென்றார் கீழ்; 'ஆனால், இனி உமக்குச்செய்யவேண்டுவதென்? என்றான் ஈச்வரன்; இதுக்குமுன்பு பெறாததாய் இனிப்பெறவேண்டுவதொன்றுண்டோ? என்கிறார் இதில்.

கரியமேனிமிசை வெளியநீறுசிறிதேயிடும்*
பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை*
உரியசொல்லால் இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு*
அரியதுண்டோஎனக்கு இன்றுதொட்டும் இனியென்றுமே. (6)

[கரியமேனிமிசை] மேனியென்று நிறமாய், திருக்கண்களில் கருவிழியினுடைய கறுத்தநிறத்தால் வந்த அழகுக்குமேலே. * "கரியவாகிப்புடைபரந்து" என்னக்கடவதிறே. [வெளியநீறு] அஞ்சநசூர்ணம். அத்தை அளவேகொண்டு அலங்கரிக்கும். "ஆராரயில்வேற்கணஞ்சனத்தின்நீறணிந்து" என்னக்கடவதிறே. [சிறிதேஇடும்] அழகுக்கு இடவேண்டுவதில்லையே, இனி மங்களார்த்தமாகையாலே அளவேயாயிற்று இடுவது. [பெரியகோலம்] ஒப்பனை வேண்டாதபடி அழகு அளவிறந்திருக்கிறபடி. [தடங்கண்ணன்] போக்தாக்களளவன்றிக்கே போக்யம் மிக்கிருக்கிறபடி. அதவா, [கரியஇத்யாதி] கறுத்தநிறத்தாலே வந்த அழகுக்குமேலே அதுக்குப்பரபாகமான திருக்கண்களிலே அஞ்சநத்தையிடுமென்றுமாம். அன்றிக்கே, 'கரிஎன்று ஆனையாய், அத்தால்நினைக்கிறது குவலயாபீடமாய், குவலயாபீடமானது, அம்மேனியிலே அழகிய திருமேனியிலே, வெளிய சீற, அத்தை, நீறு சிறிதேயிடும் பொடியாக்கும்' என்று ஒரு தமிழன் நிர்வஹித்தான். [விண்ணோர்பெருமான்] இக்கண்ணழகுக்கு போக்தாக்கள் நித்யஸூரிகளாயிற்று. [பெருமான்] த்ரிபாத்விபூதியாக அநுபவியாநின்றாலும், அநுபூதாம்சம் சுருங்கி அநுபாவ்யாம்சம் விஞ்சியிருக்கும். [உரிய சொல்லால்] அவயவசோபை அது, போக்தாக்கள் அவர்கள், இப்படியிருந்தால், 'நாம் பாடுகிற கவிகளுக்கு இது விஷயமன்று' என்று மீளவிறே அடுப்பது; இப்படியிருக்கச்செய்தேயும், இவ்விஷயத்துக்கு நேரேவாசகமான சொல்லாலே. [இசைமாலைகள்] (ஸம்ச்ரவேமதுரம் வாக்யம்)

என்கிறபடியே, திருச்செவி சாத்தலாம்படியிருக்கை. [ஏத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு] ஏத்தி யநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு. [அரியது உண்டோ] (நாநவாப்தமவாப்தவ்யம்) என்கிறபடியே. இதுக்குமுன்பு அடையாததாய் இனி எனக்கு அடையப்படுவது ஒன்று உண்டோ? [எனக்கு] ''ஈச்வரோஹம்'' என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே சேஷத்வம் ரஸிக்கப்பெற்று, ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிகமான அடிமை செய்யப்பெற்று, 'வினைநோய் கள்கரிய, என்று விரோதி கழியப்பெற்றிருக்கிற எனக்கு. [இன்றுதொட்டும் இனியென்றுமே] அடிமையிலிழிந்த இன்றுதொடங்கி இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம். அரியது இல்லை. (அத ஸோபயங்கதோ பவதி) என்கிறபடியே. அநந்தரம் ''தீர்ப்பாரையாமினி''யாவது அறியாமலிறே இவர் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது. ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. 'அரியதுண்டோ வெனக்கு என்கிற இப்பூர்த்தி உமக்கு எத்தாலே வந்தது?' என்ன, 'பகவத்க்ருபையாலே வந்தது' என்கிருர்.

என்றுமொன்ருகி ஒத்தாரும்மிக்கார்களும் *தன்தனக்கு
இன்றிநின்ருனை எல்லாவுலகும்உடையான்தன்னை*
குன்றமொன்ருல்மழைகாத்தபிரானைச் சொல்மாலைகள்*
நன்றுசூட்டும்விதியெய்தினம் என்னகுறைநமக்கே. (7)

[என்றும்] எல்லாக்காலமும். [ஒன்ருகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும்] எல்லாங் கூடின ஸமுதாயத்துக்கு ஒப்பிலலாமையே யன்றிக்கே, ஒரோவகைக்கும் ஓர் ஒப்பு இன்றிக்கேயிருக்கும்; (நதத்ஸமச்ச) என்கிறபடியே ஒருப்ரகாராந்வயியாய்க்கொண்டு ஸமராயும் அதிகராயுமிருப்பார். [தன்தனக்கு இன்றிநின்ருனை] எம்பெருமானர் தெற்கே எழுந்தருளின நாளிலே ஆளவந்தார் மகனர் சொட்டைநம்பி ப்ரஸாதித்த வார்த்தை: ''தன் தனக்கு என்றது தானன தனக்கு என்றபடி. ஒருவகைக்கு ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறது பரத்வத்திலல்ல; (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) என்கிறபடியே அவதரித்து மனிச்சுஏறிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறநிலையிலே'' என்ருராம். [எல்லாவுலகுமுடையான் தன்னை] ஸர்வலோகேச்வரனன க்ருஷ்ணனை. (க்ருஷ்ணஏவ ஹிலோகாநாம்) இறே. இப்படி எல்லாவற்றையுமுடைய செருக்காலே. உடைமை நோவுபடவிட்டுப் பார்த்திருக்குமோ? என்னில், [குன்றம் இத்யாதி] இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே பசுக்களும் இடையரும் தொலைய வர்ஷித்தபோது, தோற்றிற்று ஒருமலையை எடுத்து அந்தஆபத்தை ரக்ஷித்த உபகாரகனை, * தீமழையிறே. [சொல்மாலைகள் இத்யாதி] பரத்வத்தில்வந்தால் குணஸத்பாவமிறே உள்ளது, அவதரித்தவிடத்தேயிறே அது ப்ரகாசிப்பது; இப்படி விஷயம் பூர்ணமானல் 'பேசவொண்ணுது' என்று மீளுகையன்றிக்கே, இந்நிலையிலே விளாக்குலைகொண்டு பேசும்படியானேன். சொல்மாலைகள் நன்று சூட்டும்படியான பாக்யத்தை ப்ராபிக்கப்பெற்ருேம். இவர் இப்போது 'விதி' என்கிறது பகவத்கிருபையை. தமக்குப் பலிக்கையாலும், அவனுக்குத் தவிரவொண்ணுதாகையாலும் 'விதி' என்கிருர். ''விதிசூழ்ந்ததால்'' என்றதிறே. [என்னகுறை நமக்கே] 'நக்ஷமாமி'க்கு இலக்காகாதே க்ருபைக்கு விஷயமான நமக்கு ஒருகுறையுண்டோ? நமக்கு ஒருகுறையுண்டாகையாவது க்ருபையைப் பரிச்சிந்நமாக்குகையிறே, ''ஸ:'' (ஸ:) ரக்ஷணமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமவர். (தம்) ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர நின்றவனை. (நிபதிதம்பூமௌ) தேவத்வத்தாலே தரை

யில் கால்பாவாதவன் போக்கற்றுத் தரையிலே வந்து விழுந்தான். ப்ரஜை தீம்புசெய்தால் பிதா சிக்ஷிக்கத் தொடர்ந்தால் மாதாவின்காலிலே விழுமாபோலே காணும், இவன் பூமியிலே விழுந்தது. (சரண்ய:) ஏதேனும் தசையிலும் சரணவரணார்ஹரானவர். (சரணாகதம்) கண்வட்டத்திலே அநந்யகதித்வம் தோற்றவிழுந்துள்ளவனை. (வதார்ஹமபி) பெருமாள் ஸித்தாந்தத்தாலும் வதார்ஹனே. (காகுத்ஸ்த்த:) குடிப்பிறப்பால்வந்த நீர்மையாலே ரக்ஷித்தார். குடிப்பிறப்பு தண்டயரை தண்டிக்கைக்கும் உடலாயிராதோ? என்னில், (க்ருபயா) நாம் தொடங்கின கார்யம் ப்ரபல கர்மத்தால் தலைக்கட்டவொண்ணாதாப்போலே, அவரும் க்ருபாபரதந்த்ரராகையாலே நினைத்ததை தலைக்கட்டமாட்டார். அவன் க்ருபை விளையும் பூகதனானன், அதுக்குமேலே க்ருபை விளைந்தது, இனி அவர் எவ்வழியாலே தண்டிப்பர்? [என்னகுறைநமக்கே] எனக்குக் குறையுண்டாகையாவது அவன் க்ருபை பரிச்சிந்ந விஷயமாகையிறே. ... ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கவி சொல்லவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை யென்கிறார்.

நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்கும்இன்பனை *ஞாலத்தார்
தமக்கும்வானத்தவர்க்கும்பெருமானை *தண்தாமரை
சுமக்கும்பாதப்பெருமானைச் சொல்மாலைகள் *சொல்லுமாறு
அமைக்கவல்லேற்கு இனியாவர்நிகர்அகல்வானத்தே. (8)

[நமக்கும்] இன்று தன்திருவடிகளை யாச்ரயித்த நமக்கும். நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற நமக்கும். "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்றாரிறே. [பூவின்மிசைநங்கைக்கும்] நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய், ரூப குணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிறவளுக்கும். [பூவின்மிசைநங்கை] புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற்போலே யிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யத்தையும் போக்யதையையுமுடையவள். இத்தலை நிறைவின்றியிலே யிருக்கிறப்போலேயாயிற்று, அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. [இன்பனை] இன்பனுமிடத்தில், முற்பாடு இங்கேயாய்ப் பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹித்திருப்பது. (த்வயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நே கிம்கார்யம் ஸீதயாமம) பெருமாள் எழுந்தருளிநிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாறே, 'ராஜத்ரோஹியான பையல் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?' என்று மஹாராஜர் அவன் மேலே எழப்பாய்ந்து வென்று வந்தபோது பெருமாள் அருளிச்செய்கிறார்; (ஏவம்ஸாஹஸயுக்தாநி நகுர்வந்தி ஜநேச்வரா:) சிலர்மேல்விழவேண்டினால், பரிகரபூதர் நிற்க ப்ரதாநரோ மேல்விழுவார்? (லோகநாத:புராபூத்வா ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி) கிடைப்பது கிடையாதொழிவது. இச்சியாநின்றார். (ஸுக்ரீவம்சரணம்கத:) 'ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் புகுரவொட்டேன்' என்றார் மஹாராஜர்; 'இவன் புகுராவிடில் நாம் உளோமாகோம்' என்கிறார் பெருமாள்; இப்படி இருவரும் விப்ரதிபத்திபண்ணின இதுக்குக் கருத்தென்?' என்று சீயர் கேட்க, 'இருவரும் சரணாகதரானவர்களை விடோம் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார்கள்காணும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை. (ஸுக்ரீவம்சரணங்கத:) என்றத்தை நடத்தப்பார்த்தார் மஹாராஜர்; (ராகவம் சரணங்கத:) என்றத்தை

நடத்தப் பார்த்தார் பெருமாள், ஆகையிறே (ஆநய) என்று அவரை இடுவித்து அழைத்துக்கொள்ளவேண்டிற்று. (த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே) 'நீர் மஹாராஜரான தரம் குலைய அவன் ஒருவார்த்தைசொல்லுமாகில், நீர் தேடிப்போகிற சரக்குத்தான் நமக்கு என் செய்ய?' என்ருரிறே. 'இப்படி அவன் இருக்கைக்கு அடியென்'? என்னில், [ஞாலத்தார் இத்யாதி] இப்படி நெடுவாசிபட்ட விஷயங்களிலே ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி, இரண்டிடத்திலுள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கச்செய்தே ப்ராப்தி, இவர்படுக்கைப்பற்றிலுள்ளவராகையாலே. அவன் சேஷியான நிலையும் இத்தலை பரதந்த்ரமான நிலையும் ஒத்திருக்கையாலே. மாதாபித்ருக்கள் ப்ரஜைகளில் குறைவாளர்பக்கலிலேயிறே இரங்குவது, அத்தாலே ஸம்ஸாரிகள் முற்பட வேண்டுகிறது. அவ்விபூதியும் உண்டாயிருக்கவிறே, (ஸஏகாகீ நரமேத) என்கிறது. [தண்தாமரைசுமக்கும் பாதப்பெருமானை] குளிர்ந்த ஆஸநபத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடைய ஸர்வஸ்வாமியை. குளிர்த்தியாலும் பரிமளத்தாலும் செவ்வியாலும் தாமரை திருவடிகளுக்குத் தோற்றுச் சுமக்கிறுப்போலே யாயிற்று இருக்கிறது. "தாமரைநின்கண்பாதமமகையொவ்வா" என்றதிறே. [சொல்மாலைகள்] ஸர்வேச்வரன் 'ஆழ்வீர்! நம்மை ஒருகவி சொல்லும்' என்ருல், அப்போதே கவி சொல்லிச் சமையும்படியாக வல்ல எனக்கு என்கிருர்" என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி; அங்ஙனன்றிக்கே, பட்டர், "என்னுகியே தப்புதலின்றித் தனைக் கவிதான்சொல்லி" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் கவிபாடினுனையாலே கவி பாடத் தட்டில்லை; அவன் அங்கீகரித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து, 'நீர் ஒரு கவிசொல்லும் என்ருல் ப்ரீதியாலே உடைகுலைப்படாதே தரித்துநின்று சொல்ல வல்லேனுனஎனக்கு" என்று அருளிச்செய்வர். அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்தால் வந்த ஐச்வர்யத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியான கவிபாடவல்ல எனக்கு. [இனி யாவர் நிக ரகல்வானத்தே] பரமபதத்திலே தரித்துநின்று, (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம) என்னுமவர்கள் எனக்கு என்கொண்டார்? த்ரிபாத்விபூதியாய்ப் பரப்புடைத்தா மத்தனையோ வேண்டுவது? * தெளிவிசும்பாகையாலே அந்நிலந் தானே சொல்லுவிக்கும், * இருள்தருமாஞாலமாகையாலே இந்நிலம் அத்தைத் தவிர்ப்பிக்கும்: 'சீதனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்னக்கடவதிறே. ... ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும்புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ? என்கிருர் நித்யஸூரிகள் தாங்கள் அநுபவிக்கிற விஷயத்தில் போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே வேறொன்று அறியார்கள்; முக்தர் (நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்) என்று ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதே நிற்பர்களாகையாலே, அவர்களும் நித்யரோடு ஒப்பர்கள்; இங்குள்ள பராசர பாராசர்யாதிகள் ஓரோதுறையிலே மண்டியிருப்பர்கள்; ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ராமாவதாரமல்லது அறியாதேயிருக்கும். ஸ்ரீபராசரபகவானும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானும் க்ருஷ்ணுவதாரமல்லது அறியார்கள்; ஸ்ரீசௌநகபகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரவணனுயிருக்கும், அங்ஙனன்றிக்கே. ஸர்வேச்வரனை எங்கும்புக்குக் கவிபாடப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிருர்,

வானத்தும்வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும்மண்ணின்கீழ்த்
தானத்தும்* எண்திசையும்தவிராதுநின்ருன்தன்னை*
கூனற்சங்கத்தடக்கையவனை குடமாடியை
வானக்கோனை* கவிசொல்லவல்லேற்கு இனிமாறுண்டே. (9)

[வானத்தும்] ஸ்வர்க்கத்திலும். [வானத்துள்ளும்பரும்] அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதாயிருக்கிற மஹர்லோகாதிகளிலும். [மண்ணுள்ளும்] பூமியிலும். [மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும்] கீழிலுண்டான பாதாளாதிகளிலும். [எண்திசையும்] எட்டுத்திக்கிலும். [தவிராது நின்றான் தன்னை] அவ்வவதேசங்களிலும் அவ்வவதேசவர்த்திகளான தேவாதிஸகலபதார்த்தங்களிலும், கடல்கோத்தாற்போலே எங்குமொக்க வ்யாபித்துப் பூர்ணமாக வர்த்திக்கிறவனை. இத்தால், அணுத்ரவ்யங்களிலும் விபுத்ரவ்யங்களிலும் வாசி சொல்லுகிறது. அணுவான ஆத்மா சரீரமெங்கும் வ்யாபிக்கமாட்டான், விபுவான ஆகாசத்துக்கு நியந்த்ருதயா வ்யாப்தியில்லை அதவா, [வானத்தும் இத்யாதி] ஸ்வர்க்காத்யுபரிதநலோகங்களிலும் அதுக்குள்ளே மேலாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளிலும் என்றுமாம். [கூனல்சங்கத்தடக்கையவனை] இப்படி எங்கும் வ்யாபித்துநிற்கிறவன் வ்யாப்யமான பதார்த்தங்களோடுஒக்க வந்து அவதரிக்கும்படி சொல்லுகிறது. இப்படி அவதரிப்பதுதான் இதரஸஜாதீயனாயோ? என்னில், "ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்திங்குப்பிறந்த" என்கிறபடியே தன்னுடைய †அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்தானத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டாயிற்று. (ஜாதோஸிதேவதேவேசசங்கசக்ரகதாதர) என்றுசொல்லும்படியாயிற்று. [கூனல்சங்கம்] (ப்ராஞ்ஜலிம்ப்ரஹ்வம நம்) என்கிற இளையபெருமாளைப்போலே, பகவதநுபவத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரஹ்வீகரித்திருக்கை. வாயதுகையதாக அநுபவிக்கிறவனை [தடக்கையவனை] உபயவிபூதியும் வந்து ஒதுங்கினாலும் பின்னையும் கைவிஞ்சியிருக்குமாயிற்று [குடமாடியை] எங்குமொக்க வ்யாபித்துநின்றாற்போலே, ஒரூராகக் காணும்படி குடக்கூத்தாடினபடி. சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். [வானக்கோனை] ஓரூராளவன்றிக்கே ஒருநாட்டுக்காக காட்சிகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறபடி. (கவிசொல்லவல்லேற்கு) இப்படியிருக்கிறவனை எங்கும்புக்குக் கவிசொல்ல வல்ல எனக்கு (இனி மாறு உண்டே) அகல் வானம் என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லை. ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. அவன்சேஷ்டிதங்களடங்க என்சொல்லுக்குள்ளே யாம்படிகவி பாட வல்லேனாய், ப்ராப்தவிஷயத்திலே வாசிகமாக அடிமை செய்யப்பெற்ற வள்வன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானேன் என்கிறார்.

உண்டும்உமிழ்ந்தும்கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும்நின்றும்*
கொண்டகோலத்தொடுவீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும்*
கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான்தன்னை*
வண்தமிழ்நூற்கநோற்றேன் அடியார்க்கு இன்பமாரியே. (10)

[உண்டும்] ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கியும். [உமிழ்ந்தும்] திருவயிற்றிலேயிருந்து நெருக்குப்படாதபடி வெளிநாடுகாணப் புறப்பட விட்டும். [கடந்தும்] மஹாபலிபோல்வார் பருந்து இருஞ்சிறைப்போலே பறித்துக்கொண்டால் எல்லை நடந்து மீட்டும், [இடந்தும்] ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலேசெல்ல முழுகி எடுத்துக்கொண்டு ஏறியும். [கிடந்தும்] (பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதந: அஞ்சலிம்ப்ராங்முக:க்ருத்வாப்ரதிசிச்யேமஹோததே:) என்று கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கும்படியாக, ஒருகடல் ஒருகடலோடே சீறிக்கிடந்தாற்போலே கடற்கரையிலே கிடந்தபடி. [நின்றும்] (அவஷ்டப்யசதிஷ்டந்தம் ததர்சதநுரூர்ஜிதம்) என்று நின்ற நிலை, [கொண்டகோலத்தோடு வீற்றிருந்தும்] (உடஜே ராமமாஸீநம்) என்றிருந்த இருப்பர்தல், க்ஷாத்ரமான ஒப்பனையோடே பதினா

ராயிரமாண்டு இருந்த இருப்பாதல். [மணங்கூடியும்] பதினோராயிரமாண்டு தன்படுக்கைப்பற்றுன பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி அணைக்க, அவளோடே கலந்தும். [கண்டஆற்றல் இத்யாதி] ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டாதே, அநாத்யநுபவங்கொண்டு 'இவனுக்கே சேஷம்' என்று அறியலாயிருக்கை; ஒருவன் ஒருக்ஷேத்ரத்தைத் திருத்துவது கமுகுவைப்பது எருவிடுவதாய்க் க்ருஷிபண்ணுகின்றால் 'இது இவனது' என்று அறியலாமிறே; "பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடைமூவுலகு" என்னக் கடவதிறே. [வண்தமிழ்நூற்கநோற்றேன்] திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு பாக்யம் பண்ணினேன். வண்தமிழாவது உதாரமாயிருக்கை; தன்னை அநுஸந்தித்தமாத்ரத்திலே ஸகலபலப்ரதமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பழையதாகச்செய்தவை இவர்பேச்சாலே இன்று செய்த செயல்போலே ஸ்பஷ்டமாயிருக்கை. (சிரநிர்வ்ருத்தமப்யேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம்). கண்டவாற்று லென்று ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறதிறே. [அடியார்க்குஇன்பமாரியே] ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடப்பெற்ற இதுவேயோ? இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயிற்று. [இன்பமாரி] இன்பத்தையுண்டாக்கும் மேகம்; இது எனக்கு இருக்கிறபடி கண்டால், இது உகக்குமவர்களுக்கு எங்ஙனேயிருக்கிறதோ? என்கை. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றாரிறே. ... ... (10)

நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றாரைப் பெரியபிராட்டியார் தமக்கே பரமாகக் கொண்டு ஸமஸ்தது:கங்களையும் போக்குவர் என்கிறார்.

மாரிமாருததண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை*
வாரிமாருதபைம்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்நகர்*
காரிமாறன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துஇப்பத்தால்*
வேரிமாருதபூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே. (11)

[மாரி இத்யாதி] நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கையாலே ச்ரமஹரமாய் தர்சநீயமான திருமலையையுடைய ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று; "விண்முதல்நாயகன் நீள்முடி வெண்முத்தவாசிகைத்தாய் மண்முதல்சேர்வுற்று அருவிசெய்யாநிற்கும் மாமலை" யாகையாலே, அறற்றலையாய் தர்சநீயமாயிறே இருப்பது. "நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கு மின்பனை" என்று நித்யாநபாயிநியான பெரியபிராட்டியாருக்கு முன்பே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகங்கொடுக்கும் சீலவத்தையைச் சொல்லிற்றுகையாலே, சீலத்துக்கு எல்லையான திருவேங்கடமுடையானையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [வாரி இத்யாதி] திருமலை மாரிமாறுதாப்போலே திருநகரியும் வாரிமாறுதிருக்கும். இதுக்குஅடி திருநகரிக்கு ஸஹ்யம் திருமலை யாகையாலே. அழகியதாய் தர்சநீயமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநகரி. [காரிமாறன் இத்யாதி] சொன்ன அர்த்தத்தில் அதிசங்கைபண்ணுமைக்கு * ஆப்தயதிசயம் சொல்லுகிறது. [வேரி இத்யாதி] இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு பலங்கொடுப்பாள் பெரியபிராட்டியா ரென்கிறது. திருமலை மாரிமாறுதாகையாலே, திருநகரி வாரிமாறுது. ஆருக்கயமாகையாலே பிராட்டியுடைய ஆஸநபத்மம் வேரிமாறுது. வேரியென்பது பரிமளம். இதுகற்றார்க்கு இவள் பலம்கொடுக்கவேண்டுவானென்? என்னில்; தனக்குமுன்பே தான்காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் சீலகுணமாயிற்று, இதில்சொல்லிற்று; இச்சீலகுணம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல; தான் அறிதல், மயர்வறமதி-

நலம்பெற்றவர் அறிதல்செய்யும் அத்தனையாயிற்று; 'இப்ப்ரபாவத்தை யறிந்து இவர் வெளியிட்டார்' என்னும் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே, ஸர்வேச்வரன் பலம் கொடுக்கிற தசையிலே அவனைவிலக்கி 'நானே இதுக்கு பலங்கொடுக்கவேணும்' என்று தனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பலம்கொடுக்கும். [வினைதீர்க்குமே] இத்திருவாய்மொழி கற்றாருடைய பகவதநுபவ விரோதியான ஸகலப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு அந்த:புரத்திலே படியும் நடையுமென்கை. ... ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வீற்றிருக்கும்மால்விண்ணில் மிக்கமயல்தன்னை*
ஆற்றுதற்கா.த்தன்பெருமையானதெல்லாம்* தோற்றவந்து
நன்றுகலக்கப்போற்றிநன்குகந்துவீற்றுரைத்தான்*
சென்றதுயர்மாறன்தீர்ந்து. (35)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாந்திருவாய்மொழி - தீர்ப்பாரை: ப்ரவேசம்.

கீழ் "வீற்றிருந்தேழுல" காயிருக்க, அநந்தரம் "தீர்ப்பாரையாமினி" யாயிருக்கிறதிறே! எம்பார் கீழில்திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுஸந்தித்து, 'மோருள்ளதனையும் சோறேயோ? அதிலே அப்படி நிரவதிக ப்ரீதியாய்ச் சென்றது; இதில் இப்படி மோஹத்தோடே தலைக்கட்டிற்று; இதுக்கு இருந்து அடைவு சொல்லுவேனோ? இதுக்கு அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி:' என்றுஅருளிச்செய்வராம். "பொய்ந்நின்றஞான"த்திலே ப்ரக்ருதிதோஷத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் 'பெருமாள் திருவபிஷேகத்துக்கு நம்மையழைத்து வந்தது' என்று, 'அவரைத் திருமுடி சூட்டி அடிமைசெய்யக்கடவோம்' என்று பாரித்துவரக்கொண்டு, கைகேயி 'ராஜந்' என்று 'உனக்கு முடிவாங்கிவைத்தேன்' என்றபோது அவன் துடித்தாற்போலே துடித்தாராயிற்று; 'நான் அவரடியேனன்றோ? அவர் என்சொல்லை மறுப்பரோ? இப்போதே மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம்பண்ணுகிறேன்' என்று திருச்சித்திரகூடத்திலே கிட்டுமளவும் பிறந்த தரிப்புப்போலேயாயிற்று திருவாசிரியத்திற் பிறந்த தரிப்பு; பின்பு, பதினாலாண்டுகூடி ஆசை வளர்ந்தாற்போலேயாயிற்று திருவந்தாதியில் ஆசை பெருகினபடி; "என்னெஞ்சினார்தாமே யனுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்," "முயற்றிசுமந்தெழுந்து" என்னும்படியிறே ஆசை பெருகினபடி. மீண்டுஎழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணி அவன்மநோரதம் தலைக்கட்டினாற்போலேயாயிற்று திருவாய்மொழியில் இவரை அநுபவித்தபடி. கீழ் 'வீற்றிருந்தேழுல' கில் பிறந்த நிரவதிகப்ரீதி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்யமல்லாமையாலே, எத்தனையேனும் உயரஏறினது தகரவிழுகைக்கு உடலாமாபோலே மோஹத்துக்கு உறுப்பாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படியிருக்கிற தம்தசையை, ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்து நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி தன்ஆற்றாமையாலே மோஹித்துக்கிடக்க, இவள்தசையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து, 'இது தேவதாந்தரங்களாலே வந்ததோ? என்று தேவதாந்தரஸ்பர்ச

முடையாரைக்கொண்டு புகுந்து பரிஹாரம்பண்ணப் புக, இவள்ப்ரக்ருதியறிந்த தோழியானவள்,' நீங்கள் பாரிக்கிறவை இவள் நோவுக்குப் பரிஹாரமல்ல; விநாசத்துக்கு உடலாமித்தனை, ஆனபின்பு, பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநத்தாலும் பாகவதபாதரேணுவாலும் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்' என்கிற அவள்பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார். இவர்தாம். (நசஸீதா த்வயாஹீநா) என்றும், (குருஷ்வ மாமநுசரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வ்யதிரேகத்திலே தரியாமைக்கு இளையபெருமாளோடொப்பர்; அவன்பொகட்டவிடத்தே கிடக்கைக்கும் குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஜீவித்திருக்கைக்கும் ஸ்ரீபரதாழ்வானோடொப்பர்: எத்தனையேனும் ஆற்றாமை கரைபுரண்டாலும் 'அத்தலையாலே பேறு' என்றிருக்கைக்குப் பிராட்டியோடொப்பர். முதல்திருவாய்மொழியிலும் பரத்வமிறே பேசிற்று; அநந்தரம் அவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து மோஹிக்கச் செய்தேயும். 'அஞ்சிறையமடநாரை' யிலே தூதுவிட வல்லராம்படி உணர்த்தியுடையரானார்: ''வீற்றிருந்தேழுல''கில் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்த அநந்தரம், தாமும் மோஹித்துத் தம்தசையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் புகுந்து கலக்கினாலும் உணர்த்தியறும்படியாயிற்று. பகவல்லாபத்திலுணர்த்தியும் அலாபத்தில் மோஹமுமாய்ச் செல்லும் இது, இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயுள்ளதொன்றாயிற்று. மற்றும் ஜ்ஞாநாதிகராய் பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தாராயிருக்குமவர்களிலும் ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ரவியோகத்திலே வந்தவாறே கடலிலே புகுவது, மலையிலே யேறி விழுவதானான்: ஸ்ரீவேதவ்யாஸனும் சாயாசுகனைக்கொண்டு ஜீவித்தான்: பகவத் விஷயத்தில் லாபாலாபமே பேறிழவாயிருக்கும் இது இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயிறே உள்ளது.

இப்படி இவள் மோஹித்துக்கிடக்க, இவளைக் கண்ட உறவுமுறையாருமெல்லாம் நாகபாசபத்தரைப்போலே மோஹித்து யுக்தாயுக்தநிரூபணக்ஷமரன்றிக்கே கலங்கிக் கிடக்க, அங்குப்போலே உணர்ந்திருந்து நோக்குகைக்கு ஸ்ரீஜாம்பவந்மஹாராஜர் திருவடி போல்வாருமில்லையாயிற்று; (சத்ருக்நோநந்தரஸ்த்தித:) என்னும் இதுவும் இல்லையாயிற்று. (அஸ்யராஜகுலஸ்யாத்ய த்வததீநம்ஹிஜீவிதம்) 'பெருமான் காடேற எழுந்தருளினார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; இனி நீயேயிறே ராஜ்யத்துக்குக் கடவாய்; உன்னைக்கொண்டன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கவிருக்கிறது' என்கிறார்களல்லர்; 'உன்முகத்திலுருவுதல் காணக்காண உன்னையிழக்கமாட்டார், அவர் வரவு அணித்து என்றன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கிறது' என்கிறார்களாயிற்று; அப்படியே இவளைக்கொண்டே ஜீவிக்க இருக்கிறார்களாகையாலே எல்லாருமொக்க இவள்தசையைக் கண்டு கலங்கிக்கிடக்க, இவ்வளவிலே நாட்டிலே வேரறிவார் விறகறிவார் மந்த்ரமறிவார் ஔஷதமறிவாரடங்கலும் வந்துபுகுர, அவ்வளவிலே தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் 'வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷிக்க நமக்கு நல்லஅளவு' என்று வந்துபுகுர, இவளுடைய பந்துவர்க்கத்திலுள்ளார் கலங்கியிருக்கையாலே, 'இவளுடைய நோய் இன்னது' என்றும், 'பரிஹாரம் இன்னது' என்றும் அறியாதே, அவர்களிலே ஒருத்தி ஒரு கட்டுவிச்சியை, 'இவள்நோய் எது நோய்க்கு நிதானம்எது?' என்று கேட்டு, அவள் சொற்படியே, (த்ரவ்யம் நிந்த்யஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா:) என்கிறபடியே, நிந்த்யமான த்ரவ்யத்தை இவள் ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமாகக்கொண்டு, க்ஷுத்ரதேவதை ஆவேசித்ததாகக் கொண்டு, பாஹ்யாகமங்களை த்ருஷ்டியாகக்கொண்டு

தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாரை தேசிகராகக்கொண்டு, இவள் பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே, 'இவள் ஜீவிக்குமாகில் ஏதேனும் ஒரு வழியாலேயாகிலும் பரிஹரிக்க அமையும்' என்று வழியல்லாவழியிலே இழிந்தார்கள். அப்படி கலங்கப்பண்ணுமிறே பரிவு; (ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:) என்றார்களிறே திருவயோத்யையிலுள்ளார். இத்தைக்கண்ட உயிர்த்தோழியானவள், "இவர்கள்செய்கிறவை இவளகவாயில் கிடக்கிற ஸத்தையையும் இழக்குமித்தனை; இனி நாம் இத்தை அறிந்தோமாகச் சொல்லில் 'உன்காவற்சோர்வாலே வந்ததன்றோ?' என்று சொல்லுவர்கள்; நாம் கைவாங்கியிருந்தோமாகில் இவளையிழக்கவரும்; இனி இதுக்குப் போக்கடியென்?" என்று விசாரித்து, "இவர்கள் தாங்களும் 'இதுதான் ஏதோ?' என்று ஆராயாநின்றார்களிறே; அவ்வோபாதி நாமும் நிரூபணத்திலேயிழிந்து இவள்ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு சொன்னோமாகச் சொல்லுவோம்" என்று பார்த்து, "நீங்கள் இவளுக்கு ஓடுகிற நோவும் அறிந்திலிகோள்: நிதாநமும் அறிந்திலிகோள்; பரிஹாரமும் அறிந்திலிகோள்; நீங்கள் பரிஹாரமாகச் செய்கிறவை, கருமுகைமாலையைச் செவ்விபெறுத்த என்று நெருப்பிலே இடுவாரைப்போலே இவளையிழக்கைக்கு உடலாமித்தனை; ஆனபின்பு, இவற்றைவிட்டு, இக்குடியிலே பழையதாகச் செய்துபோரும் பரிஹாரத்தைப் பண்ணப் பாருங்கோள்; "உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழிமாலையந் தண்ணந்துழாய்கொண்டு சூட்டுமினே" என்றும், "தண்ணந்துழாய்த்தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ்வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டுவீசுமினே" என்றுமிறே முன்பும் விதித்தது; அங்கு, "நின்ற மண்ணாயினும்" என்றாள்; இங்கு, "மாயன்தமரடிநீறு" என்றாள்; இதிறே அடிப்படச்செய்துபோந்த பரிஹாரம். ஆயிட்டு, இவள்நோய் இது, நோய்க்கு நிதாநமும் இது; இதுக்குப் பரிகாரமும் பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநமும் பாகவத பாதரேணுவை ஸ்பர்சிப்பிக்கையும்" என்று சொல்லி, அவர்கள் செய்கிறவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாளாய்ச் செல்லுகிறது.

இதுதன்னி லோடுகிறதென்? என்னில்; அஜ்ஞாததசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் ததீயஸ்பர்சமும் ஸத்தயா பாதகமாய், பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநமும் பாகவதஸஹவாஸமும் ஸத்தயா தாரகமாம்படி ஆழ்வார்க்கு வைஷ்ணவத்வம் முறுகினபடி சொல்லுகிறது. ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக்காட்டினபோது பிராட்டியும் அல்லாத ஸ்த்ரீகளோபாதி சோகித்துக் கண்ணநீர் விழவிட்டிருந்தாளாயிருந்தது; இதுக்கு அடியென்? இது கேட்டபோதே முடியவன்றோ ப்ராப்தம்' என்று சீயரைக் கேட்க, 'அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே 'மெய்' என்றே சோகித்தாள்; ஜ்ஞாநமின்றியிலே ஜீவிக்கைக்கு ஹேது அவருடைய ஸத்தையாகையாலே உளளாயிருந்தாள்; இவ்வர்த்தம் மெய்யாகில் ஸத்தையுமில்லையாம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

முதற்பாட்டு. தோழி, இவள்நோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொல்லி, நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹாரமன்று என்று விலக்குகிறாள்.

தீர்ப்பாரையாமினி எங்ஙனம்நாடுதும்? அன்னைமீர்!*
ஓர்ப்பால்இவ்வொண்ணுதல் உற்றநல்நோயிதுதேறினோம்*
போர்ப்பாகுதான்செய்து அன்றைவரைவெல்வித்த *மாயப்போர்த்
தேர்ப்பாகனார்க்கு இவள்சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே. (1)

[தீர்ப்பாரை யாம்இனி எங்ஙனம் நாடுதும்] இதுக்கு மூன்றுபடியாக அருளிச்செய்தருளுவர், 'தீர்ப்பாரை எங்ஙனம்நாடுதும்' என்கையாலே நீங்கள்செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல என்று அவற்றை நிஷேதிக்கையிலே தாத்பர்யம். இவர்கள் பரிஹரியாநிற்க பரிஹரிப்பாரை எங்கே தேடுவோமென்கை; இது பரிஹாரமல்லவென்றதாய் வருமிறே,

அங்ஙனன்றிக்கே இவளோடொக்க மோஹிப்பாரைக் கிடைக்குமத்தனைபோக்கிப் பரிஹாரம் பண்ணுவாரை எங்கே தேடுவோம்? *ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல ஆக்கிக்கொண்டிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, தானும் இப்போது பரிஹரிப்பாரை ஆராயாநிற்கிறுளென்று தோற்றியிருந்தது. அன்றிக்கே. "கடல்வண்ணரிதுசெய்தார்காப்பாரார்" என்கிறபடியே, ஔஷதமே அபத்யமானால் பரிஹாரமுண்டோ?* நச்சுமாமருந்தமிறே அபத்யமாகிறது; (நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்) என்கிறவனுமற்று பாதகனாகிறான். [யாம்] "அன்னைமீர்" என்னாநிற்கச்செய்தேயிறே 'யாம்' என்கிறது; தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியற்றபடி. தாய்மார் மங்களாசாஸநம்பண்ணி மீளாநிற்க, (சோகபாரேண சாக்ராந்தாச்சயநம் நஜஹௌஸ்ததா) என்று அதுவும் மாட்டாதே கிடந்தார்களிறே தோழன்மார்; ஆகையாலே, தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியறுக்கும் விஷயமென்னுதல்; தோழிமார்க்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறதாதல். [இனி] "நோயின்னது" என்று அறிந்தபின்பு. [எங்ஙனம் நாடுதும்] இனி பரிஹாரமுண்டோ? 'எங்கேதேடக்கடவோம்?' என்றவாறே. 'இவள் கையது நம்கார்யம்; இவள் அறிந்தாளாக அடுக்கும்' என்று பார்த்து பந்துவர்க்கமடைய இவள்மேலே ஒருமுகம்செய்தது; 'இனி நாம் முன்னேயறிந்தோமாகச் சொல்லில் நம்காவற்சோர்வாலே வந்ததாம்; நாம் இப்போது நிரூபித்தோமாவோம்' என்று பார்த்து, [ஓர்ப்பால்] இப்போது ஓர்ந்துபார்த்தவிடத்து. நீங்களும் ஆராயாநின்றிகோளிறே; உங்களோபாதி நானும் ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்தில் இங்ஙனேதோற்றிற்று. இவள்தான் ஒரு கூரத்தாழ்வானோடு ஒக்குங்காணும்; மநஸ்ஸை ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாக்கினால் தத்த்வத்ரயத்தையும் அலகலகாகக் காணவல்லளாயிற்று. [இவ்வொண்ணுதல்] இவ்விலக்ஷணமான நுதலையுடையவள். இம்முகத்தையுடையவளுக்கு முகாந்தரத்தாலே வருவதொரு நோயுண்டோ? "கண்ணன்கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றது" என்கிறபடியே அம்முகத்தாலே வரவேண்டாவோ? இவள் நோயென்றால் அவனடியாக வேண்டவோ? ஸ்ரீ பரதாழ்வான் நோயென்றால் சாதுர்த்திகமாயிருக்குமோ? ராம விரஹத்தாலே வந்ததென்று ப்ரஸித்தமன்றோ? இவளை இப்படி படுத்துவது ஒருவிஷயமாக வேண்டாவோ? அம்புபட்ட வாட்டத்தோடே முடிந்தாரையும், நீரிலேபுக்குமுடிந்தாரையும் முகத்திலே தெரியாதோ? க்ஷுத்ரவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலுண்டான மோஹமாகையாலே முகத்தில் செவ்விக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி யாயிற்று இருக்கிறது. [உற்ற] பரிஹாரமில்லாதபடி மறுபாடுருவக்கொண்ட நோய். [நல்நோய்] இந்நோவுதான் பரிஹரிக்கவேண்டா. கைக்கூலிகொடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் நோய்; பரிஹரிக்கவேண்டா. இந்நோய் கொள்ளுகைக்கிறே முமுக்ஷுக்கள் புருஷகாரம்பண்ணுகிறது. இந்நோய்கொள்ளுகையன்றிக்கே, பரிஹாரம்சொல்ல இருப்பதே நான்! ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு சரீரிராவஸாநத்தளவும் செல்ல தேஹயாத்ரைக்கு உறுப்பாய், பின்பு தானே நித்யப்ராப்யமான நோயிறே. இதரஸாதநாபேக்ஷயா ப்ராபகமாய், ஸாதநபுத்தி கழிந்தவன்று தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே. (பரமாபதமாபந்ந:) அடிக்கழஞ்சுபெற்ற ஆபத்தாயிற்று. இடர்ப்பட்டவிடத்திலே ஸர்வேச்வரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழும்படியான ஆபத்தாயிற்று இது. (பக்த்யாத்வநந்யயா சக்ய:) என்கிற இது உண்டானால் பின்னை அவன் கைப்பட்டானேயன்றோ? [தேறினோம்] இவர்கள் கோஷ்டியில் தெளிவு அரிதாயாயிற்று இருப்பது. ருஷிகள்கோஷ்டியில் கலக்கம் அரிதாயிருக்குமா

போலே. 'இதரவிஷயப்ராவண்யம் ஆகாது' என்கிற தெளிவிறே ருஷிகளுக்கு உள்ளது; பகவத்ப்ராவண்ய மடியாக வந்த கலக்கமிறே இது. 'ஆகில், அதுசொல்லிக்காணாய்' என்ன, [போர்ப்பாகுஇத்யாதி] இரண்டுதலைக்கும் உறவாய்ப் பொருந்தவிடச்சென்று, வினைத்தலையிலே வந்தவாறே, (யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச) என்கிறபடியே அவர்கள் பறித்துக்கொண்ட பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்றானாயிற்று. போர்க்குவேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானே செய்து. பாகு என்று நிர்வாஹகர்செய்யும் தொழில். [தான் செய்து] ஏழுலகும் தனிக்கோல்செல்ல வீற்றிருந்த தான்செய்து. தன் ஆஸநபலத்தாலே ஸர்வத்தையும் நடத்தக்கடவ தான் செய்து கைதொடனாய். தானென்று மேன்மை சொல்லிற்று. இவள்மோஹிக்கிறது அவனுடைய ஸௌலப்யத்துக்கிறே. எளியவனெளிமைக்கு அகப்படுமவளன்றே இவள், அம்மேன்மையுடையவன் தாழநின்றதிலே அகப்படுமவளிறே இவள், [தான்செய்து அன்று ஐவரைவெல்வித்த] அவர்கள் நூற்றுவராய் துர்வர்க்கமடங்க அங்கே திரண்டு. இவர்கள் தாங்கள்ஐவராய் வெருவியராய் நின்ற அன்று; தான் கையும் அணியும் வகுத்து, படைபொருத்தி. ஸாரத்யம்பண்ணி. குதிரைகள் இளைத்தவிடத்திலே வாருணாஸ்த்ரங்கள் விடலாமிடங்கள் காட்டி விடுவித்து, அங்கே குதிரைகளைவிட்டு நீரூட்டிப் பூட்டிவென்றானென்னுமிடம். அர்ஜுநன் மேலே யாக வேண்டும் வ்யாபாரங்களையடையத் தானே செய்தானிறே [ஐவரைவெல்வித்த] துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பித்தவதிலும் அரிதுகாணும் பாண்டவர்களை வெல்வித்தது. அவர்களை துர்மாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது; இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது; அப்படியே, (நகாங்க்ஷேவிஜயம்க்ருஷ்ண) என்ற இவர்களை ஜயிப்பிக்கையும் அரிதிறே. (துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பிக்கலாம், இவளைத் தோற்பிக்கை அரிது; அவர்களை ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது, அப்படியே இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது.) [மாயப்போர்] ஆச்சர்யமான யுத்தமென்னுதல். க்ருத்ரிமயுத்தமென்னுதல். பகலைஇரவாக்குவது, 'ஆயுதமெடேன்' என்று ஆயுதமெடுப்பது ஆனவை இத்தலையிலும் உண்டு; மஹாரதர் அநேகர் கூடி அபிமந்யு ஒருவனை நிரஸித்தவை தொடக்கமானவை அத்தலையிலும் உண்டு; இவற்றைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [தேர்ப்பாகனார்க்கு] அர்ஜுநனை எதிரிகள் சீறினால் அழியச்செய்வது தன்னையாம்படி, உடம்புக்கிடாதே வெறுங்கையோடே தேர்த்தட்டிலே முன்னே நின்று ஸாரத்யம்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது. (அயமஸ்மி) நான் உன் அடியானன்றோ? ஏவிக் கார்யங்கொள்ளலாகாதோ? என்னும். [இவள்] அப்பாகிலே பிடிபட்ட இவள். (நிர்க்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹந்தே வ்யாப்ய திஷ்டதி) என்கிறபடியே. ஸாரத்யவேஷம் இவள்வடிவிலே நிழலெழுந்து தோற்றுகிறதில்லையோ? இவள் நெஞ்சுகலங்கி மோஹிக்கிறது தேர்ப்பாகனார்க்கு; 'கடல்கலங்கிற்று' என்றால், 'மந்தரத்தாலே' என்று இருக்கவேண்டாவோ? ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை யொழிய, பரமபதத்தில் முதன்மைக்கு மோஹிக்குமோ? மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற இவள். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றார் கலங்கும்போது அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலே ஆகவேண்டாவோ? ஒருவனுக்கு சோகநிவர்த்தகனானவன் காணுங்கோள் இவளுக்கு சோகத்தை விளைத்தான்; ஆணுக்கு சோகத்தைப் போக்கினான்; அபலைக்கு சோகத்தை விளைத்தான். ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. க்ஷுத்ரதேவதாசாந்தியால் இந்நோய்போக்குகை அரிது. பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலாம் என்கிறாள்.

திசைக்கின்றதேஇவள்நோய் இதுமிக்கபெருந்தெய்வம்*
இசைப்பின்றி நீரணங்காடும் இளந்தெய்வமன்றிது*
திசைப்பின்றியே சங்குசக்கரமென்றிவள்கேட்க *நீர்
இசைக்கிற்றிராகில் நன்றேயில்பெறுமிதுகாண்மினே. (2)

[திசைக்கின்றதே இவள்நோய்] இவள் அவன்குணநிமித்தமாக அறிவுகெடா நின்றாள்; நீங்கள் இவள்நோய் நிமித்தமாக அறிவுகெடாநின்றிகோள். இவள் நோவுக்கு நிதானம் நீங்கள் 'அவனடியாக வந்தது' என்று அறியமாட்டுகிறிலிகோள். 'திசைக்கின்றதே, என்கையாலே தாய்மாராகையாலே கௌரவித்து வார்த்தைசொல்லவேணுமிறே. இவள்நோய்நிமித்தமாக அறிவு கெடுவதே நாம்! நாங்கள் அறிந்திலோமாகில், இதுக்கு நிதானமறிந்தாயாயிருக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லிக்காணாய் என்ன, *[இது மிக்கபெருந்தெய்வம்]* (கம்பீர: பரமோதேவ:) என்றும், *வானோர் தலைமகனும் சீராயின தெய்வநன்னோய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வேச்வரனடியாக வந்த கனவிய நோவு இது; இவள்நோவுக்கும், இந்நோவுக்கு நிதானபூதனானவனுக்கும் உண்டான அபேதத்தை புத்திபண்ணி, 'இது மிக்க பெருந்தெய்வம்' என்று இதுதன்னை அவனாகச் சொல்லுகிறாள். *[இசைப்பின்றி இத்யாதி]* நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரத்துக்கும் உங்களுக்கும் ஒருசேர்த்தி யில்லை; இந்நோய்க்கும் இவளுக்கும் ஒருசேர்த்தி யில்லை. முதல் தன்னிலே பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தார் கொள்ளுகைக்கு ஸம்பாவனையுடைய நோவன்று இதுதான், ஒருவழியாலும் ஒருசேர்த்தியின்றிக்கே: இது உங்களுக்குச் சேர்ந்ததல்ல, உங்கள்மகளாய் நோவுகொண்ட இவளுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; நோவுக்கு நிதானபூதனானவனுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; இதரதேவதைகள் இந்நிலத்தில வந்து புகுரமாட்டாமையாலே நீங்கள் நினைக்கிற தேவதைகளுக்குச் சேர்ந்ததல்ல. இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை: பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் குடிமகனொருவனுக்கு ஐயனார் ஏறி வலித்து நலிந்தவாறே, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்றுகேட்க, 'எனக்குப் பாலும் பழமுமாக உண்ணவேணும்; சாந்தும் புழுகும் பூசவேணும்; நல்லபுடைவை உடுக்கவேணும; நல்ல ஆபரணம் பூணவேணும்; தண்டேறவேணும்; அணுக்கனிடவேணும்' என்ன, அவர்களும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று பிள்ளை திருமாளிகையிலே வந்து, சாந்து புழுகு ஆபரணாதிகளை வாங்கிக்கொண்டு போய் அவற்றை அலங்கரித்து சாந்தியும் பண்ணிவிட்டு வந்த அவ்விரா, பண்டையிலும் இரட்டியாக அவனை வலிக்க, 'இதுஎன், என்றுகேட்க, 'பிள்ளைசாத்துகிறவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்திகோள்; அவர்க்குச் சாத்துகிற அணுக்கனை யிட்டிகோள்; நான் அதின்கீழே போவேனோ? என்னை வெயிலிலே கொண்டுபோனிகோள், என் உடம்பிலே நெருப்பை வழியட்டினாற்போலே அவர் சாத்துகிறவற்றைப் பூசினிகோள், அரிகண்டமிட்டாற்போலே அவர் சாத்துகிற ஆபரணத்தைப் பூட்டினிகோள்; நீங்கள் செய்த செயலுக்கு இவனைக்கொண்டல்லது போகேன்' என்று வலித்ததாம். ஆகையால், அவற்றுக்குச் சேராது. *[நீர்]* பகவத்விஷயத்திலே விக்ருதராகக் கடவ நீங்கள். *[அணங்காடும் இளந்தெய்வமன்று இது]* தேவாவிஷ்டராய்க்கொண்டு ஆடுகிற மறுமுட்டுப்பொறாத க்ஷுத்ரதேவதையடியாக வந்த நோயன்று இது.

[திசைப்பின்றியே] இவள்நோய்க்கு நிதாநத்தில் அறிவுகெட்டாற்போலே பரிஹாரத்திலும் மதிகெடாதே. நிதாநத்தில் கலக்கம்பிறந்தாலும் பரிஹாரத்தில் கலக்கம் பிறவாதொழியவே நோவு நிஹ்ருதமாமிறே. நாங்கள் நிதாநத்தில் அறிவுகெட்ட அம்சமென்? பரிஹாரத்தில் அறிவுகெடாத வழியென்? என்னில், [சங்கு இத்யாதி] "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்றிறே இவள் நோய் இருப்பது; நீங்களும் சங்குசக்கரமென்று பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். நோவு வந்தவழியை அறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நானும் அறிந்தது; இப்போது பரிஹாரத்திலே வந்தவாறே அறிவு கெடுகிறதென்? அது செய்யுமிடத்தில் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலேயாகாமே, "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்று இவள் சொன்னாற்போலே சொல்லப்பாருங்கோள். [இவள் கேட்க நீர் இசைக்கிற்றிருகில்] மோஹித்துக்கிடக்கிற இவள் கேட்க வல்லளாமன்று காணும், தெளிந்திருக்கிற இவர்கள் சொல்லவல்லராவது; ஆகையிறே, 'திசைப்பின்றியே' என்றது. இவளுக்கு இங்ஙன்சொல்லுமதொழிய மற்றொன்றுதான் செவிப்படாது காணும். இவள் செவியிலே படும்படி, நீங்கள் தரித்துநின்று ஒருக்கிமாத்ரம் சொல்ல வல்லிகோளாகில். ஆய்ச்சிமகனுடைய அந்திமஸமயத்திலே பட்டர் 'அறிய' என்று எழுந்தருளியிருந்தாராய், தம்மையறியாதே கலங்கிக் கிடக்கிறபடியைக்கண்டு, பெருமாளுக்கு இவர் ஸ்நேஹித்திருக்குப்படியை அறிந்திருக்கையாலே, மெள்ளச் செவியிலே யூதினாற்போலே 'அழகியமணவாளப் பெருமாளே சரணம்' என்றாராம்; அநந்தரம் அதிலே உணர்த்தியுண்டாய் கெடும்போதெல்லாம், 'அழகியமணவாளப் பெருமாளே சரணம்' என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தாராம். "பெற்றமக்கள்பெண்டிரென்றிவள் பின்னுதவாதறிந்தேன். பிறிந்தேன்" சரமதசையிலேயிருந்து 'பொன்வைத்தவிடம் சொல்லிக் காணும்' என்னுமித்தனைபோக்கி, திருநாமத்தை அருகேயிருந்து சொல்லுவாரைக் கிடையாதிறே; * சோர்வினால் பொருள்வைத்தது உண்டாகில் சொல்லு சொல் என்று சுற்றுமிருக்குமித்தனையிறே, [நன்றே] இது சால அழகியது! சால நன்றும். நன்மைக்கு அவதியேது? என்ன, [இல்பெறும்] ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான சரீரத்தைப் பெறுமென்னுதல்; ஒருதமிழன் இட்டுவைக்கிறான், 'இல் கிழத்தியாய், க்ருஹிணியாகப்பெறும்' என்று; அன்றிக்கே, 'ஏயில்பெறும்' என்றாய், ஏயிலென்று காநமாய், * பண்ணை வென்ற இன்சொல் மங்கையாகையாலே, இவள் வார்த்தை சொல்லுமென்று; (மதுரா மதுராலாபா) என்னக்கடவதிறே. ஆக சரீரத்தைப் பெறுமென்னுதல். க்ருஹிணியா மென்னுதல். வார்த்தை சொல்ல வல்லளாமென்னுதல். [இதுகாண்மினோ] தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையாரும் புகுந்து ஸ்பர்சிக்கஇராநின்றிகோளிறே; அவ்வோபாதி நான்சொன்ன பரிஹாரத்தையும் செய்துபார்க்க மாட்டிகோளோ? நான் இது கைகண்டன்றோ சொல்லுகிறது; நீங்களும் இத்தைச்செய்து பார்க்கமாட்டிகோளோ? ஒன்றேயோ பரிஹாரம்? இது நதீமாத்ருகம்போலே பலவ்யாப்தம். அதவா, [இதுகாண்மினோ] "வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணனென்னெஞ்சினூடே, புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக்காணீர்" என்னுமாபோலே இவள் தன்நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற படியை, 'நான் சொன்ன மருந்து இவளுக்குச் செய்விகோள், தவிருவிகோள்; செய்தபடிசெய்ய, இப்போது இத்தைப்பாருங்கோள்' என்று காட்டுகிறாளாகவுமாம். அப்போதைக்கு, நன்றேயில்பெறுமென்று பாட்டு முடியும்; இதுகாண்மினென்று தனியே வாக்யம். ... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. அயுக்தங்களைச் செய்யாதே அவன் திருவடிகளை ஏத்துங்கோள், அதுவே இந்நோய்க்கும் பேஷஜம் என்கிறாள்.

இதுகாண்மின் அன்னைமீர்! இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு* நீர்
எதுவானும்செய்து அங்கோர்கள்ளும் இறைச்சியும்தூவேன்மின்*
மதுவார்துழாய்முடி மாயப்பிரான்கழல்வாழ்த்தினால்*
அதுவேஇவளுற்றநோய்க்கும் அருமருந்தாகுமே. (3)

[இதுகாண்மின் அன்னைமீர்] வயிற்றிலே பிறந்தவர்களென்னுங்காட்டில் சொன்ன ஹிதம் கேளாதொழியவேணுமோ? நியாமிகைகளென்னு மித்தனையோ வேண்டுவது? வயிற்றிலே பிறந்தவர்களாகிலும் சொன்ன வார்த்தை நன்றாயிருக்குமாகில் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? *திருமாலைப் பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளும் உங்களிலே ஒருத்தியன்றோ? அது கிடக்க; (புத்ரகா இதிஹோவாச) இல்லையோ? ஆரேனும் சொல்லிலும் வார்த்தை நன்றாகில் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? [இக்கட்டுவிச்சி] "காணிலுமுருப்பொலார்" [சொற்கொண்டு] 'செவிக்கினாதகீர்த்தியார்' [இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு] பரிஹாரம்சொல்லுகிற இவள்படி கண்டிகோளே. இவள்வார்த்தை கேட்டிகோளே. இத்தையே ஆதரிப்பது! நான்சொல்லுகிற வார்த்தையையே இவள்சொன்னாலும் கைக்கொள்ளக்கடவதோ? இவள்சொன்ன வார்த்தையை நான்சொன்னாலும் என்னையுங்கூட த்யஜிக்கும்படியன்றோ வார்த்தையின் பொல்லாங்கு. [நீர்] 'பேய்முலைநஞ்சூணாகவுண்டானுருவொடுபேரல்லால் காணாகண் கேளாசெவி' என்றிருக்கக்கடவ நீர். நாஸ்திகரான பௌத்தார்ஹதார்திகளும் பரஹிம்ஸை ஆகாது; கள் ஆகாது என்பர்களிறே; அவ்வழியாலே கைக்கொள்ளுமவர்களோ நாம்? *நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநியோபாதி வைதஹிம்ஸையும் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? [இக்கட்டுவிச்சி இத்யாதி] (ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்சிந:) என்னுமவர்களன்றோ உங்களுக்கு உபதேசிப்பார்? [எதுவானும்செய்து] அதுவுமாமிறே உங்களாசாரத்தோடு சேர்ந்திருக்கப் பெற்றதாகில். ஏதேனும் அஸங்கதங்களைச் செய்து, "செய்யாதனசெய்யோம்" என்றும், 'மேலையார்செய்வனகள் வேண்டுவன' என்றுமன்றோ உங்கள்நிஷ்டை. [அங்குஓர் இத்யாதி] நிஷித்தத்ரவ்யங்களைக் கொண்டு வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள். அங்கு என்று முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறாள். ஆகில், தவிருகிறோம்; பரிஹாரத்தைச் சொல்லிக்காணுமென்ன, [மதுவார் இத்யாதி] 'விரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும்' என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நான் கேட்டது? திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே மதுஸ்யந்தியாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையனாய், ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதனாய், அந்த ஸௌந்தர்யாதிகளை ஆச்ரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும் உபகாரகன் திருவடிகளை வாழ்த்தினால். இவர்கள் திருநாமம் சொல்லுவதுதான் மங்களாசாஸநமுகத்தாலே யாயிற்று. 'உன்சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு' என்றிறே வாழ்த்துவது. (கெண்டையொண்கணும் துயிலும்) உறக்கத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய் முக்தமாய் ஸுகுமாரமான கண்ணும் உறங்கும். (என்னிறம்பண்டுபண்டு போலொக்கும்) அதாவது கலப்பதற்கு முன்புபோலேயாம். கலக்கையாகிறது ஆற்றாமைக்கு அடியிடுகிறதிறே. ஒருவிஷயத்தில் வாசியறியாதார் நிரபேக்ஷரிறே. கண்ணுறங்குவதும், நிறம்

பழையபடியேயாவதும்என்செய்தால்? என்னில், (மிக்கசீர் இத்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிட்ட திருத்துழாயில் பரிமளத்தை வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில். இப்படி சீயர் அருளிச்செய்தவாறே, 'துளவின்வாசமே' என்ன அமையாதோ? 'மிக்கசீர்த்தொண்டர்' என்கிற இவ்விசேஷணத்துக்குக் கருத்தென்? என்று நான் கேட்டேன்; இவள்தான் நோவுபடுகிறது 'அத்தலைக்குப் பரிவரில்லை' என்றாயிற்று; அங்கே அநந்யப்ரயோஜநர் பரிமாறுநின்றார்கள் என்றவாறே உறங்காத கண்ணும் உறங்கும், பழையநிறமும் வருங்காண் என்று அருளிச்செய்தார் [அதுவே] ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான அதுதானே. [இவளுற்றநோய்க்குமருமருந்தாகும்] இவள் மறுபாடுருவக் கொண்ட நோய்க்கும் அருமருந்தாகும் பெறுதற்கரிய மருந்தாம். மேல் காற்றிலே காட்டப் பரிஹாரமாம். ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற இவளுடைய பஹுஜல்பாதிகளை விட்டு, ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறாள்.

மருந்தாகுமென்று அங்கோர்மாயவலவைசொற்கொண்டு* நீர்
கருஞ்சோறும்மற்றைச்செஞ்சோறும் களனிழைத்தென்பயன்?*
ஒருங்காகவே உலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட*
பெருந்தேவன்பேர்சொல்லகிற்கில் இவளைப்பெறுதிரே. (4)

[மருந்தாகுமென்று] அபத்யஸேவை பண்ணுவார் 'பத்யம்' என்று வ்யவஹரித்துக்கொள்ளவும் வேணுமோ? மருந்தா மென்றபடி. [அங்கு ஓர்] அங்கே யொருத்தி என்று அநாதரோக்தி. [மாய வலவை சொற்கொண்டு] வஞ்சகையாய் ப்ரதிபந்நங்களையே சொல்லக்கடவளான இவள் வார்த்தையைக் கேட்டு. [நீர்] ஸாத்த்விகராய், பகவத்விஷயமல்லது சொல்லக்கடவரன்றிக்கே ருஜுக்களாயிருக்குமவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்கக்கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே! [நீர்] "போனகம்செய்தசேடம்தருவரேல் புனிதமன்றே" என்ற ஸாத்த்விகர் அமுதுசெய்த ப்ரஸாதவைபவமறியும் நீர்; ஸாத்த்விகாந்நமல்லது ஸ்பர்சிக்கக்கடவரல்லாத நீர். [கருஞ்சோறும்இத்யாதி] தாமஸாந்நமும், அத்தோடு தோள்தீண்டியான ராஜஸாந்நமும். [களநிழைத்து என்பயன்] களனென்றது களமென்றபடி. இழைக்கை இடுகை. அதாவது க்ஷுத்ரதேவதைகள்வந்து ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே நாற்சந்திதொடக்கமானவற்றிலே, இழைத்து அவற்றுக்குச் சொல்லுகிற நியமங்களோடே இட்டு. ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளுக்கு, அவ்வோ தேவதைகள் வந்து ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள அந்நங்களைக்கொண்டு இடச்சொல்லுகிற க்ரமத்திலே இட்டால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு? ப்ரயோஜநமில்லாமையேயன்று; விநாசத்தோடே பலிக்கும். ப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வரக்ஷகனை ஸர்வேச்வரனையொழிய ப்ரளயாபத்து ரக்ஷிக்கலாமாகிலாயிற்று, இவளை க்ஷுத்ரதேவதைகளைக் கொண்டு ரக்ஷிக்கலாவது. 'இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில், மற்று ப்ரயோஜநமுண்டாக நீ நினைத்தத்தைச் சொல்லாய்' என்ன, 'உங்களுக்கு ஒருபேரிறே நான் சொல்லுகிறது செய்விகோளாகில்' என்கிறாள். [ஒருங்காகவே] ஒருவர்களனிழையாதிருக்கச்செய்தே வந்து, வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றப்பாருங்கோள். ஒருவர்

அர்த்தியாதிருக்க, ஆபத்தே ஹேதுவாக வந்து உதவுமவனாயிற்று. [உலகேழும்] அது தன்னிலும், 'ஆச்ரிதர், அநாச்ரிதர்' என்று பாராதே எல்லாரையுமொக்க ஏககாலத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ப்ரளயம்கழிந்தவாறே வெளிநாடுகாணப் புறப்பட விட்ட. [பெருந்தேவன்] பரதேவதை. ஸர்வரக்ஷகனாகையாலே ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன்; தளர்ந்தார்தாவளமாயிற்று; முன்பு முகந்தோற்றாதே நின்றானாகிலும் ஆபத்து வந்தவாறே முகங்காட்டி ரக்ஷிக்குமவனாயிற்று. அவன் இப்படியிருப்பானொருவனாகையாலே ஸ்வாராதன்; நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளைப்போலே துச்சீலமாய், 'அட்ட தொழியச் சுட்டதுகொடுவா' என்னும் துராராதனல்லன். தான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் இத்தலையில் ஆநுகூல்யத்துக்கு ஸூசகமான அப்ரதிஷேதமேயாயிற்று வேண்டுவது. [உலகேழும் இத்யாதி] அந்த ப்ரளயம் தீர்த்தவனே காணும் இந்தப்ரளயத்துக்கும். நம்மோடொக்க ப்ரளயத்திலே அழுந்தும் க்ஷுத்ரதேவதையையோ பற்றுவது? வரையாதே ஸர்வரக்ஷகனானவனையன்றோ பற்றுவது? [பேர்சொல்லகிற்கில்] திருநாமத்தைச் சொல்ல வல்லிகோளாகில். இப்படி நேர்த்தியற்றிருக்குமாகில் பலமும் அளவுபட்டிருக்குமோ? என்னில், [இவளைப்பெறுதிறே] அங்கு நேரவேண்டுவதெல்லாம் நேர்ந்தாலும், என் பயன்? என்று ப்ரயோஜநமில்லையாகச்சொல்லிற்று; இங்கு நேர்த்தி திருநாமமாத்ரம் சொல்லுகையாய், பேற்றில்வந்தால் இவளைப்பெறுகையாகிற பெரியபலத்தைப் பெறலாம். பேர்சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவளைப் பெறலாம்; இல்லையாகில், இழக்குமித்தனை. ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. நீங்கள்பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோயை மிகப்பண்ணாநின்றது; அத்தைவிட்டு, நோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோள் என்கிறாள்.

இவளைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காடுதலன்றந்தோ*
குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும்பயந்தனள்*
கவளக்கடாக்களிறட்டபிரான் திருநாமத்தால்*
தவளப்பொடிக்கொண்டு நீர்இட்டிடுமின்தணியுமே. (5)

[இவளைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காடுதல்அன்று] இந்நற்சரக்கைப் பெறப் பார்ப்பார் இந்நிஷித்தாநுஷ்டானத்தாலேயோ பெறப் பார்ப்பது? இவ்விலக்ஷணமாயிருக்கிற இவளைப் பெறுகைக்கு உபாயம் இத்தேவதாவிஷ்டமாயாடுமதன்று. இவள் இப்படி சொன்னவிடத்திலும் அவர்கள் மீளாதொழிகையாலே, [அந்தோ] ஐயோ! இவளை இழந்தோமாகாதே யென்கிறாள். இது அநுவர்த்திக்குங்காட்டில் இவளையிழக்க வேணுமோ? என்ன, பார்க்கமாட்டிகோளோ? [குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும்பயந்தனள்] அவனுடைய வாய்புகுசோறன்றோ பறியுண்கிறது? "தொண்டையஞ்செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானை" என்றும், "மணநோக்கமுண்டான்" என்றும் இவையிறே அவனுக்கு ஊண். "குவளையங்கண்ணி" என்னக்கடவதிறே; குவளைப் பூப்போலேயாய் போக்தாக்களளவல்லாத பரப்பையுடைத்தான கண்ணும்; கோவைவாயாளிறே. கோவைப்பழம்போன்ற சிவந்தஅதரமும் விவர்ணமாயிற்றின; பசந்தனளென்றபடி. பகவத் விரஹத்துக்கும் அகஞ்சுரிப்படாதவை, தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்தாலும் ததீயஸ்பர்சத்தாலுமாக விவர்ணமாயிற்றின வென்றபடி. ஆனால், பரிஹாரம் சொல்லாயென்ன; நீங்களேயன்றோ "நெடுங்காலமும் கண்ணன்நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்று

சொன்னிகோள்; அப்படியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து அவனாலே பரிஹ்ருத மாக்கவேணு மென்கிருள். [கவளம் இத்யாதி] இரண்டு அநீதியுண்டு இங்கேபுகுந்தது; அவ்விரண்டுக்கும் இரண்டையுங்கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். கவளங்கொண் டிருப்பதாய், துர்த்ரவ்யங்களைப் பருக்கிப் பிச்சேற்றுவித்து நிறுத்திஞர்களாயிற்று. கடாம் என்று மதஜலம். மதஜலமொழுகாநின்றுள்ள குவலயாபீடத்தை முடித்த உப காரகன். ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவன் திருநாமத்தாலே பரி ஹரிக்கப் பாருங்கோள். [தவளப்பொடிக்கொண்டு] பரிசுத்தமான பொடியைக் கொண்டு. [நீர்] பாபம்பண்ணுகைக்கு ஸஹகரித்தார்க்கு, ப்ராயச்சித்தத்துக்கும் கூட் டுப்படவேண்டாவோ? [இட்டிடுமின்] இவள்மேலே இடுங்கோள். தேவதாந்தரஸ்பர்ச முண்டானதுக்கு பகவந்நாமத்தைச்சொல்லிப் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்; தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையாருடைய ஸ்பர்சத்துக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக் கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். இப்படிசெய்தால் பரிஹாரப்படுமோ? என்ன, [தணியுமே] இவள்கண்ணும் விழித்து நிறமும் வரும்படி காட்டித்தரக்கடவேன். (5)

ஆரும்பாட்டு. இப்பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா: 'தவளப்பொடி' என்று சொன்னது இன்னதென்று விசேஷித்து அத்தைச்செய்ய உத்யோகிக்கவே இவள் நோய் தீரும் என்கிருள்.

தணியும்பொழுதில்லை நீரணங்காடுதிர் அன்னைமீர்*
பிணியும் ஒழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்*
மணியினணிநிறமாயன் தமரடி நீறுகொண்டு*
அணியமுயலின் மற்றில்லைகண்டீர் இவ்வணங்குக்கே. (6)

[தணியும் இத்யாதி] நிஷேதிப்பாருண்டாகையாலே 'இன்னபோது தவிரச் சொல்லுவர்கள்' என்று அறியாமையாலே, உச்சிவீடுவிடாதே அவர்கள் ஆடத்தொடங்கி ஞர்கள். [பிணியும்இத்யாதி] காரணாநுவ்ருத்தியாலே கார்யமும் அநுவர்த்தியாநின்றது. [பெருகும் இதுவல்லால்] கிண்ணகப்பெருக்குப்போலே மேன்மேலெனக் கிளர்ந்து. வாராநின்றது. [மணியின் இத்யாதி] நீலமணிபோலே அழகியநிறத்தையுடையனாய், குணசேஷ்டிதங்களால் ஆச்சர்யபூதனானவனுடையாருடைய பாதரேணுவைக் கொண்டு வந்து அணிய உத்ஸாஹிக்கில். விசிஷ்டகுலத்திற்பிறந்த அபவாதமாகையாலே ப்ராயச் சித்தத்தைக் கனக்க விதித்தோ மத்தனை: அதுதன்னின் ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இதெல்லாம் வேண்டா: உத்யோகமாத்ரம் அமையும். "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர்குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே" என்றாரிறே. (ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்) ஆநுகூல்யத்தில் ஸங்கல்பமாத்ரமே அமையும்: ப்ராதிகூல்யத்தில் வர்ஜநமே வேணும். [மாயன்தமரடிநீறுகொண்டு] வண்டரும் * சொண்டரும் என்கிறவர்களுக்கு அரையன்சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் பரிஹாரம் பண்ணின படியை நினைப்பது. அதாவது அகளங்கநாட்டாழ் வான் இவர்களுக்கு அமணன்பாழியில் ஸிம்ஹத்தைக் காட்டி 'திருமுற்றம்: திருவடி தொழுங்கோள்' என்ன, அவர்களும் மெய்யென்று திருவடி தொழுது, 'அதுஅமணன் பாழி' என்று அறிந்தவாறே மோஹித்து விழ, பிளளையுறங்காவில்லிதாஸர் தம் ஸ்ரீபாத தூளியை அவர்களுக்கு இட, உணர்ந்து எழுந்திருந்தார்கள். திருக்கொட்டாரத்தினருகே

கைங்கர்யகட்டிக் கொண்டிருக்கிற நாளிலே, சீயர் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்கிறாய் இவ்வளவிலே வந்தவாறே, "'தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்று நோவுக்கு நிதானம் சொன்னாளாகில், அவனையிட்டுப் பரிஹரியாதே 'மாயன்தமரடி நீறுகொண்டு அணியமுயலின்' என்று இத்தைப் பரிஹாரமாகச் சொல்லுவானென்? நோவுக்கு நிதானமொன்றும் பரிஹாரமொன்றுமாயோ இருப்பது?" என்று நான் கேட்டேன்; "மோர்க்குழம்பு இழியாதே மோஹித்துக்கிடந்த ஸமயத்தில் சுக்கிட்டுஊதிப் பின்பு மோர்க்குழம்பு கொடுத்துப் பரிஹரிப்பாரைப்போலே, 'தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்றபோதே அவரைக்கொடுவந்து காட்டப்பெறுமையாலே, முற்பட இவ்வழியாலே ஆச்வஸிப்பித்துப் பின்னை அவனைக் கொடு வந்து காட்டுவதாகக் காணும்" என்று அருளிச்செய்தார். [மணியின் இத்யாதி] ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலேயாயிற்று இவள்மோஹித்தது; நீங்களும் ஸௌந்தர்யசீலாதிகளிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக்கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். பொடிபடத் தீரும். [மற்று இத்யாதி] இதல்லது பரிஹாரமில்லாதபடியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இவளுக்கு இத்தையே பரிஹாரமாகப் பாருங்கோள். ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்தால் இவளுடைய விநாசமே பலித்துவிடும்; இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறாள்.

அணங்குக்கருமருந்தென்று அங்கோராடும்கள்ளும்பராய்ச்*
சுணங்கையெறிந்து நும்தோள்குலைக்கப்படும் அன்னைமீர்!*
உணங்கல்கெடக் கழுதையுதடாட்டம்கண்டுஎன்பயன்?*
வணங்கீர்கள்மாயப்பிரான்தமர் வேதம்வல்லாரையே. (7)

[அணங்குக்கு அருமருந்தென்று] அணங்கென்று தெய்வப்பெண். "சூரு மணங்குந் தெய்வப் பெண்பெயர்" என்னக்கடவதிறே. அப்ராக்ருத ஸ்வபாவையான இவளுக்குத் தகுதியான பெறுதற்கரிய மருந்தென்று. இவள்வைலக்ஷண்யமும் அறிந்திலிகோள், செய்கிறதின் தண்மையும் அறிந்திலிகோள். [அங்கோராடும் கள்ளும் பராய்] நிஷித்தத்ரவ்யங்களை ப்ரார்த்தித்து. பராய் பராவி ப்ரார்த்தித்து. [சுணங்கையெறிந்து] சுணங்கையென்று ஒரு ந்ருத்த விசேஷம். எறிதல் இடுதல். ஆடலிட்டு என்றபடி. துணங்கைக்கூத்தென்று கைதட்டியாடுவதொரு கூத்துஉண்டு, அத்தைச் சொல்லிற்றுதல்; * மஞ்சட்பொடியைக்கையிலே பிடித்து ஒருவர்க்கொருவர் எறிந்து ஆடுவதொன்று உண்டு, அத்தைச்சொல்லிற்றுதல். [நும்தோள் இத்யாதி] பகவத்விஷயத்தில் பண்ணின அஞ்சலி மாத்ரமும் 'சரண்யன்நீர்மையாலே மிகை' என்றிருக்கக் கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே இது! "தொழுது எழுதுமென்னுமிது மிகை" என்றிறே இவர்கள் இருப்பது. [உணங்கல் இத்யாதி] ஜீவநஸாதநமான வ்ரீஹியானது நசித்துப்போம்படிக்கு ஈடாக, அத்தைத் தின்கிற கழுதையினுடைய உதட்டின்வ்யாபாரம் கண்டிருந்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அப்படியே இவளைக்கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிற நீங்கள் இவள் விநாசத்தைப் பலிப்பிப்பதான தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் வ்யாபாரம் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ப்ரயோஜநமில்லாமையே யன்று; விநாசமே பலிப்பது. அன்

றிக்கே, ஐயன் திருக்குருகைப் பெருமாளரையர் நிர்வஹிக்கும்படி "உணங்கல்கெட இ ளுடைய உணங்குதல் கெட. இவளிளைப்புத் தீர. கழுதென்றது பேய், கழுதை பேயை உதடாட்டம் கண்டு என்பயன் நீங்கள் ஆடும் கள்ளும் ப்ரார்த்தித்துக்கொடுக்க, அதை விநியோகம்கொள்ளும்போது அதினுடைய உதடாடுகிறத்தைக் கண்டிருந்தாலென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?" என்று, "கழுது பேயும் பரணும்" என்றானிறே. 'இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில், ப்ரயோஜநவத்தாயிருக்குமத்தைச் சொல்லாய்' என்ன, [வணங்கீர்கள்] அவர்கள் திருவடிகளிலே விழப்பாருங்கோள். அவர்களென்கிறது ஆரை? என்ன, [மாயப்பிரான் இத்யாதி] குணசேஷ்டிதங்களால் ஆச்சர்ய பூதனானவனுடைய குணங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை. (வேதைச்சஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:) என்றும், (ஸர்வேவேதா யத்ரைகம்பவந்தி என்றும், (நதாஸ்ஸ்ம ஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா யத்ரசாச்வதீ) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களை. 'வேதம்வல்லாரையே' என்கிற இவ்விசேஷணத்துக்குக் கருத்தென்? என்னில்; தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையார் புகுந்து சிகித்ஸிக்கிறதுக்குப் பரிஹாரமிறே இவள் சொல்ல இழிந்தது; அதில், 'அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்குத் தனித்தோருயிர்ப்பில்லை. அவனே உத்தேச்யம்' என்றிருக்குமவர்கள் காலிலே விழுங்கோளென்கை. 'தேவதைள்தோறும் தனித்தனியே கார்யமுண்டு' என்றிராதே, 'ஸகலசப்தங்களும் ஏகார்த்த வாசகம்' என்றிருக்குமவர்களை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். ... ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகை தவிர்ந்து, க்ஷுத்ரதேவதா ஸமாச்ரயணம் உங்களுக்குக் கீழ்மையைவிளைக்கும் என்கிறாள்.

வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர்பெருமான்திருப்*
பாதம்பணிந்து இவள்நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய்*
ஏதம்பறைந்துஅல்லசெய்து கள்ளுடுகலாய்த்தூய்க்*
கீதமுழவிட்டு நீரணங்காடுதல்கீழ்மையே. (8)

[வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு] 'ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்' என்கிற வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்களைக்கொண்டு. "வேறாகவேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சார்த்தியிருப்பார்தவம்" என்கிறபடியே, அவர்கள் காலிலே விழப்பெறில் ஆஸந்நமாக நோவு பரிஹ்ருதமாம். அது கூடாதிறே; ஸஜாதீய ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்கையாலே ருசிவிச்வாசங்கள் அவர்கள் பக்கல் கனக்கப்பிறவாதிறே; ஆன பின்பு, அவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். இங்கு இருக்கும் நாளைக்குப் புருஷகாரமாகமுமுக்ஷுக்கள் உண்டு; அங்குத்தானே நித்யஸூரிகள் உண்டிறே. (ஸஏநாந்ப்ரஹ்மகமயதி) என்று அவர்கள் கொடுபுக்கிருத்தவிறே அவ்வோலக்கத்தில் இருப்பது. வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களைக்கொண்டு. [விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து] அயர்வறுமமரர்களதிபதி திருவடிகளிலே பணிந்து. [இவள்நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாது] நோய்கொள்ளுகிறாள் இவள், நோய்தான் இது; இதுக்கீடான பரிஹாரத்தைப் பண்ணாதே. [போய்] நம்முடைய நிலைக்கு அதிதூரமாய் அப்ராப்தமானதிலே கைகழியப்போய். [ஏதம்பறைந்து] உங்களுக்குக்

குற்றமானவற்றை நீங்கள் சொல்லி. [அல்லசெய்து] செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்து. [கள்ளூடுகலாய் தூய்] நிஷித்தத்ரவ்யங்களைக்கொண்டு க்ருஹமெங்கும் கலந்து தூஷித்து. நிஷித்த த்ரவ்யத்தை ஸ்பர்சித்தவோபாதியாயிற்று தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் 'விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம்பணிந்து இவள் நோயி து தீர்த்துக்கொள்ளாது; என் கையாலே அவனைக்கொண்டு பெறப்பாராதே, அவனுக்குப்புறம்புமாய் அஹங்காரமம காரகர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்களாலே பெறப்பார்க்கையும் அத்தோபாதியாயிற்று. அற மேலாயிருக்கும் மருந்திறே இவள்சொல்லிற்று; அத்தையிறே இவர்கள் உதாஸித்து நிற்கிறது. [கீதம்இத்யாதி] நிஷித்தமான கீதத்தோடே கூடின வாத்யங்களை ப்ரவர்த்திப் பித்து. [நீர்இத்யாதி] பகவத்குணநுபவத்தாலே, "உண்டுகளித்தேற்கும்பரென்குறை" என்னக்கடவ நீங்கள் தைவாவிஷ்டராய்க்கொண்டு ஆடுவது. [கீழ்மையே] சாலத் தண்ணிது. உங்களளவில் போமதல்ல, உங்கள் ஸந்தாநத்துக்கும் கொத்தை, ஊடு உள்ளே, கலாய் கலந்து. தூய் தூவி, ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள் பண்ணுகிற நிஷ்பலப்ரவ்ருத்தி நான் காணமாட் டேன்; க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள் பிழைக்கவேண்டி யிருந்திகோளாகில் என்கிறாள்.

கீழ்மையினல்அங்கு ஓர்கீழ்மகனிட்டமுழவின்கீழ்*
நாழ்மைபலசொல்லி நீரணங்காடும்பொய்காண்கிலேன்*
ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும்சேமம் இந்நோய்க்கும்ஈதேமருந்து*
ஊழ்மையில்கண்ணபிரான் கழல்வாழ்த்துமின்உன்னித்தே. (9)

[கீழ்மையினல்] உங்கள் தண்மையினலே, இவர்களுக்குத் தண்மையாவது ரஜஸ தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராகை. ஆகையாலேயிறே, இக்கார்யம் செய்கிறது. [அங்குஓர்இத்யாதி 'இன்னவிடத்திலான், இன்னன்' என்று சொல்லவொண்ணுத ஒரு சண்டாலன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற வாத்யத்தின்கீழே புக்கிருந்து. [நாழ்மை பலசொல்லி] நாழ்மை குற்றம், அவற்றுக்கில்லாத ஏற்றங்களைப் பலவும் சொல்லி. "உண்டு முமிழ்ந்தும் கடந்து மிடந்தும்" என்று ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லுமாபோலே, 'இவன் இன்னது செய்தான், இன்னது செய்தான்' என்று சொல்லாநிற்பர்களிறே. நாழென்று குற்றத் துக்கும், இல்லாததுசொல்லுகைக்கும், 'நான்' என்று அபிமாநித்திருக்கைக்கும் பேர். [நீர்இத்யாதி] நீங்கள் தைவாவிஷ்டைகளாயாடுகிற இப்பொய் என்கண்ணுக்கு ஒரு வஸ்துவாய்த் தோற்றுகிறதில்லை. (நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந) என்று, 'அவனையொழிந்த தொரு தேவதைக்கு வஸ்துத்வ முண்டு' என்றிருக்கிலிறே அவர்கள் செய்கிறது 'மெய்' என்று தோற்றுவது. 'நாங்கள்செய்கிறவை பொய்யாகில், நீ சொல்லுகிறது மெய்யாய் எவ்வளவு பலிக்கும்?' என்ன, [ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம்] ஏழ்மை ஒருநன்மை யுண்டானல் அத்தை ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே. எல்லாஜந்மங்களிலும் ரக்ஷை யாம். ஏழ்மை தண்மை. தண்ணிதான ஜந்ம மென்னவுமாம். நாங்கள் ஜந்மங்களில் ரக்ஷையாமதுவோ தேடுகிறது? இவள்நோய்க்குப் பரிஹாரமன்றோ? அத்தைச் சொல் லாதே மற்றொன்றைச் சொல்லுகிறதென்? என்ன; ஆகில், சம்பந்தத்தார்க்கைக்குப் போகவேணுமோ? [இந்நோய்க்கும் ஈதேமருந்து] அடிபற்றின மருந்தன்றோ ஊழ்

மையில் முறையிலே. ஊழென்பது முறை. நீங்கள் செய்கிறவைபோலன்றிக்கே முறையிலே செய்ததாகவுமாம். [கண்ணபிரான் இத்யாதி] உபகாரகனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை வாழ்த்தப் பாருங்கோள். அடிக்கழஞ்சுபெறும் மருந்திறே. அதுசெய்யுமிடத்தில் [உன்னித்து] (ஸ்ம்ருதோயச்சதிசோபநம்). எல்லாருமொக்க அநுஸந்தித்து வாழ்த்தப் பாருங்கோள். இப்படி செய்யவே, எல்லா ஜந்மங்களிலும் ரக்ஷகமாய் இவள் நோய்க்கும் பரிஹாரமாம்; ப்ராப்தம் செய்ததுமாகலாம். ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் உண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அவனையேத்துங்கோள்; இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள்.

உன்னித்துமற்றொருதெய்வம்தொழாள் அவனையல்லால்*
நும்மிச்சைசொல்லி நும்தோள்குலைக்கப்படும் அன்னைமீர்!*
மன்னப்படுமறைவாணனை வண்துவராபதி
மன்னனை* ஏத்துமின் ஏத்துதலும்தொழுதாடுமே. (10)

[உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்] இன்னார்க்கு இன்னபரிஹாரமென்றில்லையோ? அது அறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? முழங்கால் தகர மூக்கிலே ஈரச்சீரை கட்டுமாபோலே யன்றோ நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம்? 'தேவதாந்தரஸ்பர்சம் இவளுக்குப் பொருது' என்று அறியவேண்டாவோ? தன்நெஞ்சாலே மதித்து வேறொருதெய்வத்தைத் தொழுதறியாள் இவள். (பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்த:) என்கிறபடியே, பிறைதொழும் பருவத்திலும் பிறைதொழுதறியாள். 'முலையோ முழுமுற்றும்போந்தில பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள்பரமே' என்று நீங்கள் ஆச்சர்யப்படும்படியன்றோ அப்பருவத்திலும்; இனி இப்போது பர்வதத்தைவிட்டுப் பதர்க்கூட்டைப் பற்றுமோ? (அநந்யதைவத்வம்) 'வேறேயொரு ஆச்ரயதேவதை உண்டு, அது ரக்ஷிக்கிறது' என்று நினைக்க விரகில்லைகிடீர் எனக்கு. (ஸஹபத்ந்யா) என்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் இவர்புகும்போதும் இவர்க்கு எடுத்துக்கைநீட்டப்புகுமத்தனை போக்கி, பெரியபெருமாள்தாம் உத்தேச்யமாகப் புக்கறியேன். (இயம் க்ஷமாச) ராவணனுடைய ஜல்பங்களையும் ராக்ஷஸிகளுடைய தர்ஜநபர்த்ஸநங்களையும் பொறுத்திருந்ததும் 'அவரது ஒரு இன்சொல் கேட்கலாம்' என்றுகிடீர். (பூமௌச சய்யா) இத்தரைக்கிடை கிடந்ததும் (தவாங்கே ஸமுபாவிசம்) என்கிறபடியே 'அவர்மடியில் இருப்பு ஒருகால் ஸித்திக்குமோ? என்னுமத்தாலேகிடீர். (நியமச்சதர்மே) ரக்ஷகத்வதர்மம் அவர்தலையிலே' என்னுமத்தாலேகிடீர் நான் இருந்தது; (நத்வாகுர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா) என்றதும் அவரைப் பார்த்து. (பதிவ்ரதாத்வம்) (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்றவருடைய வ்ரதமொழிய, 'எனக்கு' என்ன ஒருஸங்கல்பத்தையுண்டாக்கி இவற்றையழிக்க நினைத்திலேன்கிடீர். (விபலம் மமேதம்) தப்பாதவையும் தப்பிற்றின. ஆர்க்குப்போலேயென்னில், (மாநுஷாணாம் க்ருதக்நேஷு க்ருதமிவ) (ஆத்மாநம் மாநுஷம்மந்யே) என்றவர்க்கும் உண்டிறே மனிச்சு, அவரையொழிந்தார் திறத்துச் செய்தவற்றோபாதியாய் விழுந்தது. தப்பாதது தப்பிற்று; அதுக்கு அடியென்? என்னில், (மமேதம்) அவர்பக்கல் குறையில்லை; அதுக்கு இலக்கு நானானதையாலே. [நும்இச்சைசொல்லி] உங்களுக்கு இஷ்டமானவற்றைச் சொல்லி.

அர்த்ததத்த்வத்தைப்பார்த்தாலும் இவளைப் பார்த்தாலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சம் பொருந்தாயிருந்ததிறே. இனியுள்ளது உங்களுக்கு ப்ரதிபக்ஷங்களைச் சொல்லுகையாயிற்றிறே. [நுந்தோள்குலைக்க] இவற்றுக்கு விக்ருதராமவர்களே நீங்கள். துர்வ்ருத்தர்செய்வதை வ்ருத்தவான்கள் செய்வர்களோ? 'தோளவனையல்லால் தொழா' என்றன்றோ நீங்கள் சொல்லுவது. ஆனால், செய்யஅடுப்பதென்? என்ன. [மன்னஇத்யாதி] வேதைகஸமதிகம்யனானவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். ஆகமாதிகளில் சொன்னவற்றைக் கொண்டோ பரிஹரிக்கப்பார்ப்பது? மன்னுகையாவது அப்யாஸமாய், அத்யயந விதிப்ராப்தமானத்தையாதல்; அன்றிக்கே, நித்யத்வமாய், புருஷபுத்தி ப்ரபவமல்லாமையாலே விப்ரலம்பாதிதோஷ ஸம்பாவனையின்றிக்கே, பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமத்திலே உத்தரோத்தரோச்சார்ய மாணத்வத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றுதல். நித்யமான வேதப்ரதிபாத்யனுகையாலே வந்த ஏற்றத்தை யுடையவனை. [வண்துவராபதிமன்னனை] கேட்டார்வாய்க் கேட்டுப்போகாமே கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்கலாம்படி வந்து அவதரித்தவனை. நீரிலே புக்கு அழுந்தினாரை முகத்திலே நீரைத்தெளித்துப் பரிஹரிக்குமாபோலே, தேர்ப்பாகனார்க்கு மோஹித்த இவளை, வண்துவராபதிமன்னன் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆச்வஸிப்பிக்கப்பாருங்கோள். [ஏத்துமின்] வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற ஏத்துங்கோள். "சீர்பரவாது உண்ண, வாய்தானுறுமோ வொன்று" என்றன்றோ நீங்கள் சொல்லுவது? [ஏத்துதலும்] நீங்கள் க்ருதார்த்தைகளாமளவேயன்று; (அத ஸோபயங்கதோ பவதி) என்கிறபடியே, ஏத்தின ஸமநந்தரத்திலே ப்ரபுத்தையாய். [தொழுதாடுமே] உணர்த்தியுண்டானால் செய்வது அதுபோலே காணும். தரித்து வ்யாபாரக்ஷமையுமாம். ... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார், தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படாதே பலத்திலே அந்வயிப்பர் என்கிறார்.

தொழுதாடித்தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்துநோய்தீர்ந்த*
வழுவாததொல்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
வழுவாதஆயிரத்துள் இவைபத்துவெறிகளும்*
தொழுதாடிப்பாடவல்லார் துக்கச்சீலமிலர்களே. (11)

தொழுது ஆடித் தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய்தீர்ந்த] என்றதுக்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிக்கும்படி: "மோஹித்தவள் அல்பம் ஆச்வஸித்தவாறே. 'மோர்க் குழம்பு குடித்தாள், தரித்தாள், கண்விழித்தாள், வார்த்தைசொன்னாள்' என்பர்களிறே; அதுபோலே காணும்" என்று. முன்புபிறந்த அவஸாதாதிசயத்தாலே பிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது; மேல் "சீலமில்லாச்சிறிய"னுகையாலே, உணர்ந்து கூப்பிடவேண்டுமளவேயிறே பிறந்தது [தொழுதுஇத்யாதி] இத்தோழிதானும் அறிந்திலள்காணும் பகவத்ப்ரபாவம்; அவர்களை 'ஏத்துங்கோள்' என்றாளே; அதெல்லாம் வேண்டாதே, தான் ஏத்துங்கோள் என்ற இதுதானே அமைந்தது இவளுணருகைக்கு. பகவத்ப்ரபாவம் புறம்புள்ளார்க்கு அறியவொண்ணுதவோபாதி, உட்புகுந்தாராய் அறிந்தார்களாயுள்ளவர்களுக்கும் 'இவ்வளவு' என்று அறிய வொண்ணுதாய்க்காணும் இருப்பது. வழுவாத தொல்புகழாகிறது அஜ்ஞாநதசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் ததீயஸ்பர்சமும் ஸத்தயா விநாசஹேதுவாய், அவ்வளவிலும்பகவந்நாமமும் ததீயஸ்பர்

சமும் ஸத்தயா தாரகமுமாம்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலேநிலைநின்ற புகழ். ஒருவன் வைஷ்ணவனாகையாவது இது: 'ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகன்' என்று ஒருவன் பக்கலிலே ஒருவார்த்தை கேட்டுவிட்டு, தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் அபாகவத ஸ்பர்சமும் உண்டாயிருக்க, வைஷ்ணவனாக விரகில்லையிறே. பூர்வார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இத்தலையால் ஒரு துரும்பு நறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லாதபடியாயிருக்கும்; உத்தரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இளையபெருமாளைப்போலே கண்ணுறங்கவும் விரகில்லையாயிருக்கும். 'கழிவதோர்காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்'' என்றிறேஇருப்பது. 'ஸ்வரூபம்இது' என்று அறிந்தால் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தமும் அதுக்கு விரோதியானவற்றைக் காற்கடைக்கொள்ளுமதுவும். இல்லையாகில், ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாமித்தனையிறே. இதில்லையாகில் ஆழ்வார்கள்போனவழியில் அந்வயித்திலனாமித்தனையிறே; ''திருவடிதன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்'' என்றும், திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு'' என்றும், ''எண்ணாதமானிடத்தை யெண்ணாத போதெல்லாமினியவாறு'' என்றும், ''பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்'' என்றுமிறே இவர்கள்படி. அநாதிகாலம் இவன் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்கள் போகையும், நித்யகைங் கர்யம் பெறுகையுமாகிற இப்பேற்றுக்கு இவ்வளவாகிலும் செய்யாதிருக்க விரகுண்டோ? [வழுவாத இத்யாதி] இவ்வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களிலொன்றும் தப்பாதபடி சொன்ன வெறிவிஷயமான இப்பத்தும். ''வெறிவிலக்கு'' என்று ஒருதுறையுண்டு தமிழரது: விரஹஜ்வரத்தாலே நோவுபடுகிறவளுக்கு ஆடறுப்பது கள்ளுகுப்பது பலியிடுவதாய்ப் பரிஹரிக்கப் புக, தோழியானவள், 'இது ஒருவிஷயத்தில் பாவபந்தமடியாக வந்த நோயாயிற்று, மற்றொன்றாலன்று' என்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகை. [தொழுது ஆடிப்பாடவல்லார்] பெண்பிள்ளையினுடைய மோஹம் தீர்ந்தால் பந்துக்களுக்குள்ள ப்ரியம் 'இதுகற்றார்க்குமுண்டு' என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [துக்கசீலமிலர்களே] மோஹித்தவிடத்து தேவதாந்தரஸ்பர்சமுண்டாகையும், பாகவதஸ்பர்சமின்றிக்கே யொழிகையுமாயிற்று து:கமாகிறது. அதில்லாமையே ஸ்வபாவமாக வுடையராவர். சீலமென்று ஸ்வபாவம். ... ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

தீர்ப்பாரிலாதமயல் தீரக்கலந்தமால்*
ஓர்ப்பாதுமின்றி யுடன்பிரிய* — நேர்க்க
அறிவழிந்துற்றரும்அறக்கலங்கப் * பேர்கேட்டு
அறிவுபெற்றான் மாறன்சீலம். (36)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி - சீலமில்லா: ப்ரவேசம்.

(வர்ஷேணபீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ) என்று வர்ஷம்விழுந்தால் தன் உணர்த்தியாலன்றிறே பீஜம் பருவம்செய்கிறது; அப்படியே திருநாம ப்ரஸங்கத்திலே உணர்ந்தாரே;

"வண்துவராபதி மன்னனையேத்துமின்" என்று அம்ருதஸஞ்ஜீவநியான திருநாமப்ர ஸங்கமே சிசிரோபசாரமாக உணர்த்தியுண்டாயிற்று; அத்தால்பெற்ற பலம் முன்புத்தை மோஹத்தையும் இழக்கைக்கு உறுப்பான வித்தனை, மோஹதசையில் அநநுஸந்தாநத் தாலே க்லேசமில்லை, பிறந்த உணர்த்தி பேற்றுக்கு உடலல்லாமையாலே க்லேசத்தை விளைக்க, அத்தாலே கூப்பிடுகிறார். உறக்கத்தில் பசி பொறுக்கலாம், உணர்ந்தால் உண்டன்றி நிற்கவொண்ணாதிறே உணர்ந்த அநந்தரம் பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குப் பிறந்த அலாபக்லேசத்தை யநுஸந்தித்து, அவன் ஆபத்துக்கு உதவும் ஸ்வபாவனாயிருக் கிறபடியையும், ஆபத்துக்கு நிதாநமறிந்துபரிஹரிக்க வல்லனென்றும், ஆபத்துக்கு உதவு கைக்கீடான ப்ராப்தியையுடையனாவது, பிரிந்தால் பொறுக்கவொண்ணாதபடியான வடி வழகையுடையனாவது, ஆபத்துக்களிலே விரோதியைப்போக்கி உதவுகைக்கு ஈடான சக்தியையுடையனாவது, அதுக்கீடான பரிகரமுடையனாவது, வரையாதே எல்லாரையு மொக்க ரக்ஷிக்கவல்லனாவது; இப்படியிருக்கத் தம் ஆற்றாமைக்கு உதவக்காணாமை யாலே, பரமபதத்திலே யிருந்தானாகிலும் அவ்விருப்பு நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட் டும்படி ஆர்த்தியாலே, நிரம்பிற்று ஒருகடல் கையெடுத்துக்கூப்பிட்டாற்போலே கேட் டாரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்: (ஹாராம ஹாலக்ஷ்மண ஹாஸுமித்ரே) என்றாற் போலே; (ததாபி ஸுதேந) இத்யாதி. ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெருமாளைப் பிரிந்த ஆற்றா மையாலே கூப்பிட, ஸ்ரீஸுமந்த்ரன் 'அவரைப் பிரிந்தோம் என்று கூப்பிடவேண்டா காணும். தாமேவந்து புகுருவர்காணும்' என்று ஆச்வாஸவசநம்பண்ணினான். (ஸுதேந) சொன்னவார்த்தை 'ஆப்தம்' என்று கைக்கொள்ளவேண்டும்படி அந்தரங்கனாவது. ஸாரதிகள் சொல்லுமதெல்லாம் ஆப்தமிறே. (ஸுயுக்தவாதிநா) அதிலேயேயாகிலும வார்த்தையைக் கேட்டால் 'இது அப்படியே' என்று விச்வஸித்து ஓடுகிற சோகம் தீரும் படி வார்த்தைசொல்லவல்லனாவது. (நிவார்யமாணா) இவனாலே 'இதுவேண்டா' என்று தடுக்கப்படாநிற்கச் செய்தேயும். (ஸுதசோககர்சிதா) இப்படி இவன் இவளைப் போரப்பொலியச் சொல்லுங்காட்டில் நிவ்ருத்தமாகாதிறே, இவள் பிரிந்த விஷயத்தில் ஆற்றாமை; நெடுநாள் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்கப்போகாதிறே. (நசைவ தேவீ விரராம கூஜிதாத்) பிறர்கண்ணீரையும் மாற்றி, இதுக்குமுன்பு சோகமும்புதிய துண்ணாதே போந்தவள், கூப்பிடுகிற கூப்பீட்டில் நின்றும் ஓவிற்றிலள்; கூப்பிடுகிற போதுதான் கேட்டார்க்கடைய இரக்கம் பிறக்கும்படி குயில்கூவினாற்போலேகாணும் கூப்பிடுவது. கூப்பிட்ட பாசுரம் (ப்ரியேதி புத்ரேதிச ராகவேதிச) பிரிந்தால் தரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு இனியவரே! உம்மைப்பிரிந்தாருடைய ஆற்றாமைக்கு நிவர்த்தக ரானவரே! ஸர்வரக்ஷகர்குடியிலேபிறந்து பெற்றதாயை நலியலாமோ! என்று அவள் கூப்பிட்டாற்போலே இவரும் கூப்பிடுகிறார்.

முதற்பாட்டு. நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தேயும், விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின் மிகுதி இருக்கிறபடி என்? என்கிறார்.

சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செய்வினையோபெரிதால்*
ஞாலமுண்டாய் ஞானமூர்த்தீ! நாராயணா! என்றென்று*
காலந்தோறும்யானிருந்து கைதலைபூசலிட்டால்*
கோலமேனிகாணவாராய் கூவியும்கொள்ளாயே. (1)

[சீலமில்லா] சீலமாவது நன்மை. அதாவது வ்ருத்தம். வ்ருத்தத்தை சீலமென்னக்கடவதிறே. இப்போது நன்மையில்லாவிட்டால், மேல் ஒரு நன்மை உண்டாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு ஓராச்ரயமில்லைகிடீர் என்கிறார். [சிறியனேலும்] ஆத்மா அணுவாய், ஜ்ஞாநம் விபுவாயிறேயிருப்பது; ஆற்றுமையாலே ஜ்ஞாநப்ரபை அடங்கி, ஆத்மஸத்பாவமாத்ரமே யாயிற்றுக்காணும். இப்போதும் ஒருநன்மையின்றிக்கே, மேலும் ஒரு நன்மை ஆர்ஜித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஆச்ரயமில்லாதபடி சிறியனுயிருந்தேனேயாகிலும். [செய்வினையோ பெரிதால்] பண்ணின பாபத்தைப் பார்த்தவாறே, சிதசித்தீச்வரதத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படி பெருத்திருந்தது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப் பொறுக்கும் ஈச்வரனுடைய குணங்களிலும், அவன்தந்த பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்திலுங் காட்டில் பெரிதாயாயிற்று இருக்கிறது; அந்த ஜ்ஞாநமும் அகிஞ்சித்கரமாய், அக்குணங்களும் நடையாடா நிற்கச்செய்தேயிறே பாபம் அநுவர்த்திக்கிறது. லோகத்தில் பெரியது தத்த்வத்ரயமாயிற்று: அதிலும் பெரியதாயிற்று, இவருடைய ஜ்ஞாநம்; இத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படிகாணும் பாபத்தின்பெருமை. [செய்வினை] இதுதான் ஈச்வரனைப்போலே ஸங்கல்பித்து வந்ததன்றே, இது அடையச் செய்தற்றதிறே. [ஓ] இதென்ன ஆச்சர்யம்! அன்றிக்கே, விஷாதஸூசகமாதல். திருநாமப்ரஸங்கத்திலே உணரும்படியானுராகில் இவர்க்குப் பாபமாவதென்? என்னில்; அப்படி ஸத்தாதாரகமான வஸ்துவை இப்போது யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறுமையாலே இழக்கைக்கு அடி பாபமேயிறே. (மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்) என்றருளிறே பிராட்டியும். விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கைக்கீடான சக்தியையுடையராவது. இதுக்கு முன்பெல்லாம் ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ண வளர்ந்து போந்தவர்களாவது, நான்தான் தங்களை அழியமாறியும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்படி அவஸ்தையாயிருப்பது, இப்படியிருக்க, அவர்கள் என்னைக் கடாக்ஷியாதிருந்தார்கள்; இதுக்குஅடி, அவர்கள்பக்கலிலேயாதல் என்பக்கலிலேயாத லாகவேணுமிறே; அவர்கள்பக்கல் ஒருகண்ணழிவு சொல்லலாயிருந்ததில்லை; இனி என்னுடைய பாபமேயா மித்தனையிறே. (கிஞ்சித்) நாம்தாம் ஸர்வஜ்ஞைகளல்லோமிறே எல்லாம் அறிகைக்கு; அறியாதிருப்பது ஏதேனுமொன்று உண்டாகவேணுமிறே, கார்யகல்ப்யமிறே.

[ஞாலமுண்டாய்] பாபப்ராசுர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் ப்ராயச்சித்தம்பண்ண இழியுமத்தனையிறே, 'தந்தாமுடைய யத்நத்தாலே பேறு' என்று இருப்பார்; இவர் 'அவன்கையிலே இதுக்குப்பரிஹாரம்' என்றிறே அறுதியிட்டிருப்பது; 'எப்போதும் "கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்"' என்றிறே சொல்லுவது; இதுதான் ஸூதர்சநமாயிருக்குமிறே, (பகவதோ பலேந) என்கிறபடியே; ஆகையாலே, அவன்படியை அநுஸந்திக்கிறார். (கஜம்வா வீக்ஷ்ய) இத்யாதி. [ஞாலமுண்டாய்] 'இனிப்பரிஹாரமில்லை' என்னும்படியான ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுமவனன்றோ? பூமியாக ப்ரளயங்கொள்ளிலோ ரக்ஷிக்கையாவது, எல்லார்க்குமுண்டான ஆபத்து ஒருவனுக்கேயுண்டானால் உதவலாகாதோ? தந்தாமுடைய ஆபத்து அறிந்து கூப்பிடாதார்க்கோ உதவலாவது? ஆபத்தறிந்து கூப்பிடுவார்க்கு உதவோம் என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? ப்ரளயங்கொண்ட பூமி, தன்னைத்தானே யெடுக்க யத்நம்பண்ணுமன்றிறே தந்தாம் கருமங்களுக்குத் தந்தாம் பரிஹரித்துக்கொள்ள ப்ராப்தியுள்ளது; ஸம்பந்தமும் ஆபந்நராகையு

மன்றோ உனக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது. நாம் உதவும்ஸ்வபாவராகிலும், பேறு இத் தலையாலேயானபின்பு பேற்றுக்கீடான ஜ்ஞாநம் வேணுங்காணும் உதவும்போது என்ன, [ஞானமூர்த்தி] என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான அறிவன்றோ என் கையிலுள்ளது. இத்தைக்கழித்து என்னையும் நல்வழிபோக்கும் அறிவுள்ளது உன்கையிலேயன்றோ? “ஆமாறொன்றறியேன்நான்”, “ஆமாறறியும்பிரானே”, (நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷந்தே) இத்யாதி நான் அறிவது ஒன்றுமில்லை, நீஅறியாதது ஒன்றுமில்லை; நான் செய்யவல்லது ஒன்றுமில்லை, நீ செய்யமாட்டாதது ஒன்றுமில்லையானால், ஆர் காரியம் ஆர்க்குப் பரம்? ஒருவனுக்குக் கண்தோற்றாதே காலும் நடைதாராதே யிருந்தது; ஒருவனுக்குக் கண்ணும் தோற்றிக் காலும் நடைதருவதுமா யிருந்ததானால், ஆர்க்கு ஆர் வழிகாட்டிக்கொடுபோவார்? நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான அறிவையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! ஆபத்துக்கு உதவுமவனுமாய் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநமும் உண்டானாலும், ப்ராப்தியுள்ள விஷயங்களிலேயன்றோ உதவுவது என்ன. [நாராயணா] இப்படி ரக்ஷிக்க ப்ராப்தனானவனே! இதுதான் சரீரதயா சேஷமென்றிறே இத்தால் சொல்லுகிறது. ஆனால், கேவலம் சரீரமோ சரீரியோ பெறுகைக்கு யத்நிப்பது? உடையவனன்றோ உடைமைபெறுகைக்கு வ்யாபரிப்பான். [என்றுஎன்று] இவ்விரட்டிப்புக்குக் கருத்து நாராயணசப்தத்துக்கு உபாயத்வோபயோகியான வாத்ஸல்யாதிகளும் உபேயத்வோபயோகியான சேஷித்வாதிகுணங்களும் அர்த்தமாகையாலே, அவ்விரண்டையும்பற்ற இவ்விரட்டிப்பு. இனி இவர்தாம் ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக ஒருகால் சொல்லி, ‘அது கைபுகுந்தது’ என்று ஆறியிருக்குமவரல்லரே; நம் உபாயத்தில் வர்த்தமாநம்போலே இதுதான் ப்ரயோஜநமா யிருக்குமே இவர்க்கும். “நமோநாரணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரை”யிறே இதுதான்.

[காலந்தோறும்] ஒருகாலத்திலே இத்தையுஞ்சொல்லி, வேறொருகாலத்திலே ‘வேறொருவஸ்து உபாஸ்யம்’ என்று அதிலே கால்வாங்குகிறேனோ? [யான்இருந்து] படுவதெல்லாம் பட்டும் நூறேபிராயமாக இருக்கவேணுமோ? குணநிகவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் முடியவொட்டாது, ‘இன்னமும் காணலாமோ?’ என்னும் நசை. [கைதலைபூசலிட்டால்] தலையிலே கைவைத்தால் மெய்காட்டவேண்டாவோ? தலையில் கைவைத்துக் கூப்பிட்டால் என்னுதல், கையும் தலையுமான பூசல் மாறாதே ஒருபடியே இருந்தாலும் என்னுதல். [கோலமேனி] ஆசைப்பட்டார்க்கு அன்றாகில் அவ்வடிவு ஆர்க்கு? பக்தாநாமன்றோ? சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாமல் வைப்பாரைப்போலே; வேட்டார்க்கு உதவாத தண்ணீராவதே? மரதகமணித்தடமிறே. [காண] கருமுகைமாலை தேடுவார், சூடவன்றிக்கே சும்மாட்டைக்கொள்ளத் தேடுவர்களோ? கிட்டினாலும் ஸதாபச்யந்தியிறே; காரார்திருமேனி காணுமளவுமிறே இங்கும், அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக்காண இத்தனையிறே; (தங்யா: பச்யந்தி மே நாதம்) நாடாகக் கொள்ளை கொள்ளாநின்றதுகிடீர் என்சரக்கை யென்றாளிறே. [வாராய்] அவ்வடிவைக்காணும் போது என்றும் அத்தலையாலே வரப்பெற இருக்கைபோலேகாணும் முறை காணவென்று ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; வாராயென்று ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. வருகிறிலை; வாராயென்றால், வளைக்கவொண்ணாதிறே. நீ முறைசெய்யப் பார்த்திலையேயாகிலும் என் க்லேசம் தீருமத்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. [கூவியும்கொள்ளாயே] முறைகெட அழைத்தாகிலும் கொள்ளுகிறிலை. காலந்தோறும் யான் இருந்து கைதலைபூசலிட்டால்

கோலமேனி காணவருகிறிலே, கூவியும் கொள்ளுகிறிலே; அதுக்குஅடி, சீலமில்லாச் சிறியனேலும் செய்வினையோபெரிதால். நாராயணனென்கையாலே ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; சிறியனென்கையாலே ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; வாராயென் கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று: காணவென்கையாலே பலம் சொல்லிற்று; செய்வினையோ பெரிதென்கையாலே விரோதிசொல்லிற்று; ஆக, அர்த்தபஞ்சகமும் இதிலே சொல்லிற்று. ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. பண்டுபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லி, அப்படியுபகரித்து உன்சுவட்டையறிவித்து, இப்போது நான்கூப்பிட முகங்காட்டாதே எழவாங்கியிருக்கை போருமோ? என்கிறார்.

கொள்ளமாளாஇன்பவெள்ளம் கோதிலதந்திடும் என்*
வள்ளலேயோ! வையங்கொண்டவாமனுவோ! என்றென்று*
நள்ளிராவும்நன்பகலும் நானிருந்தோலமிட்டால்*
கள்ளமாயா! உன்னை என்கண்காணவந்தீயாயே. (2)

[கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்] அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறைபிறவாதபடியான ஆநந்தஸாகரம். "வீவிலின்பம்மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்" என்றதைச்சொல்லுகிறார். [கோதிலதந்திடும்] ஆநந்தத்துக்குக் கோதாகிறது அநுபவித்தால் 'அமையும்' என்றிருத்தல், விஷயாந்தரத்திலே அபேக்ஷையைப் பிறப்பித்தல்செய்கை; இது அங்ஙனன்றிக்கே அநுபவிக்கஅநுபவிக்கத் தன்பக்கலிலே அபேக்ஷையைப் பிறப்பித்து, இதர விஷயவைராக்யத்தையும் பிறப்பித்ததான ஆநந்தத்தை; ஆக, கோதிலவாய்க் கொள்ளக்கொள்ள மாளாதபடியான ஆநந்தவெள்ளத்தைத் தந்த. [என்வள்ளலேயோ] தருகிறபோது உன் பேறாக உபகரித்து, இப்போது என்னது பேறாக்கி, நான்கூப்பிட இருக்கிறாயே? தன் பேறாக உபகரிக்கையிறே வள்ளல்தனமாகிறது. (ஆநந்தமய:) (ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம) என்கிற தன்னைஉபகரித்தபடியிறே. இப்படி இப்போது கூப்பிடப்பண்ண நினைத்திருந்தால், "வீற்றிருந்தேழுல"கிலே அப்படி என்னை அநுபவிப்பிக்கவேணுமோ? சிறியதுக்கு இனியது இட்டுக் கெடுத்தான்காணும். 'சிறியன்' என்றாரே. [வையங்கொண்ட வாமனுவோ] இரந்தார்க்குக் கொடுக்கைக்காக நீ இரக்குமவனன்றோ? 'த்ரைலோக்யத்தையுமிழந்தேன்' என்று காலிலே விழுந்த இந்த்ரனைக் கண்ண நீரை மாற்றுகைக்காக, ச்ரிய:பதியான தன்னை இரப்பாளனாக்கினனிறே; நீ இரந்துதருகையொழிய நான் இரந்து கூப்பிட இருப்பதே இப்போது! [என்றுஎன்று] இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யம்பெற்றுப் போகிறுரன்று, மஹாபலியைப்போலே ஔதார்யங்கொண்டாடிப் போகிறுரன்று, எப்போதும் இத்தையேசொல்லி. வையங்கொண்டபின்பும் வாமநவேஷமாயிற்று இவர் திருவுள்ளத்தில் ஊற்றிருந்தது. [நள்ளிராவும் நன்பகலும்] நள்ளென்று நடுவாதல், செறிவாதல்; ராத்ரியில்அல்லாத பதார்த்தங்களினுடைய ஒலி மாறினால் வருவதோரொலி யுண்டு, அதினுடைய அநுகாரமாதல். எல்லாவற்றாலும் மத்யராத்ர மென்றபடி. (யஷு ஸுப்தேஷு) என்று நீ உணர்ந்து நோக்குங்காலத்திலே, நான் உணர்ந்து கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே! [நன்பகல்] "தீர்ப்பாரையாமினி"யோடு "வீற்றிருந்தேழுல"கோடு வாசியற பகவத் ஸ்பர்சம் மாறாதேபோருகையாலே நன்பகலென்கிறார். புறம்பு ஒரு

விஷயத்தை அநுபவித்தால், காணுதபோது மறந்து வேறொன்றிலேயும் நெஞ்சை வைக்கலாம்படி யிருக்குமிறே. அன்றிக்கே, நன்பகலென்று செவ்வாய்க்கிழமையை 'மங்கள வாரம்' என்னுமாபோலே, அவனைக்காணப் பெருமையாலே சூந்யமான காலமென்னவுமாம். [நான் இருந்து] கூப்பிடுகைக்கு க்ஷமனல்லாதபடி துர்ப்பலனான நான் இருந்து. [நான் இருந்து] வீவிலின்பமிகவெல்லை நிகழ்ந்த நான் இருந்து. [ஓலமிட்டால்] கூப்பிட்டால். [கள்ளமாயா] கண்ணுக்கு அவிஷயமாக்கி, நெஞ்சில் மறக்கவொண்ணுதபடி பண்ணுகிற ஆச்சர்யபூதனே! [உன்னை] கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணுதபடி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய உன்னை; கோலமேனியிறே. [என்கண்காண] விரும்பும் என்கண் காண] விரும்பும் என்கண்கள் காணும்படி. [வந்தீயாயே] நடையழகுகண்டு வாழும்படி முன்னே நடந்துவந்து தரவேணும். வந்துதோற்றும்போதுதான் (நஜீவேயம்) (ஹ்ரீரேஷாஹி) என்னும்படியிருக்கையாலே, 'இவன்பக்கல் ஒருகுறையில்லையாகாதே' என்று தோற்றும்படியாயிற்று வருவது. உன்னை நீயே கொண்டுவந்து ஈயவேணும். ஈகை கொடுக்கை. தந்தோமே அல்லாதார் இப்படிக் கூப்பிடாதிருக்க, உம்மை நம்மையே சொல்லிக் கூப்பிடப்பண்ணினோமே யென்ன! அத்தால் போராது. [கண்காணவந்தீயாய்] மாநஸாநுபவத்தாலே போராது; கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வரவேணும். ஈகிறிலை யென்னவுமாம்; "செய்வினையோபெரிதால்" என்றத்தோடே அந்வயம் அப்போது. அன்றிக்கே, ஈயவேணு மென்னவுமாம். ... ... (2)

முன்றும்பாட்டு. எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால், 'நீ என்னைக் காண்கைக்கு பாக்யம்பண்ணிற்றிலை' என்றாகிலும் என்கண்முகப்பே வந்து ஒன்று சொல்லுகிறிலை என்கிறார்.

ஈவிலாததீவினைகள் எத்தனைசெய்தனன்கொல்?*
தாவிவையங்கொண்டஎந்தாய்! தாமோதரா! என்றென்று*
கூவிக்கூவிநெஞ்சுருகிக் கண்பனிசோரநின்றால்*
பாவிநீயென்றென்றுசொல்லாய் பாவியேன்காணவந்தே. (3)

[ஈவிலாத தீவினைகள்] நான்தான் பெரியபாபத்தைப் பண்ணுகிறேன்; அநுபவித்தாலும் மாளாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணவேணுமோ? (நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம) என்கிற வசநமும் என்னளவிலே பொய்யோ? புஜித்தாலும் குறையாதிருக்கவேணுமோ? புஜித்ததோ வென்னில்; எல்லாம் புஜித்தாரிறே, அரைக்ஷணம் முகம்மாற வைத்தபோதே. [தீவினைகள் எத்தனைசெய்தனன்கொல்] "செய்வினை" என்று ஒன்றாயிருந்ததோ? எத்தனைகோடி பாபத்தைப் பண்ணினேனோ? [தாவி இத்யாதி] அரியசெயல்களை வருத்தமறச் செய்யவல்லவனன்றோ? அது செய்யுமிடத்தில் வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவனன்றோ? அவன் இவற்றை ரக்ஷிக்க அடியிட்டான், அச்செயலிலே இவரும் அநந்யார்ஹராய் எந்தாய்! என்கிறார். [தாமோதரா] 'நீ எங்களுக்குப் பிள்ளையாய் வந்து பிறக்கவேணும்' என்று சிலர் இரக்க, அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி உன்னை விதேயமாக்கினவனன்றோ. உன்வயிறு வாழாமலன்றோ இப்படி களவுகண்டு கட்டுண்டு அடியுண்டது. [என்றுஎன்று] இத்தை ஒருகால் சொல்லி, பின்பு வேறொன்றைச் சொல்லுமவரன்றே. [கூவிக்கூவி] இவ்வபதாநங்களைச்சொல்லிக்கூப்பிட்டுக்கூப்பிட்டு. [நெஞ்சு

உருகி] முந்துறக்கூவுகிறஇது பிற்படக்கூவுமதுக்கு வர்த்தகமாம்படி கூவுகிற தம்மிட ...ரேசை செவிவழியே புக்கு, நெஞ்சானது த்ரவத்ரவ்யமாய் உருகுமாயிற்று. [கண்ப... சோரநின்றால்] உருகின நெஞ்சுக்குப் போக்குக்கண்டு விடுமாபோலே கண்ணநீர் ப்ர... ஹிக்கும்படி நின்றால். [பாவி இத்யாதி] நான் நிராசனாய் தரிக்கும்படியாக; 'இ...க்கு உதவினேம், யசோதாதிகளுக்கு உதவினேமென்றத்தை நினைத்து நசைபண்ணுகிற தென்? 'அவன் ஸத்த்வநிஷ்டன், அவள் தாய், நீ பாவி' என்று ஒருவார்த்தை சொன்னா லாகாதோ? தேவாஸுரவிபாகத்தைப் பண்ணினவாறே அவனையும் 'ஸத்த்வநிஷ்டன்' என்னலாமிறே. [ஒன்றுசொல்லாய்] 'நீ பாக்யவான்' என்னவுமாம், (பாவிஎன்னவுமாம்) அதிலர்த்தங்கொண்டு கார்யமில்லை; உன்மிடற்றோசை கேட்குமித்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. நிர்ப்பந்தமுள்ளதொன்று உண்டு சொல்லுமிடத்தில், [பாவியேன் காணவந்து] என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வந்து சொல்லவேணும். நெஞ்சிலே மறைந்திருந்து சொல்லிலுமாமிறே, அத்தால் போராது. [பாவியேன்] நாடடைய உண்டு உடுத்துத் திரியாநிற்க, இப்படிகேளாவிடில் ஜீவியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின நான். [காணவந்து] இவருடைய சப்தார்திவிஷய ப்ராவண்யம் இருக்கிறபடி; 'சொல்லாய்' என்பது, 'காண' என்பதாகிறார். சொல்லாயென்றது சொல்லவேணுமென்னவுமாம்; சொல்லுகிறிலை, "ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன் கொல்" என்று அங்வயிக்கவுமாம். ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. தாம் காணும்படியாக வரவேணுமென்றார்; அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் வடிவை, ப்ரஹ்மேந்த்ராதிகளும் காணமாட்டாதத்தை 'நான் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? இதுக்கு அடி என்னுடைய லஜ்ஜாசூந்யதையும் அளவில்லாமையுமிறே என்கிறார்.

காணவந்துஎன்கண்முகப்பே தாமரைக்கண்பிறழ*
ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய்! நின்றருளாயென்றென்று*
நாணமில்லாச்சிறுதகையேன் நானிங்கலற்றுவதென்?*
பேணிவானோர்காணமாட்டாப் பீடுடையப்பனையே. (4)

[காணவந்து] மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே, கண்ணாலே காணும்படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல்; ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கி நான் கண்டுஅநுபவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல். 'ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய் என்கண்முகப்பே நின்றருளாய்' என்பாராயிற்று. "மற்றொப்பாரையில்லா வாணிப்பொன்னே" என்கிற இவ்வாணியையிட்டுப் பார்த்தவாறே, 'சுட்டுரைத்தநன் பொன்னுன்திருமேனியொளியொவ்வாது' என்றதுவும் மழுங்கிக்காட்டிற்று. நாவாகிற உரைகல்லிலே யுரைத்து, நெஞ்சாகிற மெழுகிலே யிட்டுப் பார்த்தால் அது தள்ளுண்ணுமே. [செம்பொன்மேனியெந்தாய்] "பொன்னனாய்" என்கிற தன்னைக் காட்டிக்காணும் இவரை எழுதிக்கொண்டது. எப்போதும் ஏகரூபமாயிருக்கும் அவன் வடிவிலே ஆழ்வாரைக்கண்டால் பிறக்கும் விகாரம் சொல்லுகிறது: இவர்தாம் கண்ணாணியாகவிறே காண்பது. [தாமரைக்கண் பிறழ] கடல்கலங்கினாற்போலே, இவரைக் கண்ட காட்சியிலே திருக்கண்கள் மிளிரவென்னுதல்; அன்றிக்கே, விளங்கவென்னுதல், மாற்றற்ற பொன்போலேயிருக்கும்

திருமேனியிலழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனே! [நின்றருளாய்] என் கண்வட்டத்திலே நிற்கவேணும். [என்றென்று] அவன் கண்வட்டத்திலே வந்தால், இவன் போவதுக்கு முன்பே ப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்போமன்று. (தேஹி மே ததாமி தே) என்னுமவர்களிறே ஒருகால் சொல்லுவார். [நாணமில்லா] ஆர்சொல்லும் வார்த்தை ஆர் சொல்லுகிறார்? என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தை ஸ்மரிக்கமாட்டாத லஜ்ஜாசூந்யனான நான். [சிறுதகையேன்] அதிக்ஷுத்ரனான நான். தகை அளவு: சிறு தகை அளவிலியென்றபடி. [நான் இங்கு அலற்றுவதென்] அவனுக்கு அடியிட வொண்ணாத நிலத்திலேயிருந்து கூப்பிடுகிறஇதுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [பேணி இத்யாதி] பூமியில் காலிடாதவர்களாலேதான் காணப்போமோ? (தது பர்யபி பாதராயணஸ் ஸம்பவாத்) என்று ப்ரஹ்மாதிகளும் உபாஸிப்பர்களென்று சொல்லாநின்றதிறே. பேணுகை ஆசைப்படுகை. அத்தாலே உபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது. பேணி வானோர்காணமாட்டாப் பீடு உண்டு பெருமை; அத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை நாணமில்லாச் சிறுதகையேன் நான் இங்கு அலற்றுவதென்? ப்ரஹ்மாதிகளும் நித்யஸூரிகளுடைய கோடியிலேயாம்படியாகவிறே இவர் தம்மைச்சிறுக நினைத்திருக்கும்படி. (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவழகைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்படா நின்றேன். என்சாபலம் இருந்தபடியென்? என்கிறார்.

அப்பனே! அடலாழியானே! ஆழ்கடலைக்கடைந்த
துப்பனே* உன்தோள்கள்நான்கும் கண்டிடக்கூடுங்கொலென்று*
எப்பொழுதும்கண்ணநீர்கொண்டு ஆவிதுவர்ந்துதுவர்ந்து*
இப்பொழுதேவந்திடாயென்று ஏழையேன்நோக்குவனே. (5)

[அப்பனே] நீ முகங்காட்டாதபோதும் நான் உன்னையேசொல்லிக் கூப்பிடும்படி எனக்கு இவ்வளவான மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவனே! [அடல்இத்யாதி] அடல் மிடுக்கு. எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய், விரோதிநிரஸநசீலமாய், என் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியை யுடையவனே! [ஆழ்கடல் இத்யாதி] 'உன்னைஉகவாதே ப்ரயோஜநாந்தரமே அமையும்' என்னுமவர்களுக்கும், (அப்ரமேயோ மஹோததி:) என்று ஒருவரால் அளவிட வொண்ணாதபடியான கடலைக் கடைந்து கொடுத்த ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே! [உன் இத்யாதி] அவர்களைப்போலே உப்புச்சாறுகொண்டு போமவரல்லரே இவர். அக்கடலைக் கடைகிறபோது வ்யாபரித்த தோள்களைக் காணக் காணும் இவர் ஆசைப்படுகிறது. மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோளிறே. உன் தோள்கள் நாலையும் கண்டேனுய்விடக் கூடுமோ? என்று. [எப்பொழுதும்] கிடைக்கைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள நிலம்போலே கண்ணநீர் பாயாநிற்பராயிற்று. [ஆவி] என்ப்ராணனானது. [துவர்ந்து துவர்ந்து] பசையறஉலர்ந்து; இங்ஙனேஉலர்ந்து முடிந்துபோகவும்பெறாதே, குணாதிகவிஷயமாகையாலே 'காணலாம்' என்னும் நசை முடியவும் ஒட்டாமையாலே, தரிப்பது திரிய உலருவதான நிலை உருவச் செல்லுமாயிற்று; 'சென்றற்றது. சென்றற்றது' என்னும்நிலை உருவச்செல்லுமாயிற்று. [இப்பொழுதே வந்திடாயென்று] தம் ஆர்த்தியே செப்பேடாக அரைக்ஷணம் தாழாதே வரவேணுமென்று [நோக்குவனே] வர ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பாராநிற்பன். வருகைக்கு அவன்பக்கலிலும் ஏதேனும் நினைவு உண்டாயோ இவர் இப்படி செய்கிற

தென்னில், [ஏழையேன்] அதொன்றில்லை! என்சாபலமேயிறே உள்ளது. ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜ ஸ்தவத்திலே ஒரு ச்லோகத்தைக்கேட்டு * எம்பெருமானார் 'இப் பாசுரங்கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையில்லை; ஆழ்வான்! உன்முகத்தைக் காட்டிக் காணாய்' என்று பார்த்தருளினார். ... ... (5)

ஆறாம்பாட்டு. 'என்பக்கலிலே ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருந்தே உன்னைக் காட்டா தொழிகிறது நீ நினையாமை' என்று அறிந்துவைத்தே காண ஆசைப்படா நின்றேன், அதுக்கு அடி என் அறிவுகேடு என்கிறார்.

நோக்கிநோக்கிஉன்னைக்காண்பான் யானெனதாவியுள்ளே*
நாக்குநீள்வன்ஞானமில்லை நாள்தோறும்என்னுடைய*
ஆக்கையுள்ளும்ஆவியுள்ளும் அல்லபுறத்தினுள்ளும்*
நீக்கமின்றிஎங்கும்நின்றாய் நின்னையறிந்தறிந்தே. (6)

[நோக்கிநோக்கி] அடுத்தடுத்து அவன் வரும் திக்கையே பார்ப்பராயிற்று. இப் படி பார்க்கிறது என்னப்ரயோஜநத்துக்கு? என்னில், [உன்னைக்காண்பான்] உன்னைக் காணவேணுமென்னும் நசையாலே, [யான் இத்யாதி] ஒருவிஷயத்திலே சபலரானாரை, 'இவன் இவ்விஷயத்திலே நாக்குநீட்டாநின்றான்' என்பர்களிறே; அப்படியே என் ஹ்ருத யத்திலே ஆசைப்படா நின்றேன். வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே. அதுக்கு அடியென்? என்னில், [ஞானமில்லை] இது இருந்தபடியால் என்தனை யறிவுகேடரில்லை 'இவ்விஷயத் தைக் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிற இது அறிவுகேடாக வேண்டுகிற தென்? என்னில், [நாடோறும்இத்யாதி] எல்லாக்காலத்திலும் உன்னைப் பெறுகைக்கு ப்ரதி பந்தகமான என் சரீரத்திலும், பெறவிருக்கிற ஆத்மாவிலும், இவையொழிந்த ப்ரதி பந்தகமான கரணங்களிலும் விடாதே எங்கும் புக்குநின்றாய். கிழிச்சீரையிலே தநம் கிடக்கப் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே காணும் இவர்படி. [நின்னைஅறிந்தறிந்து] 'இதின்ரக்ஷணத்துக்கு ப்ராப்தனாவது, நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாவது, தொடங்கினது தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்தியாவது 'ஐயோ' என்று இரங்குகைக்கு நீர் மையுடையனாவது, ஸதாஸந்நிதியுண்டாவது; இப்படியிருக்க, இவன் முகங்காட்டா தொழிகிறது, செய்யநினையாமையிறே' என்று இருக்கமாட்டாதொழிகிறது என் அறிவு கேடா மித்தனையிறே. நான் ப்ராப்தனாய் நீ அப்ராப்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் ஸர்வஜ்ஞ னாய் நீ அஜ்ஞனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் ஸர்வசக்தியாய் நீ அசக்தனாயிருக்கிறாயல்லை, நான் விபுவாய் நீ அணுவாயிருக்கிறாயல்லை; இத்தலை நோவுபடவிட்டு நிர்க்ருணனாயிருக்கிறா யல்லை; உடையவனாய்வைத்து உடைமை நோவுபடவிட்டிருக்கிறது செய்ய நினையாமை யிறே' என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதொழிகிறது என்அறிவுகேடா மித்தனையிறே. ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. 'நீர் நம்மைப் போர இன்னாதாகாநின்றீர்; உமக்கு ஒன்றும்உத விற்றிலோமோ? நாம் ஒன்றும் உபகரித்திலோ மென்றேயோ நீர் நினைத்திருக்கிறது?' என்ன, 'சிறிது செய்தமை உண்டு; இம்வம்சம்பெற்றேன்; எனக்கு இத்தால் போராது' என்கிறார்.

அறிந்தறிந்துதேறித்தேறி யானெனதாவியுள்ளே*
நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாகவைத்துப்*
பிறந்தும்செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமைதீர்ந்தொழிந்தேன்*
நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா! நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே. (7)

[அறிந்துஅறிந்து தேறித்தேறி] முதல் திருவாய்மொழியிலே பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; அதுவிஷயமானவாறே பிறப்பதொரு தெளிவுண்டிறே; அநந்தரம் பஜநீயனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும் அநந்தரம் ஸுலபனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், பின்பு அபராதஸஹனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும். இப்படி க்ரமத்திலேயிறே திருவாய்மொழி முடியநடந்தது; இதெல்லாம் மாநஸாநுபவமிறே. அன்றிக்கே, [அறிந்து அறிந்து தேறித்தேறி] நீ மயர்வறமதிநலம் அருளுகையாலே, பரஸ்வரூபம் "மனனுணர்வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர்நிகழ்கழிவினு மினனிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இனன்" என அறிந்து. அந்தப்பரஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யம் "அது நமது விதிவகையே" "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன்" என்கிறபடியே "அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம்" என்று அறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்: ஸ்வஸ்வரூபம் "சென்றுசென்று பரம்பரமாயாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று நன்றுதீதென்றறி வரிதாய் நன்றாய்ஞானம் கடந்திருக்கும்" என்றுஅறிந்து, அதினுடைய யாதாத்ம்யம் "சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டாரிங்கே திரிய நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் உறுமோ" என்றும், "தம்மடியாரடியோங்களே" என்றும் "ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும்" என்றுஅறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; உபாயஸ்வரூபம் "நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணே சரண்நமக்கு" என்றுஅறிந்து. அதினுடைய யாதாத்ம்யம் "சைதந்யக்ருத்யமாய் அதிகாரிவிசேஷணமான ஸ்வீகாரத்தையும் பொறாத ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யம்" என்றுஅறிந்து அத்தால் பிறப்பதொரு தெளிவும்; பலஸ்வரூபம் "ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்கை" என்று அறிந்து. அதினுடைய யாதாத்ம்யம் "உன்தன்திருவுள்ளமிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்" என்றுஅறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; விரோதிஸ்வரூபம் "யானேயென்தனதே என்றிருக்கை" என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்ம்யம் "கைங்கர்யத்திலஹங்காரகர்ப்பமான மமகாரம்" என்று அறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும். [யான்] இப்படி நீயறிவிக்க அறிந்த யான், [எனதாவியுள்ளே] என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை] பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னை. பெற்றஅம்சத்தால் த்ருப்தனாகவொண்ணாதபடியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய உன்னை. [நின்மலமாகவைத்து] விசததமமாக அநுஸந்தித்து. [பிறந்தும் இத்யாதி] அறிவுபிறந்த அநந்தரம், "இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்று அபேக்ஷித்த அதுபெற்றேன். சாவது பிறப்பதாய்க்கொண்டு தடுமாறுகிற அறிவுகேடு தவிரப்பெற்றேன். [நறுந்துழாய்இத்யாதி] இவ்வறிவு பிறக்கைக்கு அவனிட்ட பச்சை இருக்கிறபடி. வைத்த வளையத்தைக் காட்டி அவ்வடிவிலே குருகுலவாஸத்தைப் பண்ணுவித்து அறிவுபிறப்பித்தாயிற்றுத் தனக்கு ஆக்கிக்கொண்டது. * (பரிமளப்ரசுரமான திருத்துழாயையுடைத்தான திருமாலையையுடைய ஸர்வாதிகனே!) [நான்உன்னைக் கண்டுகொண்டு] உன் போக்யதையை அறிந்த

நான், நிரவதிகபோக்யபூதனை உன்னைக் கண்டுகொண்டு. நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நான் உன்னைக் கண்டுகொண்டு அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி யான் எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடரும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்; இது நான்பெற்ற அம்சம் என்கிறார். ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. பெற்றஅம்சம் சொன்னாராய், பெறாத அம்சம் இதுவென்கிறார் இதில்.

கண்டுகொண்டென்கைகளார நின்திருப்பாதங்கள்மேல்*
எண்டிசையுமுள்ளபூக்கொண்டு ஏத்தியுகந்துகந்து*
தொண்டரோங்கள்பாடியாடச் சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே*
வண்டுழாயின்கண்ணிவேந்தே! வந்திடகில்லாயே. (8)

[கண்டுகொண்டு] "காணவிரும்பு மென்கண்கள்" என்று காணப்பெறாதே பட்டினிவிட்ட கண் பட்டினி தீரும்படி கண்டுகொண்டு. 'அரவிந்தம்போன்று நீண்ட கண்ணனைக் கண்ணாரக்கண்டுகொண்டு' என்கிறபடியே, இக்கண்களின் வயிறாரக் கண்டு கொண்டு. [என்கைகளார] 'தாயவனேயென்றுதடவுமென்கைகள்' என்கிற கைகளின் உறாவுதல் தீரும்படியாக; கலியர் 'வயிறாரவுண்ண' என்னுமாபோலே, [நின்திருப்பா தங்கள்மேல்] உனக்கு தாரகமுமாய் போக்கியமுமான திருவடிகளிலே. பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலமிறே, தாரகம் தானேயாய் நின்றதிறே. அன்றிக்கே, எனக்கு ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளிலே. உன் தேனேமலரும் திருப் பாதத்திலே, முன்பும்அநுவர்த்தித்துப்போருமதுஉண்டிறே விஷயங்களிலே; அங்ஙனன் றிக்கே, ப்ராப்தனை உன் திருவடிகளிலே. (த்வத்பாதபங்கஜபரிக்ரஹதந்யஜந்மா பூயாஸம்) என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார் 'வார்த்தை அழகிது, வகுத்தவிஷயத்திலே யாகப் பெற்றிலோம்' என்று அருளிச்செய்தார். [எண்திசையும் இத்யாதி] விஷயாநுரூபமா கவும் என்னுடைய அபிநிவேசாநுரூபமாகவும் தம்முடைய ஆசாநுரூபமாக 'ஆசையி லுள்ளவையெல்லாம் வேணும்' என்கிறார். அவ்வாசைதான் திக்குப்பட்டிறேயிருப்பது, அங்ஙனேயிறே கைங்கர்யருசியுடையார் வார்த்தை யிருப்பது; கலியர் 'கலஅரிசிச் சோறு உண்ணவேணும்' என்னுமாபோலே. (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றிறே இருப்பது. [உகந்துஉகந்து] ப்ரீதி மாறாதே செல்லும்படியாக [தொண்டரோங்கள்] இக்கைங்கர்யத்திலே சுவடறிந்த நாங்கள், 'கேசவன்தமர்'க்குப் பின்பு தனியரல்லரிறே [பாடியாட] ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடுவது ஆடுவதாம்படி. இதுவாகில் முன்பே நாம் செய்வதாக இருந்த தொன்றன்றோ? இச்சரீரஸம்பந்த மற்றால் ஒரு தேசவிசேஷத்திலே கொண்டுபோய், (ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்னும்படி பண்ணுகிறோ மென்ன; அதுவோ நான் அபேக்ஷிக்கிறது? [சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே] எங்கேனும் விடாய்த் தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவோ? சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே நான் காண வர வேணும். [வண்துழாயின்கண்ணி வேந்தே] ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே காட்டுமிடத்தில், அங்குள்ளாருக்குக் காட்சிகொடுக்குமாபோலே காட்டவும் வேணும்; நித்யஸூரிகளுக் குக் காட்சிகொடுக்கும் ஒப்பனையோடே காட்டவும் வேணும். [வந்திடகில்லாயே] 'கூவியுங்கொள்ளாய்' என்றது பற்றா தென்கிறார். வந்திடுகிறிலை. இது நான்பெறாத அம்சம். இதுதான் இருந்தபடி யென்? ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றமையும் இல்லை, கைங் கர்யம் பெற்றமையும் இல்லை; இங்ஙனேயிருக்க 'இவ்வம்சம் பெற்றேன், இவ்வம்சம்

பெற்றிலேன்' என்கிறபடி என்? என்னில்; ஒன்று உத்தேச்யமாய், மற்றையது அதுக்கு உறுப்பாகவருமதிறே. 'நாமும் முதலிலே 'இங்நின்றநீர்மை யினியாமுறுமை' என்றோமாகில் அவனும் சக்தனாயிருந்தானாகில், இது கழிந்ததேயன்றோ' என்று அத்தைப் பெற்றாராக நினைத்திருந்தார்; கைங்கர்யம் அவச்யம் பெறறல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலே, அது கைப்புகுராமையைப் பற்றப்பெற்றிலோ மென்கிறார் ... ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு ஈடான கர்மயோகாத்யுபாயங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் 'காணவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டால், காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

இடகிலேனொன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன்*
கடவனுகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்*
மடவன்னெஞ்சங்காதல்கூர வல்வினையேன்அயர்ப்பாய்த்*
தடவுகின்றேன்எங்குக்காண்பன் சக்கரத்தண்ணலையே? (9)

[இடகிலேன்] ஆர்த்தவிஷயத்தைக் கண்டால் 'ஐயோ!' என்று இரங்கிச் சில இடில், அது ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சாலவுகப்பிறே: அங்ஙனொன்றும் செய்யப்பெற்றிலேன். [ஒன்றுஅட்டகில்லேன்] கையில் த்ரவ்யத்தை அவிழ்த்திடாவிட்டால், உடம்புநோவத் தண்ணீர் சுமந்து வார்க்கலாமிறே; அதுவும் செய்திலேன். [ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன்] 'பிறர்க்கு ஒன்றுவேணும்' என்று இராவிட்டால், 'எனக்கு' என்னுமதுதான் தவிரப்பெற்றேனோ? ச்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிலே பட்டிபோகாதபடி பரிஹரித்திலேன். [கடவனுகி] சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிறபடியே, அடைத்த காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு தேவர் திருவடிகளிலே ஸமாராதநம் பண்ணிற்றிலேன். இவர் ஸமாராதநம் பண்ணியறியாரோ? என்னில்; நூல்பிடித்தாற்போலே சாஸ்த்ரங்களில் ஸாதநரூபமாகச் சொல்லுகிற ஸமாராதநத்தில் இவர்க்கு அந்வயமில்லை; தேஹயாத்ரைக்கு உடலாகச் செய்யுமது உண்டு. இவை யுண்டாயிற்றாகில் பக்தி சரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம். அதுவுமில்லையென்கிறார். இவற்றினுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறதன்று, உபாயத்வத்தை நிஷேதிக்கிறது. [மடவல்நெஞ்சம்] மடப்பத்தால் மென்மையை நினைக்கிறது; அதாவது 'பகவத்விஷயம்' என்றால் கடுகவிழுந்துகொண்டு நிற்கை. வன்மையாவது விழுந்தால் பின்னை அங்கு நின்றும் மீட்க அரிதாயிருக்கை, [காதல்கூர] இப்படிப்பட்ட நெஞ்சானது ஸ்நேஹம் மிக. [வல்வினையேன்] ஸ்நேஹாநுகூலமாகக் காணப்பெறாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். காதலுக்கு விஷயம் பெற்றேனல்லேன்; இத்தை அகஞ்சுரிப்படுத்தினேனல்லேன், ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடாதவனை இழந்தேனல்லேன்; என் பாபம் இருந்தபடியென்? [அயர்ப்பாய்] அறிவுகேட்டை யுடையேனாய். [தடவுகின்றேன்] முனனே வந்து நின்றாலும் காணமாட்டாதபடி தடவாநின்றேன். (நத்வாபச்யாமி கௌஸல்யே) என்கிறபடியே. [எங்குக்காண்பன்] ஒருகைம்முதலின்றிக்கே யிருக்கக் கூப்பிடுகிற நான் எங்கே காணக்கூப்பிடுகிறேன்? [சக்கரத்தண்ணலையே] கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரனை, எங்கே காணக்கடவேன்? யசோதைப் பிராட்டி கையும் வெண்ணெயுமாகப் பிடித்துக்கொண்டாற்போலே, கையும் நெய்யாராழியுமாகப் பிடித்துக்கொள்ளவாயிற்று இவர் ஆசைப்படுகிறது. ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. காணப்பெருவிட்டால் மறந்துபிழைக்கவொண்ணுதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனேயுண்டாயிற்று? என்கிருர்.

சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்துகண்ணீர்ததும்பப்*
பக்கம்நோக்கிநின்றலந்தேன் பாவியேன்காண்கின்றிலேன்*
மிக்கஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை* என்
தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டுதழுவுவனே. (10)

[சக்கரத்தண்ணலே என்று தாழ்ந்து] திருவாழியைக்காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனே! என்று இவ்வுக்தியோடே தரைப்பட்டு. [கண்ணீர்ததும்ப] கண்கள் நீர் மிகைக்கும்படி இவருடைய அவஸாதத்தினுடைய எல்லை காண்பது கண்ணநீரிலே. [பக்கம்நோக்கிநின்று அலந்தேன்] வருகைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பார்த்து நின்று வெறுத்தேன். (பரமாபதமாபந்ந:) என்னுமளவிறே. [பாவியேன் காண்கின்றிலேன்] ஆபத்ஸகனுயிருக்க, மஹாபாபியாகையாலே நான் காணப்பெறுகிறிலேன். காணப்பெருதொழிந்தால் மறந்து பிழைக்கலாம்படி நெஞ்சில் ப்ரகாசியாதொழியத் தான் பெற்றேனே? [மிக்கஞானமூர்த்தியாய]பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடையனை. [வேதவிளக்கினை] வேதமான விளக்காலே காணப்படுமவனை; வேதப்ரகாசகனவனை யென்றுமாம். [என்தக்கஇத்யாதி] எனக்குத் தக்காற்போலே ஒரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டியுண்டாய், அத்தாலே கண்டு அநுபவிப்பன். காணப்பெருமையாலே ப்ரேமம் க்லேசஹேதுவாகிறப்போலே, நெஞ்சில் ப்ரகாசமும் க்லேசஹேதுவாகா நின்றது. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிற ஜ்ஞாநபக்திகளிரண்டும் கழுத்துக்கட்டியாய் விட்டது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணுதபடி எனக்குத் தக்காற்போலே ஒரு ஜ்ஞாநமும் வேணுமோ? என்கிருர். ... ... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்ருர் எம்பெருமானேடே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணலாந் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவர் என்கிருர்.

தழுவிநின்றகாதல்தன்னுல் தாமரைக்கண்ணன்தன்னைக்*
குழுவுமாடத்தென்குருகூர் மாறன் சடகோபன்சொல்*
வழுவிலாதஒண்தமிழ்கள் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்*
தழுவப்பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே. (11)

[தழுவிநின்ற காதல்தன்னுல்] 'நான்விடுவேன்' என்ருலும் விடவொண்ணுதபடியாய், உடன்வந்தியான அதிமாத்ரமான காதலாலே. [தாமரைக்கண்ணன்தன்னை] இக்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின நேத்ரபூதரைச் சொல்லுகிருர். [குழுவுமாடத்தென்குருகூர்] (ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஹே) என்னுமாபோலே, 'ஆழ்வார்க்கு ஆர்த்தி மிகமிக ஸர்வேச்வரன்வரவு தப்பாது' என்று திருநகரி குடிநெருங்கிக்குளிர்ந்து தேறினபடி. [மாறன்] ஸம்ஸாரத்தை மாற்றினவர். [சடகோபன்] பகவத்விமுகருக்கு சத்ரு. [சொல்வழுவிலாத] பகவத்விச்லேஷத்தாலே கூப்பிடுகிற இந்நன்மையில் ஒன்றுந் தப்பாதபடி (யாய், ஸுபோதமுமாய், ஸர்வாதிகாரமுமாம்படி) சொன்ன. ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் [தழுவப்

பாடியாடவல்லார்] ஆழ்வார் பாவவ்ருத்தி ஒருவர்க்கும் பிறக்கமாட்டாதிறே; அதிலே சிறிதுஅணைய நின்ருகிலும் இத்தை அப்யஸிக்க வல்லவர் (களாய், பாரவச்யத்தாலே விக்ருதராய் ஆடவல்லார்) கள். [வைகுந்தம் ஏறுவரே] காணஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுகிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து, நித்யாநுபவம் பண்ணலாம் நித்ய விபூதியிலே புகப்பெறுவர். குழுபுமாடம் நெருங்கின மாடம். தென்குருகூர் அதஏவ அழகிய திருநகரி. ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

சீலமிகுகண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து*
மேலவன்தன்மேனிகண்டு மேவுதற்குச்* — சால
வருந்தியிரவும் பகலுமாருமற் கூப்பிட்டு*
இருந்தனனே தென்குருகூரேறு. (37)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,

எம்பெருமாஞர் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி - ஏருளும் : ப்ரவேசம்.

கீழில் திருவாய்மொழியிலே கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிட்டார். இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வேச்வரன் நமக்கு முகம் தாராதிருந்தது நம்பக்கல் உபேக்ஷையாலேயாக அடுக்கும்' என்றுபார்த்து 'ப்ராப்தனுமாய் ஸுசீலனுமாய் விரோதிநிரஸநசீலனுமாயிருக்கிறவன் ' இதுவேண்டா என்றிருக்குமாகில் எனக்கோதான் இது வேண்டுவது' என்று விடப்பார்த்து, 'அவனுக்கு வேண்டாத நானும் என் உடைமையும் வேண்டா எனக்கு' என்று ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிருர். அவன் விரும்பின வழியாலேகாணும் ஆத்மவஸ்துவை விரும்ப ப்ராப்தியுள்ளது; இங்ஙன் விரும்பாதவன்று பழைய தேஹாத்மாபிமாநத்தோபாதியாமிறே; (நதேஹம்) இத்தனை சாந்துநாற்றத்துக்காக நிலைநின்ற அத்ருஷ்டத்தையுங்கூட அழியமாறும்படியிறே தேஹத்தில் பண்ணியிருக்கும் அபிமாநம்; அப்படிப்பட்ட தேஹம் வேண்டா. (நப்ராணுந்) தேஹந்தன்னை ஆதரிக்கிறது ப்ராணனுக்காக; அப்ப்ராணன்களும் வேண்டா. (நசஸுகம்) ப்ராணன்களை விரும்புகிறது ஸுகத்துக்காக; அந்த ஸுகமும் வேண்டா. இதுக்கு உறுப்பாக வருமல்லாதவையும் எனக்கு வேண்டா. இவையெல்லாம் புருஷார்த்தமாவது ஆத்மாவுக்கிறே; அவ்வாத்மாதானும் வேண்டா. இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? உன் திருவடிகளில் சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்துக்குப் புறம்பானவை யாவை சில, அவையொன்றும் எனக்கு வேண்டா. (நாத) உடையவனுக்குப் புறம்பாயிருக்குமவற்றை விரும்ப ப்ராப்தியுண்டோ? அங்ஙனேயாமாகில் க்ரமத்தாலே கழித்துத் தருகிறோம் என்ன, 'ஒருக்ஷணமும் பொறுக்கமாட்டேன். இவை தன்னைத் தவிர்த்துக் கடக்க வைக்கவொண்ணுது, நசித்துப்போம்படி பண்ணவேணும். இது கண்டாதூர்த்வமான வார்த்தையன்ருே?' என்ன, (தத் ஸத்யம்) மெய். (மதுமதந) இங்ஙனன்ருகில் தேவர்முன்பு பொய்யராஞர் பட்டது படுகிறேன். (நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோநைவார்த்தைர்நசபூஷணை: | வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம் மஹாரதம்)

ப்ராணுதிகளால் கார்யமின்றிக்கே யொழிகிறதென்? என்னில்; இருக்கிறது ராக்ஷஸிகள் நடுவே; பிரிகிறது பெருமாளை; இவற்ருல் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

முதற்பாட்டு. அத்யந்தகுணவானுமாய் விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாத ச்லாக்யமான நிறங்கொண்டு எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை என்கிருள்.

ஏருளுமிறையோனும் திசைமுகனும்திருமகளும்*
கூருளுந்தனியுடம்பன் குலங்குலமாஅசுரர்களை*
நீருகும்படியாக நிறுமித்துப்படைதொட்ட*
மாருளன்கவராத மணிமாமைகுறைவிலமே. (1)

[ஏருளும்இத்யாதி] 'நான், நான்' என்பாருக்கும் அணையலாம்படியான உடம்பைக்கிடீர் நான் இழந்திருக்கிறது என்கிருள். கண்ட காபாலிகந்தர் பெற்றுப்போகிறது கிடீர் எனக்கு அரிதாகிற தென்கிருள். [ஏராளும்] ஸர்வேச்வரன் வேதாத்மாவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனுயிருக்குமாகில், தானும் கைக்கொள்ளாண்டிகளைப்போலே 'ஒரு எருத்தையுடையேன்' என்று அபிமாநித்திருக்கும். [ஆளும்] இவனுடைய உபயவிபூதி யிருக்கிறபடி. [இறையோனும்] அவன் உபயவிபூதிக்கும் கடவனுய் ஸர்வேச்வரனுயிருக்கும்; கள்ளியை 'மஹாவ்ருக்ஷம்' என்கிறவோபாதி, தானும் 'ஈச்வரன்' என்றிருக்கும். தர்மதர்மிகளுக்கு ஐக்யமுண்டித்தனைபோக்கி, தர்மித்வயத்துக்கும் ஐக்யமில்லை. [திசைமுகனும்] ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக நாலு வேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு ஈடான நாலுமுகத்தையுடையனுய், 'நான் ஸ்ரஷ்டா என்று அபிமாநித்திருக்கிற சதுர்முகனும். [திருமகளும்] (அநந்யா ராகவேணுஹம்) என்றுசொல்லுகிறபடியே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும். [கூருளும் இத்யாதி] இவர்கள் கூறிட்டாளும்படி அத்விதீயமான உடம்புபடைத்தவன், 'நாங்கள் அதிகாரி புருஷர்களுடையவர்கள்' என்று பிராட்டி பரிஸரத்திலே புக்குச்சிலர் அழிவுசெய்தல். 'நாங்கள் படுக்கைப்பற்றிலுள்ளோம்' என்று சிலர் அவர்களெல்லையிலே புக்கு அழிவுசெய்தல் செய்யவொண்ணுதபடி ஆளுமாயிற்று. திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும் வீறுடையது திருமேனியிறே. ஸர்வாபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. இப்படி சீலவானுயிருக்கிறவனைக்கிடீர் நான் இழந்திருக்கிறது. [குலங்குலமா] அணைக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமுண்டாய்த்தான் இழக்கிறேனே? (கோந்வஸ்மிந்ஸாம்ப்ரதம்லோகேகுணவாந்) என்றுற்போலே கீழ்: (வீர்யவாந்) என்றுற்போலே இது. குலங்குலமாக அஸுரவர்க்கத்தை. [நீருகும்படியாக நிருமித்து] (நிஹதா:பூர்வமேவ) என்கிறபடியே, 'உறவு வேண்டோம்' என்றபோதே பஸ்மமாய்ப்போம்படி ஸங்கல்பித்து. [படைதொட்ட] ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில்வந்தால் ஸங்கல்பமே கொண்டு நிர்வஹிக்குமவன், ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்தில் ஸாயுதனுய்க்கொண்டு மேல்விழும். ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸத்யஸங்கல்பனுயிருக்கும், ஆச்ரிதவிரோதிகளளவில் அஸத்யஸங்கல்பனுயிருக்கும். [நீருகும்படியாக] (சிந்நம்பிந்நம்சரைர்தக்தம்) என்கிறபடியே, தூளியாம்படியாக ஸங்கல்பித்து ஆயுதமெடுக்குமவன். (யஜ்ஞவிக்நகரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்ச தூர்ஹ்ருதம்) தன்னை மிடற்றைப்பிடித்தாரையும். உயிர்நிலையிலே நலிந்தாரையும் நலியுமவன். [மாருளன்] மிடுக்கனென்னுதல், எதிரியென்னுதல். துர்யோதநன் 'அமுது செய்யவேணும்' என்ன, (த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தம்

நைவ போஜயேத்) என்று ஆச்ரிதவிரோதிகளைத் தனக்கு விரோதிகளாகக்கொண்டு வழக்குப்பேசுமவன். [கவராத] விரோதிகளை அழியச்செய்து விடாய்த்து 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்று அவன்வந்தணையாத நல்லநிறத்தால் ஒரு அபேக்ஷை யுடையோமல்லோம். நிறத்திலே அவன் ஆதரிக்குமன்றன்றோ இத்தால் கார்யமுள்ளது? அல்லது நிறைக்கேடாமித்தனையிறே. ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. இச்சீலத்துக்கும் அடியான பிராட்டியோடே கூட வடிவழகைக் காட்டி அடிமைகொண்டவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

மணிமாமைகுறைவில்லா மலர்மாதருறைமார்பன்*
அணிமானத்தடவரைத்தோள் அடலாழித்தடக்கையன்*
பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப்பணிகொண்ட*
மணிமாயன்கவராத மடநெஞ்சால்குறைவிலமே. (2)

[மணிமாமைகுறைவில்லா] 'மணிமாமைகுறைவிலமே' என்ன வேண்டாதவள். அவளுடைய நித்யஸந்நிதியாலே என்னை அடிமைகொண்டவன். (நகச்சிந் நாபராத்யதி) என்கிறவளும் கூட இருக்கச்செய்தே என்னை உபேக்ஷித்திருக்குமாகில், என்னுடைமையால் எனக்குத்தான் ப்ரயோஜநமென்? [மலர்மாதர்] நிறமேயன்றிக்கே பிரியத்தகாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கை. [உறைமார்பன்] அவள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவன். பூவில் பிறப்பேயாய், நித்யவாஸம்பண்ணுவது மார்விலேயாயிருக்கை. தான் பிறந்த பூ நெருஞ்சிக்காடாம்படியான மார்வு படைத்தவன். "அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதரடிக்கு நெருஞ்சிப்பழம்" என்றானிறே. முக்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதாப்போலே பூவை நினையாதே வர்த்திக்கும் மார்வுபடைத்தவன். பிராட்டி பெருமாளைக் கைப்பிடித்த பின்பு ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்கிலாயிற்று, இவள் பூவை நினைப்பது. அவள் "அகலகில்லேன்" என்கிற வடிவை நான் இழப்பதே! [அணிமானத்தடவரைத்தோள்] அணியென்று ஆபரணம். மானமென்று அளவு. (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:) என்கிறபடியே "ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமான தோள்" என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். 'அணியென்று அழகாய், மானமென்று பெருமையாய், அணிபெருகியதோள்' என்று ஒரு தமிழன். அத்தாலும் (ஆபரணஸ்யாபரணம்) என்கிறபடியாயிருக்கை. (ஆயதாச்சஸுவ்ருத்தாச்ச) என்கிறபடியே, அளவுடைத்தாய்ச் சுற்றுடைத்தாய் ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாத தோள்படைத்தவன். [அடலாழித்தடக்கையன்] பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்திக்கு அஸ்த்தானே பயசங்கைபண்ணி எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய் ப்ரதிபக்ஷத்தையடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியைப் பூர்ணமான கையிலே யுடையவன். இவனுடைய வ்ருத்தம் கைமேலே காணலாயிருக்கிறபடி. [பணிமானம்பிழையாமே] பணியென்றுகைங்கர்யம். மானமென்று அளவு. அதில் ஓரளவும் குறையாமே. (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே. [அடியேனைப் பணிகொண்ட] இளையபெருமாளை அடிமை கொண்டாற்போலே, இருவருங்கூட இருந்துகாணும் இவரை அடிமை கொண்டது. [அடியேனை] குமரிருந்துபோகாமே. பரதந்த்ரஜந்மமாயிருக்க வகுத்த

வனுக்கு உறுப்பன்றிக்கே போகாமே. இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:— 'எழுந்தருளியிருக்கிற மடத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுது செய்யாநிற்க, ஆச்சான் தண்ணீரமுது பரிமாறுகிறவர், ஓரருகே சாயநின்று பரிமாறினர்; அத்தை உடையவர் கண்டு ஓரடிவந்து முதுகிலே மோதி, நேரேநின்றன்றோ வுடோ பரிமாறுவது?' என்றார்; என்ன, ஆச்சான் "பணிமானம்பிழையாமேயடியேனைப் பணிகொண்ட" என்று பணித்தான். [பணிகொண்ட மணிமாயன்] "தஹ, பச" என்றல்ல அடிமை கொண்டது; பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவைக்காட்டி. நீலரத்நம்போன்ற கறுத்தநிறத்தையுடையவன். [கவராத] வடிவில் சுவட்டையறிவித்து என்னை அநுபவிப்பியானாகில், பவ்யமான நெஞ்சால் எனக்கு என்னகார்யமுண்டு? சீயர் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்வதொரு வார்த்தை உண்டு:— " 'பூசும்சாந்தென்னெஞ்சமே' என்கிறபடியே அன்று அப்படியே இத்தை விரும்பினவன் இன்று இப்படியே உபேக்ஷிக்கையாலே, 'நாயகன் வரவு தாழ்த்தான்' என்று அவன்முன்னே சாந்தைப் பரணியோடே உடைப்பாரைப்போலே என் நெஞ்சு எனக்குவேண்டா' என்கிறாள்" என்று. பிராட்டி அவனோடே சேர இருந்திலளாகில் நான் ஆறியிரேனோ? தோளழகை எனக்குக் காட்டிற்றிலனாகில், நான் ஆறியிரேனோ? கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டிற்றிலனாகில் 'அப்ராப்த விஷயம்' என்று ஆறியிரேனோ? வடிவழகாலன்றி குணத்தாலே என்னை விஷயீகரித்தானாகில் நான் ஆறியிரேனோ? என்கிறாள். ... ... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாய் அத்யந்த விலக்ஷணனாய் முன்பு என்பக்கல் அத்யபிநிவிஷ்டனானவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

மடநெஞ்சால்குறைவில்லா மகள்தாய்செய்தொருபேய்ச்சி*
விடநஞ்சமுலைசுவைத்த மிகுஞானச்சிறுகுழவி*
படநாகத்தணைக்கிடந்த பருவரைத்தோட் பரம்புருடன்*
நெடுமாயன்கவராத நிறைவினாற்குறைவிலமே. (3)

[மடநெஞ்சால் குறைவில்லா] மடப்பமாவது மென்மை; அதாவது நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சி. அதாவது முலையுண்ணும்போது யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் பரிவையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்தபடி. அகவாயிலுள்ளது த்வேஷமாயிருக்கச்செய்தே, அத்தை மறைத்துக்கொண்டு ஆநுகூல்யம் தோற்ற வந்தாளாயிற்று. [மகள்தாய்செய்து] தாய் மகள்செய்து; மக்களென்று மநுஷ்யர்க்குப் பேர். பேயான தான் மநுஷ்யவேஷத்தைக் கொண்டு, அதுதன்னிலும் "பெற்றதாய்போல்" என்கிறபடியே தாய்வடிவைக்கொண்டு. [ஒருபேய்ச்சி] இதென்ன நிக்ருதிதான்? நிக்ருதிக்கு அத்விதீயை யென்கை. 'நலிய வந்தாள்' என்னுஞ் சிவிட்காலே அநாதரோக்தியாகவுமாம். [விட நஞ்சம்] விடமென்றும், நஞ்சமென்றும் மீமிசையாய், நாட்டில் விஷங்களெல்லாம் அம்ருதகல்பமாம்படியான விஷமென்னுதல். [பேய்ச்சி விட] பேயானவள் உயிரைவிடும்படி. [நஞ்சமுலை சுவைத்த] நச்சுமுலையை அமுதுசெய்த. அம்முலைவழியே "உயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான்" என்கிறபடியே, பாலும் உயிரும் ஒக்க வற்றிவரும்படி சுவைத்த; (ப்ராண ஸஹிதம்பபௌ) என்கிறபடியே பசையறும்படியாக. [மிகுஞானச் சிறுகுழவி] மௌக்த்யத்தில் கண்ணழிவற்றிருக்கச்செய்தேயும், ரஸஜ்ஞாநத்தாலே 'இது தாய்முலையல்ல,

வேற்றுமுலை' என்று அமுதுசெய்தான், அவள் தாயாய் வந்தாலும்; இவன் 'தாய்' என்றே முலையுண்டாலும், வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே வருமது தப்பாதிறே; அத்தாலே தப்பிற்றித்தனை. [படநாகத்தணைக்கிடந்த] உணவுக்கீடாகக் காணும் கிடந்தபடியும். நஞ்சையுண்டு நச்சரவிலேயிறே கிடக்கிறது. நஞ்சுக்கு நஞ்சு மாற்றிறே. விரோதியை யழியச் செய்துபோய்ப் படுக்கையிலே சாய்ந்தபடியாதல்: அன்றிக்கே, (நாகபர்யங்முத்ஸ்ருஜ்ய) என்கிற படுக்கையை விட்டுப்போந்து விரோதியைப் போக்கினபடியாதல். ஆச்ரிதர் ஆர்த்தநாதங்கேட்டால் போகத்திலே நெஞ்சு பொருந்தாதிறே. ஸர்வேச்வரன் திருமேனியிலே சாய்கையா லுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனுயிருக்கும். அஸுரவர்க்கம் கிட்டினுல் "வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயிருறுகிமாண்டார்" என்று முடியுமாபோலேயாயிற்று, அநுகூலவர்க்கம் கிட்டினுல் வாழும்படி. [பருவரைத்தோள்] திருவநந்தாழ்வானேட்டை ஸ்பர்சத்தாலே, ஏகரூபமான விக்ரஹத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்ம நிபந்தநமான விகாராதிக ளில்லையென்ற இத்தனை போக்கி, ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷத்தில் விகாரமில்லையென்னில், அவ்வஸ்துவை அணைய ஆசைப்படவேண்டாவே. [பரம்புருடன்] தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம் நிறம் பெறுமாபோலே, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபின்பாயிற்று, 'ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றிற்று. [நெடுமாயன்] என்மடியிற் சுவடறிந்த பின்பு படுக்கையிற்பொருந்தி யறியாதவன்.*(பெரியமலைபோலேவளர்ந்த தோளுடையவன்; "உத்தம:புருஷ:" என்னும் பரமபுருஷனுய், நிரவதிகமான ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணன்.) [கவராத] அப்படி ஆதரித்தவன் இப்படிஉபேக்ஷித்தபின்பு, எனக்கு என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? [நிறைவு] அடக்கம். அதாவது தன்னகவாயிலோடுகிறது பிறர்க்குத் தெரியாதபடி யிருக்கும் ஸ்த்ரீத்வம். ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. தன்னைப்பேணுதே, பெண் பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டா என்கிறுள்.

நிறைவினுற்குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள்மடப்பின்னை*
பொறையினுன் முலையணைவான் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த*
கறையினுர்துவருடுக்கைக் கடையாவின் கழிகோற்கைச்*
சறையினுர்கவராத தளிர்நிறத்தாற்குறைவிலமே. (4)

[நிறைவினுல் குறைவில்லா) க்ருஷ்ணன் தன்னைப்பெறுகைக்கு எருதுகளின் மேலே விழுகிற வ்யாபாரங்களில் தான் அவிக்ருதையாயிருக்கிற ஸ்த்ரீத்வத்தாற் குறைவற்றிருக்கை, விகாரஹேது வுண்டாயிருக்கத் தான் அவிக்ருதையா யிருந்தபடி, (நெடும்பணைத்தோள்) கீழ் ஆத்மகுணம் சொல்லிற்று; இங்கு ரூபகுணம் சொல்லுகிறது. (நெடும்பணை இத்யாதி) நெடியதாய்ப் பணைத்த தோளென்னுதல், நெடிய வேய்போலே யிருந்த தோளென்னுதல், அரியன செய்தும் பெறவேணடும்படிகாணும் வடிவழகு, (மடப்பின்னை) ம்ருதுஸ்வபாவை. (முலையணைவான்) ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக, (பொறையினுல்) வ்யஸநஸஹனுய். எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலும் நெருக்குண்ட இத்தை, அவள் முலையாலே பிறந்த விமர்த்தமாக நினைத்திருந்தான்: (பொருவிடை) கேவலம் வ்ருஷபமல்லகிடீர், அஸுராவேசத்தாலே யுத்தோந்முகங்களாய் வந்தவை

ஒன்றிரண்டல்ல; ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரிக்கை. [உகந்த] 'இனி நாம் இவளை லபித்தோமே. என்று உகந்தான். நப்பின்னைப்பிராட்டியை. விடைகொண்டு வந்து காணும் கைப்பிடித்தது. நிறைவினால் குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள் மடப்பின்னை முலையணைவான் பொறையினால் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த. (கறையினார் துவருடுக்கை) கறைமிக்குத் துவரூட்டின சிவந்த தோலாயிற்று உடுக்கை. இடையர் காட்டுக்குப் போம்போது முள்கிழியாமைக்கு உடுக்கும் உடைத்தோலைச் சொல்லுகிறது. 'துவர். என்னாநிற்க, கறையினா ரென்கிறது காட்டில் பழங்களைப் பறித்து இடுகையாலே கறை மிக்கிருக்கும்; அத்தாலே கறை மிக்க துவராயிற்று. உடுக்கை. அரையிற் பீதக வண்ணவாடை வேண்டாளாயிற்று இவள்: கோரக்ஷணம்பண்ணின வடிவோடே அணையக் கணிசிக்கிறாள். (கடையா) ப்ராப்தகாலங்களிலே கறக்கைக்குக் கையிலே கடையாவும்கொண்டாயிற்றுத் திரிவது. கடையா மூங்கிற் குழாய். [கழிகோல்கை] கழிகோலாவது வீசுகோல். கடையாவையும் வீசுகோலையும் கையிலேயுடையவர். [கடையாவின் கழிகோற்கை] கொடுவைப் பசுக்களை நியமித்துக் கறக்கைக்காக வீசுகோலைக் கையிலேகொண்டு திரியுமவ ரென்றுமாம். [கழிகோல்] முன்னணைக்கன்று பசுக்களோடே போனால் முலையுண்ணாமைக்கு, கொறுங்கோலென்று அதின் மூஞ்சியிலே கட்டிவிடுவர்கள்; அத்தைச் சொல்லுதல். ஸந்யாஸிகள் தந்தாமுக்கென்ன ஓரிருப்பிடம் இல்லாமையாலே மாத்ரை தொடக்கமானவற்றைக் கையிலே கூடக்கொண்டு திரிவர்கள ளாயிற்று. அதுபோலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் நீரும் உள்ளவிடத்திலே தங்குமித்தனையிறே இவர்களும். [சறையினார்] சறை கைமணியென்று ஒரு மணி யுண்டாயிற்று. இடையர் அரையிலே கோத்துக் கட்டி முன்னே போகாநின்றால் அந்தத்வநிவழியே பசுக்களெல்லாம் ஓடிவரும்படியா யிருப்பதொன்று: அத்தையுடையவரென்னுதல். அன்றிக்கே, சறையென்று-தாழ்வாய். ப்ரதாநவர்ணங்களிலொக்க எண்ணவொண்ணாத தாழ்ந்த இடைக்குலத்தே பிறந்தவனென்னுதல். சறையென்று சரும்புகையாய். அல்லாத இடையர் விஷ்வயாநஸங்க்ரமணங்களுக்கு உடம்பிருக்கத் தலைகுளித்தல், உடம்பிலே துளிநீ ரேறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்வர்களாகில். அதுக்கும் அவஸரமற்றிருக்குமாயிற்றுப் பசுக்களின் பின்னே திரிகையாலே. ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப் பேணாத அவ்வடிவை அணைக்கைக்காயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. (தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சுசிம் குரங்கச்ருங்கபாணிஞ்ச பச்யந்தீ த்வா பஜாம்யஹம்). [கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்] அவன் விரும்பாத ப்ரஹ்மசாரி நிறத்தால் என்னகார்ய முண்டு? ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டி திருமஞ்சனம் பண்ணியெழுந்தருளினபோதை நிறம்போலே அவனுக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான நிறம் நமக்கு என் செய்ய? இவளைப்போலே இப்படி நிறத்திற் சொன்னாரில்லையே, மற்றைப்பிராட்டிமாரில். முதற்பாட்டிலே "மணிமாமைகுறைவிலம்" என்றது. இங்கே "தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்" என்றது: இவற்றுக்கு வாசியென்? என்னில்;—அங்கு, மணிமாமையென்று அழகையும் மென்மையையும் சொல்லிற்றாய். இங்கு நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்: அங்கு நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு ஸ்நிக்தமான நிறத்தைச் சொல்லுகிறது.

[தீக்ஷிதம் இத்யாதி] பிராட்டி ஆசார ப்ரதாநமான ஜநககுலத்திற் பிறப்பாலே அவ்வடிவை விரும்பினாள்; ஆசாரநிர்ப்பந்தமில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தவளாகையாலே இவ்வடிவை விரும்பினா ளாயிற்று இவள். (தீக்ஷிதம்) உறுப்புத்தோலும் வெண்

ணெய் பூசின உடம்புமான யஜமாந வேஷத்தோடே நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப் படா நின்றேனென்கிருள். (வ்ரதஸம்பந்நம்) ருஷி ஒரு பட்டினிவிடச் சொன்னுனுகில், 'இவன் நம்முடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குப் பொருது என்று சொன்னுனித்தனே' என்று நாலு பட்டினிவிட ஒருப்படுவராயிற்று, தார்மச்ரத்தையாலே. (வராஜிநதரம்) கூறை யுடையையும் காற்கடைக்கொள்ள வேண்டும்படியாயிருக்கை. (சுசிம்) ஒருஸ்த்ரீ களையும் தீண்டலாகாது: தர்மபத்நியாகையாலே பிராட்டியைத் தீண்டிஞல் வருவதொரு சேதமில்லையிறே; ஆனபின்பு, அதொழியப் பரிஹரிப்பது' என்றால், அதுதன்னிலும் அதிசங்கை பண்ணி, பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் தாக்கிலும் முழுகத்தேடா நிற்பர். [குரங்கச்ருங்கபாணிஞ்ச] [ஏகவஸ்த்ரதரோ தந்வீ] என்னுமதிற்காட்டிலும், கையும் கலைக்கொம்புமாயிருக்குமதுதானே போந்திருக்கை. [பச்யந்தீ த்வா பஜாம்யஹம்] மேல்வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே, நடுவுள்ளது ஆநுஷங்கிகமாய் வருமிறே என்னுமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிருள்: [பச்யந்தீ த்வா பஜாம்யஹம்] பகவத்பஜநம் பண்ணுவார் பண்ணுவதெல்லாம் த்ருஷ்டத்துக்கிறே; ஆகையாலே, த்ருஷ்டத்துக்காக பஜிக்கிருள்காணும். ஸதாபச்யந்தியிறே அங்கும். 'வழிப்போக்கில் கண்ணெச்சில் வாராதொழியவேணும்' என்றிறே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறது; அது தன்னடையே வருமிறே, மேல்வரும்பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே. ஸாவித்ரி தன்பர்த்தாவைக்காட்டி, 'இவனுக்கு நான் அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெறவேணும்' என்று வேண்டிக்கொண்டாளிறே .(4)

அஞ்சாம்பாட்டு. பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனை தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினல் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு எனக்கு? என்கிருள்.

தளிர்நிறந்தாற்குறைவில்லாத் தனிச்சிறையில்விளப்புற்ற*
கிளிமொழியாள்காரணமாக் கிளரரக்கன்நகரெரித்த*
களிமலர்த்துழாயலங்கல்கமழ்முடியன் கடல்ஞாலத்து*
அளிமிக்கான்கவராத அறிவினுற்குறைவிலமே. (5)

[தளிர்நிறத்தால் குறைவில்லா] (குர்வந்தீம் ப்ரபயா தேவீம் ஸர்வா விதிமிராதிச:) பிராட்டி பத்துமாஸம் திருடஞ்சநம்பண்ணுமையாலே திருமேனியில் புகர் அகஞ்சுரிப் பட்டபடி: பத்துத்திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரத்தைப்போக்குமளவாயிற்று; (சோகத மோபஹம்) [தனிச்சிறையில்] ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும் பிரித்துவைத்தாற் போலே யிருப்பதொன்றிறே ராக்ஷஸீமத்யத்தில் நிருத்தையா யிருந்தபடி. [விளப்புற்ற] (க்ருசாமநசநேநச) என்றாற்போலே, தன்னைப் பேணுதேயிருந்தாள் என்று திருவடியாலே பெருமாளுக்கு விண்ணபஞ் செய்யப்பட்டவ ளென்னுதல்; அன்றிக்கே, தேவஸ்த்ரீகள்காலில் விலங்கைவெட்டிவிடுகைக்காகத் தன்னைப்பேணுதே அங்கேபுக்குத் தன் காலிலே விலங்கைக் கோத்துக்கொண்டவளென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தையானவ ளென்னுதல். [கிளிமொழியாள் காரணமா] திருவடிவாயிலே ஒன்றுதங்கிய அவள் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவ்வழியாலே (மதுரா மதுராலாபா) என்றாரிறே அத்தை ஸ்மரித்து; அப்படிப்பட்ட வார்த்தையை யுடையவள் ஹேதுவாக. [கிளரரக்கன்] தாயும் தமப்பனும் சேர இருக்கப்பொருதபடியான கிளர்த்தியிறே; (உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய) என்கிறபடியே. [நகர்எரித்த] பையல்குடியிருப்பை யழித்து மூலையடியே வழிநடத்தின ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தக்தமாக்கின. [களிமலர் இத்யாதி] களி தேன். தேனையுடைத்தான மலரோடுகூடின நிருத்துழாய்மாலை கமழாநின்றுள்ள திரு

வபிஷேகத்தையுடையவன் அவன்தான் இதரஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அவதரித்தால், அப்ராக்ருதமான பதார்த்தங்களும் அதுக்கீடான வடிவைக் கொண்டு வந்து தோற்று மித்தனையிறே; ஆகையாலே, அவன் கலம்பகன் கொண்டு வளையம் வைத்தாலும் இவர்கள் சொல்லுவது திருத்துழாயை யிட்டிறே. அஸாதாரணமானவற்றை யிட்டிறே கவி பாடுவது; பாண்டியர்கள் மற்றையார் கருமுகைமாலையைக்கொண்டு வளையம்வைத்தாலும், அவர்களுக்கு அஸாதாரணமான வேம்பு மற்றையவற்றை யிட்டிறே கவிபாடுவது. [கடல்ஞாலத்துஅளிமிக்கான்] ஸம்ஸாரத்திலே தண்ணளிமிக்கவனாயிற்று. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, 'இத்தைப் போக்கவேணும்' என்று திருவுள்ளம் இங்கே வேரூன்றினபடி: பிராட்டியைப்பிரிப்பது, இளையபெருமாளை அகற்றுவதாய், அநந்தரம் 'அவதாரத்துக்குக் காலமாயிற்று' என்று தேவகார்யத்திலே ஒருப்படுவித்துக் கிளப்பவேண்டும்படியிறே. [கவராத இத்யாதி] அப்படிப்பட்டவன் விரும்பாத அறிவினால் கார்யமுடையோமல்லோம். பிராட்டியுடைய இரண்டாம்பிரிவுக்கு அடியான வநவாஸஜ்ஞாநம் போலேயிருக்கிற இவ்வறிவால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? பிரிவோடே ஸந்திக்கும்படியாயிறே அது இருப்பது. ... ... (5)

ஆறும்பாட்டு. அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களை உபதேசித்து, அறிவு பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

அறிவினாற் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய*
நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி*
குறியமாணுருவாகிக் கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட*
கிறியம்மான்கவராத கிளரொளியாற்குறைவிலமே (6)

[அறிவினால் குறைவில்லா] நாட்டார் அந்நபாநாதிகளெல்லாவற்றாலும் கார்யமுடையராயிருப்பார்களிறே; அறிவொன்றிலுமாயிற்றுக் குறைவுபட அறியாதது. அறிவினால் குறைவுபட அறியாத. அறிவால் கார்யமின்றிக்கே யிருப்பாராயிற்று. [அகல்ஞாலத்தவர்] பரப்பையுடைத்தான பூமியில், அறிவில் குறைவுபட அறிவாரொருவருமில்லையாயிற்று. [அவர் அறிய] கல்லைத் துளைத்து நீரை நிறுத்தினாற்போலே இவர்கள் நெஞ்சிலேபடும்படி. [நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த] சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்தமாக ஸகலோபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி. கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்; அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்ம்யம், விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ப்ரபத்தி, ஆத்மப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி, பகவல்லாபத்துக்கு ப்ரபத்தி இவற்றை அடங்க விசததமமாக அருளிச்செய்தவன். கர்மயோகத்தை உபதேசிக்க, அவன் 'இந்த்ரியஜயம் பண்ணுகை அரிது' என்ன, 'ஆகில், என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை' என்று கர்மத்தை அநுஷ்டித்தாரை ப்ரஸங்கியா, அந்த ப்ரஸங்கத்தாலே அவதாரரஹஸ்யத்தை உபதேசியா, அநந்தரம் ஜ்ஞாநயோகத்தை உபதேசித்து, "ஜ்ஞாநவைசத்யத்துக்கு உறுப்பாக என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை' என்று, அநந்தரம் பக்தியோகத்தை உபதேசித்து. அங்கு 'விரோதிபாபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்குமாக என்பக்கலிலே நெஞ்சை வை' என்று, அநந்தரம் (யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ) [தமேவ சரணம்கச்ச) [மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே] என்றும் அவற்றுக்கு உறுப்பாக ப்ரபத்தியை விதியா, அவ்வழியாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்

தைப் பிறப்பித்து, [பூமிராபோநலோ வாயு:] என்று தொடங்கி [ஜீவபூதாம்] என்கிற சேதநாசேதநங்கள் எனக்கு சரீரமென்று அவ்வழியாலே தன்பேற்றுக்குத் தனக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையில் யோக்யதையின்றிக்கே யிருக்கிறபடியைக் காட்டி, 'இவைதான் செய்து தலைக்கட்டப் போகாது' என்று சொல்லும்படி இதின் அருமையை அவன் நெஞ்சிற்படுத்தி, அவன்தான் அறிந்து கேட்டவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணி, அவன் அறியாதே கேட்கமாட்டாதவற்றையும் தானே அறிவித்து, ப்ரபத்திபர்யந்தமாக உபதேசித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. [நிறைஞானத்து ஒரு மூர்த்தி] 'ஒருவன் சொன்னான்' என்னுங் காட்டில் அது ப்ரமாணமோ? ஆப்தமாக வேண்டாவோ? என்னில்:— இத்தலையில் அஜ்ஞாநமும் அகிஞ்சித்கரமாம்படியான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையவனாவது, ப்ரமாணமாய் எல்லார்க்கும் வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக் கொடுப்பதான வேதத்தினுடைய நித்யத்வாபௌருஷேயத்வங்கள் ஸ்வாதீநமாம்படி அவற்றை ஸ்மரித்துச் சொல்லுமவனாயிற்று வேதார்த்தத்தை விசதீகரித்தானாயிற்று. பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தை யுடைத்தான அத்விதீயமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவன். [குறிய இத்யாதி] அறிவிக்கக் கேளாதாரை வடுக விடுநகமிட்டு வடிவழகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளு மவனாயிற்று. [குறிய] கோடியைக் காணியாக்கிக்கொண்டாற்போலே, வளர்ந்தபோதையிற் காட்டிலும் ஆகர்ஷகமாயிருந்தபடி. [மாணுருவாகி] பிறந்தபோதே இரப்பிலே யதிகரித்து, அதுவே வாஸிதமாயிருந்தபடியாலே, 'பிறப்பதற்கு முன்புமெல்லாம் இதுவேயோ யாத்ரை?' என்னும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று. 'உண்டு' என்று இட்ட போதோடு, 'இல்லை' என்று சொல்லிக் கதவடைத்த போதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இரப்பிலே தகணேறினபடி. [கொடுங்கோளால்] வெட்டிய கோளாலேயென்றபடி. அதாவது வடிவழகைக் காட்டி அவனை வாய்மாளப் பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, கோடு என்றத்தைக் குறுக்கி, அத்தை 'கொடு' என்றதாய், அதாவது விலங்கையாய். செவ்வைக் கேட்டை நினைத்து மூன்றடியை அபேக்ஷித்து இரண்டடியாலே அளப்பது. சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே அளப்பதாகக் கொண்டு அவனை வஞ்சித்த படியைச் சொல்லிற்றுதல். துஷ்டஸாதந ப்ரயோகம் பண்ணினவர்களுக்கு அதுக்கு ஈடாக உத்தரம் சொல்லுவாரைப் போலே, அவன் செவ்வைக் கேட்டுக்கு ஈடாகத் தானும் செவ்வைக்கேடனாய்க் கொண்டபடி. [கிறியம்மான்] அவன் தரும் விரகறிந்து வாங்கவல்ல பெருவிரகனான ஸர்வேச்வரன். 'பெருங்கிறியான்' என்னக்கடவதிறே. [கவராத இத்யாதி] செவ்வைகெடவாகிலும் தன்னுடைமையைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன்; முன்பே இசைந்து தன்னை 'பெறவேணும்' என்றிருக்கிற எனக்கு வந்து முகங்காட்டித் தனக்காக்கிக்கொள்ளாத பின்பு எனக்கு இத்தால் கார்யமுண்டோ? கிளரொளி மிக்கவொளி; ஸமுதாயசோபை. ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. பெற்ற தமப்பன் பகையாக பாலனானவனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமை நோவுபடுகிற எனக்கு உதவானாகில், நான் ஆபரணம் பூண்டு ஒப்பித்திருக்கிற இவ்வொப்பனை யார்க்கு? என்கிறாள்.

கிளரொளியாற்குறைவில்லா அரியுருவாய்க்கிளர்ந்தெழுந்து*
கிளரொளியவிரணியனது அகல்மார்பங்கிழித்துகந்த*
வளரொளியகனலாழி வலம்புரியன்மணிநீல*
வளரொளியான்கவராத வரிவளையாற்குறைவிலமே. (7)

[கிளரொளி இத்யாதி] (ஜ்வலந்தம்) என்கிற மந்த்ரலிங்கம் தோற்றச் சொல்லுகிறதாயிற்று. கிளர்ந்த ஒளியால் குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற நரஸிம்ஹமாய். [கிளர்ந்தெழுந்து] சீறிக்கொண்டு தோற்றி. "பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினனை', என்கிறபடியே, சிறுக்கன்மேலே அவன் முடுகினவாறே கிளர்ந்தபடி. [கிளரொளிய இரணியன்] மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைய ஹிரண்யன், ஆஸுரமான தேஜஸ்ஸு. நரஸிம்ஹமும் பிற்காலித்து வாங்கும்படியாயிற்று. பையல்கிளர்த்தி யிருந்தபடி. [அகல் மார்பம்] தேவதைகளினுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டுத் திருவுகிருக்கு இரை போரும்படியாக வளர்ந்த அகன்ற மார்வை. [கிழித்து] நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொறுந்த முகத்தையும், நா மடிக்கொண்ட உதட்டையும், குத்த முறுக்கின கையையும், அதிர்ந்த அட்டஹாஸத்தையும் கண்டவாறே, பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகினனாயிற்று; பின்னை அநாயாஸேந கிழித்துப்போகட்டான். நெற்றியது கண்ணும் உச்சியது புருவமுமாய்க்கொண்டு தோற்றினபோது, கோடரகதமான அக்நிபோலே பயாக்நி உள்ளே நின்று எரியப் புக்கவாறே பதஞ்செய்யுமிறே. [உகந்த] 'சிறுக்கனுடைய விரோதி போகப்பெற்றோமே' என்று உகந்தபடி, (மத்பித்ருஸ்தத்க்ருதம் பாபம் தேவ தஸ்ய ப்ரணச்யது) என்று இவன்தான் காற்கட்டி யாணையிடாதே, இவன்தானே 'கொல்லவேணும்' என்று இசையப்பெற்றோமிறே" என்று உகந்தானாயிற்று. [வளரொளிய கனலாழி வலம்புரியன்] காவற்காட்டில் துஷ்ட ம்ருகங்களுக்கு ஊட்டியிட்டு வளர்க்குமாபோலே, தேவதைகளுடைய வரங்களை ஊட்டியாக இட்டு வளர்த்த பையலுடைய அகலமெல்லாம் திருவுகிருக்கு அரை வயிறும்படி யாயிற்றே; ஒருவன் கைபார்த்திருப்பார் அநேகருண்டானால், அவர்களிலே சிலர் இவனோடே கைசெய்து, அவனுக்குள்ள உடலையும் தாங்கள் கண்டபடி யழித்து, நீக்கியுள்ள உடலையும் கூறிட்டுத் தாங்களே கொண்டுவிட்டால், மற்றுள்ளார் கதகதென்னச் சொல்லவேண்டாவிறே. இவர்கள் தாம் நுனியாடிகளிறே. 'இப்படி இவர்கள் தாமேயாவதென் நாமிருக்க?' என்று திவ்யாயுதங்கள் கிளர்ந்தனவாயிற்று. [மணிநீலவளரொளியான்] நீல மணிபோலே வளரா நின்றுள்ள ஒளியையுடையவன். கைமேலே இலக்கை பெறுதார்க்கு அன்றடு படி விட வேணுமிறே; படிவிடாதபோது அரைக்ஷணம் நில்லார்களிறே அவர்கள் இவர்கள் வ்ருத்தவான்களாகையிறே கைமேலே இப்படி பெற்று ஜீவிக்கிறது; "படிகண்டறிதியே" என்கிறபடியே இப்படி கண்டு ஜீவிக்குமதிறே. (ஸதாபச்யந்தி) பிறே. "மணிநீலவளரொளி" என்பானென்? அப்போது திருமேனி வெளுத்தன்றோ இருப்பது? என்னில்;— சிறுக்கனார்த்தி தீரப்பெற்றோமே' என்று திருமேனி குளிர்ந்த படியைச் சொல்லுகிறது. [கவராத இத்யாதி] அவ்வடிவை யுடையவன்தானே வந்து மேல் விழுந்து விரும்பி வாங்கியிட்டுக்கொள்ளாத இவ்வளையால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள். ... ... (7)

எட்டாம் பாட்டு. ஜகத்துக்காக உபகரிக்குமவன் தனக்கு அஸாதாரணையான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என்னுடைய மேகலையால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறாள்,

வரிவளையாற்குறைவில்லாப் பெருமுழக்காலடங்காரை*
எரியழலம்புகவூதி இருநிலமுன்துயர்தவிர்த்த*
தெரிவரியசிவன்பிரமன் அமரர்கோன்பணிந்தேத்தும்*
விரிபுகழான்கவராத மேகலையாற்குறைவிலமே. (8)

[வரிவளையால்] வளையென்று சங்கு. (முகத்திலே வரியையுடைய) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே. [குறைவில்லாப் பெருமுழக்கால்] சத்ருக்களளவல்லாத மஹாத்வநியாலே; (ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணும் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்) என்கிறபடியே (ஜகத் ஸபாதாலவியத்திகீச்வரம் ப்ரகம்பயாமாஸ) என்கிறபடியே. [வரிவளையால் பெருமுழக்கால்] (ஹஸ்தேந ராமேண) என்னுமாபோலே. [அடங்காரை] அடங்காருண்டு சத்ருக்கள், அவர்களை. [எரி யழலம் புக வூதி] எரியாநின்றுள்ள அக்நியானது அவர்கள் ஹ்ருதயத்திலே ப்ரவேசிக்கும்படி ஊதி, பயாக்நி கொளுந்தும்படி பண்ணி ஆச்ரிதவிரோதிகளைக் கழியவூதிற்று இவளையிட்டிறே. [இருநில முன் துயர் தவிர்த்த] பரப்பையுடைத்தான பூமியில் முன்பே யுண்டான துக்கத்தைப் போக்கின. முன்பே பிடித்து து:க்கநிவர்த்தகனுய்ப் போருமவனின்றித் தலையை நோவுபடவிட்டிருக்குமாகில், பின்னை எனக்கு என்னுடைமைகொண்டு கார்யமென்? ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யகோஷமாகிற இதுதான் அநுகூலர் கேட்க ஆசைப்பட்டிருப்பதுமாய், ப்ரதிகூலர்முடிகைக்கு ஹேதுவுமாயிருப்ப தொன்றிறே; (தேவாநாம் வவ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதச்சைவ யோகிநாம்) (ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணும்ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்) இத்யாதிவத். பெரியாழ்வார் திருமகளுக்கும் விசேஷித்து ஜீவநமாயிருப்பதொன்றிறே இது. [பூங்கொள் இத்யாதி] ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு முண்டான விடாய் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே, அவர்களிருவரும் பெற்ற பேற்றை நானொருத்தியும் ஒரு காலே பெறவேணு மென்கிருள்: 'இது பட்டர் அருளிச்செய்ய நான்கேட்டேன்' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர் சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே ப்ரவ்ருத்தனானபோது ருக்மிணிப் பிராட்டி, 'இவ்வளவிலே க்ருஷ்ணன் வந்து முகங்காட்டிற்றிலனாகில் நான் பிழையேன்' என்ன, அவள் கலங்கின ஸமயத்திலே புறச்சோலையிலே நின்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை முழக்க, அது வாராச் செவிப்பட்டது; ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது பிராட்டி தடுமாற; அவ்வளவிலே ஜ்யாகோஷம் வாராச் செவிப்பட்டது; அவ்விருவர் விடாயும் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே, இரண்டும் ஒருகாலே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிருளாயிற்று இவள். [தெரிவரிய இத்யாதி] பாரத ஸமரத்தை முடியநடத்தினபடியைக் காண்கையாலே, தங்களை துர்ஜ்ஞேயராக நினைத்திருப்பாருமாய்ப் பூமியில் கால்பாவாமையால் வந்த துரபிமாநத்தை யுடையருமான ருத்ரன் தொடக்கமானார் பக்நாபிமாநராய்க்கொண்டு வந்து விழுந்து ஏத்தும்படியான பரந்த புகழையுடையவன். ஒருகொசுகுத்திரள் இருந்ததென்னு, திருப்பாற்கடலில் ஒருமூலை சுவருதிறே; அப்படியே, இவர்கள் ஏத்தாநின்ருல் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாத விடம் மிஞ்சும்படியான புகழையுடையவன். [கவராத இத்யாதி] அவன் விரும்பாதே நானே உடுத்து முசியும்படியான மேகலை எனக்கு என்செய்ய? உடைமாறுத பரிவட்டங்கொண்டு கார்யமென்? ரக்ஷகனுய்த் தான் வந்து புகழ்படைத்துப் போருகிறவன், 'இத்தலையை ரக்ஷித்து வரும்புகழ் வேண்டா, அதுதவிர்ந்தால் வரும் அவத்யம் வர அமையும்' என்றிருந்தானுகில், நான் எனக்கு அவத்யமாம்படி பரிவட்டம் பேணியிருக்கவோ? [வரிவளையால்] வாயாடி வாய்க்கரைப்பற்றை அடுத்தூணுகவுடையவன். எதிரிகள் முடுகினுல், இவன்தான் வாய்க்கரையிலே யிருந்து பண்ணும் ஆர்ப்பரவத்தைக் கேட்டு எதிரிகள் முழுக்காயாக அவியும்படியாயிருக்கும். அந்த:புரத்திலுள்ளார் 'எங்கள்வாய்புகு சோற்றைப் பறித்து ஜீவியா நின்ருன்' என்று முறைப்பட்டால், அவன் வாய்விடாச்சாதியென்னலாம்படியிறே இருப்பது. ஓசையும் ஒளியு முடையனுய் எதிரிகளை ஊதப்பறக்கும்

படி பண்ணியிறே யிருப்பது. அல்லாத ஆழ்வார்கள் கூரியரேயாகிலும் தடியர் கழுந்த ரென்னலாய், இவனைப்போலே ஸௌஹ்ருதியுடையாரில்லையிறே. மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்ச ராகையாலே எரியழலம்புக ஊதிக்கொளுத்தினபடி. இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணின வன் விரும்பாத மேகலையால் எனக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ... ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆச்ரிதவிரோதியான வாணனை அழியச்செய்து, ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும்வழி யெண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென்? என்கிறாள்.

மேகலையாற்குறைவில்லா மெலிவுற்றவகலல்குல்*
போகமகள்புகழ்த்தந்தை விறல்வாணன்புயந்துணித்து*
நாகமிசைத்துயில்வான்போல் உலகெல்லாம்நன்கொடுங்க*
யோகணைவான்கவராத உடம்பினாற்குறைவிலமே. (9)

[மேகலையால் குறைவில்லா] 'உஷைக்குக் கூறையுடை அழகியதாயிருக்கும்போலே காண்' என்னுமாம் வங்கிப்புரத்துநம்பி. [மெலிவுற்ற] ம்ருதுஸ்வபாவையாயுள்ளாள். பிரிந்து தனியிருக்கப் பொறாதவள். [அகல்அல்குல்] அகன்ற நிதம்ப ப்ரதேசத்தை யுடையளாயிருக்கை. [போகமகள்] போகயோக்யையான பெண்பிள்ளை. [புகழ்த் தந்தை] உஷைக்குப் பிதாவான வார்த்தைப்பாட்டாலுள்ள புகழையுடையவ னென்னு தல், சௌர்யவீர்யாதிகளாலுள்ள ப்ரதையையுடையவ னென்னுதல். [விறல்வாணன்] மிடுக்கையுடைய வாணன். ஒரு தேவதை ஸந்நிதியிலே யிருந்தால் ஸத்வம் உத்ரிக்தமா யிருக்கக்கடவதாயிருக்குமிறே எல்லார்க்கும்; அவ்வளவிலும் யுத்தகண்டூதி வர்த்தித்து 'எனக்கு எதிரியா யிருப்பானொருவனைக் காட்டவேணும்' என்று வேண்டிக்கொள்ளும் படியான பெருமிடுக்கனானவன். [புயம் துணித்து] 'இவன் அறக்கைவிஞ்சினான்' என்று கரத்தைக் கழித்துவிட்டான். தலையை யறுத்துவைக்கவேண்டுங் குறையுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், 'உஷை பித்ருஹீனையாகவொண்ணாது' என்று உயிரை நிறுத்திவைத்துக் கழித்தாயிற்று. [நாகம் இத்யாதி] பாணனுடைய புஜவநத்தைத் துணித்த பின்பா யிற்று, போகத்தில் பொருந்திற்று. 'துயில்வான்போல்' என்பானென்? அங்ஙனன்றோ வென்னில், [உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகணைவான்] 'இன்னமும் பாணன்போல வார் எதிரிட்டாருண்டாகில் அவர்களையும் நிரஸித்து, வெள்கிகர் நம்மையே பற்றிக் கரை மரம்சேரும் விரகேதோ?' என்று இத்தையே சிந்தித்துக்கொண்டு யோகநித்ரை பண்ணு கிற்கும். [கவராத] இப்படி எல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும்பரிவை அவன் என்பக்கலிலே பண்ணுதேயிருக்க, நான் என்னுடம்பைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கவோ? அவனுக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இவளது. அவனுக்கு உடலாகவிறே இவள்தான் இத்தை விரும்புவது. அவன்தான் தன்னுடம்பு (பக்தாநாம்) என்றிருக்குமாபோலே சேஷிக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இது. ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிற்சொன்ன சீலகுணத்தையும் விரோதிநிரஸநத்தை யும்சொல்லி, அவன் விரும்பாத ஸத்தையால் என்ன கார்யமுண்டு? என்று உபக்ரமத் தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறாள். 'உடம்பினாற்குறைவில்லா வுயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்து' என்றதால் "நீறுகும்படியாக நிரு மித்துப்படைதொட்ட" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. 'தடம்புனலசடைமுடியன் தனி யொருகூறமர்ந்துறையு முடம்புடையான்' என்றத்தால் "கூறுளும் தனியுடம்பன்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

உடம்பினுற்குறைவில்லா உயிர்பிரிந்தமலைத்துண்டம்*
கிடந்தனபோல்துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்துகந்த*
தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையும்*
உடம்புடையான்கவராத உயிரினுற்குறைவிலமே. (10)

[உடம்பினுற்குறைவில்லா] அசுரர்குழாமாயிற்று. உயிரிலேயாயிற்று, குறையுண்டாகில் உள்ளது; உயிரைத்தேய்த்து உடம்பை வளர்த்திருந்தவர்கள் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போமித்தனையிறே. [உயிர் இத்யாதி] ஸப்ராணனைக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற பர்வதங்கள் இந்த்ரன் கையில் வஜ்ராயுதத்தாலே பலகூறும்படி துணியுண்டு கிடந்தாற்போலே அஸுரவர்க்கத்தைப் பலகூறும்படி துணித்து உகந்தானுயிற்று. உயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம், கிடந்தனபோல் உடம்பினுல்குறைவில்லா அசுரர்குழாம் துணிபலவா துணித்துகந்த. (தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யம்) என்கிற ப்ராப்தி எல்லார்பக்கலிலுமுண்டாயிருக்க, 'இவர்கள் ஆச்ரிதவிரோதிகள்' என்னும் ஆகாரத்தாலே இவர்களை நிரஸித்து, 'ஆச்ரிதவிரோதிகளை அறப்பெற்ருேமிறே' என்றத்தாலே உகந்தானுயிற்று. [தடம்புனல இத்யாதி] திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கச்செய்தே, இதுதன்னைக் குணமாக உபபாதிக்கும்படியாயிற்று, அவர்களுடைய துர்மாநம். அபிமாநசூந்யர் அணையக்கடவ உடம்பிலேயாயிற்று அபிமாநிகளுக்கும் இடங்கொடுக்கிறது. மிக்கநீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான கங்கையைத் தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே தரிக்கையால்வந்த அபிமாநத்தையுடைய ருத்ரனுனவன், பிராட்டி திருமார்வைப்பற்றி 'இவ்விடம் என் இருப்பிடம்' என்று அபிமாநித்திருக்குமாபோலே, ஒருபார்ச்வத்தைப்பற்ற 'இவ்விடம் என் இருப்பிடம்' என்று அபிமாநிக்கும்படி அவனுக்கு இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். [கவராத இத்யாதி] இப்படி பொதுவான உடம்பு படைத்தவன் ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவானுகில், இவ்வாத்மவஸ்துவைக்கொண்டு என்ன கார்யமுண்டு? என்கிருள். இதுக்கு முன்பெல்லாம் தேஹத்தையும் தேஹாநுபந்தி பதார்த்தங்களையுமிறே 'வேண்டா' என்றது: அவைதான் அநித்யமாயிருக்கையாலே தன்னடையே கழியுமத்தை 'வேண்டா' என்றதாயிருக்குமிறே; அதுக்காக நித்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் 'வேண்டா' என்கிருள். இத்தை 'வேண்டா' என்கிறதுக்கு அடியென்? என்னில்; இது கிடக்குமாகில், இன்னமும் ஒரு ஜந்மமுண்டாய்ப் பழையவையுமெல்லாம் வந்து தோற்றி முலையெழுந்து நோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. இனித்தான் அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிறே இதினுடைய நித்யத்வமும்; அவனுக்கு இச்சையில்லாதபோது பின்னை இதுதான் கொண்டு கார்யமில்லையிறே. ... ... (10)

நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், காழ்ப்பேறின ஸம்ஸார துரிதமற்றுப் பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர்கள் என்கிருர்.

உயிரினுற்குறைவில்லா உலகேழ்தன்னுள்ளொடுக்கித்*
தயிர்வெண்ணெயுண்டானைத் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
செயிரில் சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தால்*
வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து வைகுந்தம்நண்ணுவரே. (11)

[உயிரினுல் இத்யாதி] அஸங்க்யேயரான ஆத்மாக்களால் பூர்ணமாயிருந்துள்ள ஏழுலகத்தையும். [தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர்வெண்ணெயுண்டானை] தயிரும் வெண்ணெயும் களவு காணப் புகுகிறபோது, 'செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழு

வாரைப்போலே அந்யபரதைக்கு உடலாகவொண்ணாது' என்று. எல்லாலோகங்களுக்கும் வேண்டும் ஸம்விதாநம் தன்ஸங்கல்பத்தாலே செய்து, பின்னையாயிற்று வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது. [உலகேழ் தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர்வெண்ணெயுண்டானை] கர்ப்பிணிகள் வயிற்றில் பிள்ளைக்கீடாக போஜநாதிகள் பண்ணுமாபோலே, உள்விழுங்கின லோகங்களுக்கு ஜீவநமாகத் தயிர்வெண்ணெயுண்டான். ஸர்வேச்வரனையிருந்து வைத்து, ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடி யிருக்குமவனாயிற்று; (ஸர்வஸ்ய ஜகத : பாலௌ வத்ஸபாலௌபபூவது:) என்னுமாபோலே. [தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்] (ப்ருந்தம்ப்ருந்தமயோத்யாயாம்) என்கிறபடியே 'பெருமாளுடைய திருவபிஷேக மங்கள மஹோத்ஸவத்தைக் காணவேணும்' என்று நாடடையத் திரண்டு கிடந்தாற்போலே, இவர் 'ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா' என்று கழித்திருக்கிற இருப்பைக் காண்கைக்காகத் திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜநத்துக்குஅடைய இடம் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [செயிரில் சொல்லிசைமாலை] 'செயிர்' என்று குற்றம்; 'இல்' என்று இல்லாமை: குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. அதாவது 'ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா' என்ற வார்த்தையில் புரையற்றிருக்கை. [வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து] இவர் 'வேண்டா' என்று கழித்தாலும் விடாதபடி காழ்ப்பேறிக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து. [வைகுந்தம் நண்ணுவரே] ஓருடம்பாய், 'இதுதானும்வேண்டா' என்று கழிக்கும்படியான இவ்வுடம்பை விட்டு, (ஸஏகதா பவதி த்ரிதாபவதி) என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அதடியான தன்ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அநேகசரீர பரிக்ரஹம்பண்ணி அடிமைசெய்யலாம் தேசத்திலேபோய்ப் புகப்பெறுவர். பலபடியாலும் அடிமைசெய்யப்பெறுவர், அவன் விரும்பினபடி இது என்று அறியாதேயிறே இவர்தாம் வேண்டா என்கிறது. ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஏறுதிருவுடையவீசனுகப்புக்கு*
வேறுபடில்என்னுடைமைமிக்கவுயிர்*—தேறுங்கால்
என்தனக்கும்வேண்டாவெனுமாறன்தாளை நெஞ்சே!*
நந்தமக்குப்பேறாகநண்ணு. (38)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி - நண்ணாதார்: ப்ரவேசம்.

'உடம்பு வேண்டா, உயிர் வேண்டா' என்று இவற்றை உபேக்ஷித்துப்பார்த்தார். தாம் 'வேண்டா' என்றவாறே தவிருமாகக்கொண்டு; அவை தவிர்ந்தனவில்லை; ஒன்றைப் பெறுகைக்கேயன்றிக்கே முடிகைக்கும் உன் தரவு வேணுமாகில் அத்தைத்தந்தருளவேணுமென்கிறார். இவ்வமங்கள சப்தத்தைத் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டும்படியாகக் காணும் இவர் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்தபடி. எம்பார், 'உன்னைப்பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேசத்தினளவல்ல உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பால் படுகிற க்லேசம்; இத்தைத் தவிர்த்தருளவேணுமென்கிறார்' என்று அருளிச்செய்வர். (உத்பபாத கதாபாணி:) ராவணனோடு

பொருந்தாமை பிறந்தபின்பு, நெருப்புப்பட்ட தரையில் கால்பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடிகொதித்துப் போந்தாளுயிற்று; (கதா) அங்குள்ளாரில் (நசமேயம்) என்னுதது தடியொன்றுமேயாயிற்று. (சதுர்ப்பி:) அதுவும் எடுத்துத் தோளிலே வைக்கவேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று. இத்தால் ஒருவன் 'பகவத் விரோதத்திலே நிலைநின்றுன்' என்று அறிந்தால் தன்னைக்கொண்டு அகலவிறே அடுப்பது. ஆழ்வான் அங்ஙனன்றிக்கே, "ஏறு ளுமிறையோ"னில் தம்முடைய ஆற்றாமைக்குக் கூட்டாவார் உண்டோ? என்று லோகவ்ருத்தாந்தத்தை அந்வேஷித்து ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள், தாம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்கிறுப்போலே சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், அவற்றினுடைய பேறிழவுகளே லாபாலாபமாம்படி யிருந்தார்கள்; வாளேறுகாணத் தேளேறுமாய்ந்து, அத்தைக்கண்டவாறே தம் இழவை மறந்தார்; இவர்களுடைய இழவே நெஞ்சிலே பட்டது; ஸர்வேச்வரனைப் பார்த்தார்: அவன் ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமோதாரனுய் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவனுய் ஸர்வாபராதஸஹனுய் ஸர்வநியந்தாவா யிருந்தான்; அவன்படி இதுவாயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபடுகைக்கு இவ்விடம் தன்னரசுநாடோ? என்று பார்த்து, 'நீ ஸர்வேச்வரனுய் பரமக்ருபாவானுய் ப்ராப்தனுமாய் இவற்றின் க்லேசம் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநசக்தியை யுடையையுமாயிருக்க, இவை இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடுகை போருமோ? இவற்றைக் கரைமரஞ்சேர்க்க வேணும்' என்று அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்க, 'நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? இவை சேதநரானபின்பு இவைதனக்கே ருசியுண்டாகவேணுமே; நாம் கொடுக்கிற இது புருஷார்த்தமாகவேணுமே; புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்குமதிறே புருஷார்த்தமாவது; அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி கார்யங்கொள்ளுகிறேமல்லோமே; இவற்றுக்கு நம்பக்கலிலே ருசி பிறக்கைக்கு நாம் பார்த்து வைத்த வழிகளையடையத் தப்பினபின்பு நம்மாற் செய்யலாவதில்லைகாணும்; நீர் இத்தை விடும் என்று ஸமாதாநம்பண்ண, 'நீ பண்ணின இது பரிஹாரமாய் நான் ஸமாஹிதனுவது 'இவை தங்கார்யத்துக்குத் தாம் கடவவாய் நோவுபடுகிறன' என்று உன்னுல் சொல்லலாமன்றன்றே'? என்ன, 'இவை சேதநராகையாலே இவற்றின் வாசியறியவேணுமென்று நம்மை ஒருதட்டும் சப்தாதிகளை ஒருதட்டுமாக வைத்து உங்களுக்கு வேண்டிற்றென்றைக் கொள்ளுங்கோள் என்ன, சப்தாதிகள் இருந்த தட்டு தாழ்ந்திருக்கையாலே அத்தட்டை 'அமையும்' என்று பற்றிற்றின; நாமும் ஆந்தனையும்பார்த்து முடியாமைகாணும் கைவாங்கிற்று; இனி நம்மாற் செய்யலாவதில்லை; இனி நீரும் இத்தைவிடும்" என்ன, 'ஆகில், உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை முன்னம் வாங்கவேணும்' என்ன, 'முன்பே உம்மை வாங்கினேமே; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி பண்ணினேமாகில், ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த க்லேசமெல்லாம் போம்படி உம்முடைய இருப்பு இதுகாணும்' என்று பரமபதத்தில் அயர்வறுமமரர்கள் அடிமைசெய்யப் பெரியபிராட்டியாரும் நாமுமாக வ்யாவ்ருத்தமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்து 'அங்கே உம்முடைய நெஞ்சு ப்ரவணமாம்படி பண்ணினேமாகில், இனி உமக்குப் பேற்றுக்குக் குவாலுண்டோ? நாம் செய்யவேண்டுவதென்?' என்ன, இவையிரண்டையும் அநுஸந்தித்து தரித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறுர்" என்று பணிக்கும் * ('மையகண்ணுள் மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன் செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணேர் பெருமான் தன்னை" என்று கண்டு அநுபவித்தாரிறே.) ஆழ்வான் தான் ஓரிடத்தே வழிபோகா

நிற்க, ஒருஸர்ப்பம் தவளையைப் பிடித்துக் கூப்பிடாநிற்க, 'இது ஆர் அறியக் கூப்பிடுகிறது?' என்று மோஹித்தானும்; இவ்வாழ்வான் ப்ரக்ருதிக்குச் சேருமே இவர் நிர்மோஹமும்.

முதற்பாட்டு. உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில்நின்றும் நான் உன்திருவடிகளிலே வந்து கிட்டும்படி எனக்கு இச்சரீரவிச்லேஷத்தைப் பண்ணித் தந்தருளவேணும் என்கிறார்.

**நண்ணாதார்முறுவலிப்ப நல்லுற்றார்கரைந்தேங்க*
எண்ணாராத்துயர்விளைக்கும் இவையென்னவுலகியற்கை?*
கண்ணாளா! கடல்கடைந்தாய்! உனகழற்கேவரும்பரிசு?
தண்ணாவாதடியேனைப் பணிகண்டாய்சாமாறே.** (1)

[நண்ணாதார்முறுவலிப்ப] பிறரநர்த்தங் கண்டு சிலர் உகக்கும்படியாவதே, இது என்ன விஸ்மயந்தான்! (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்) அர்ஜுநன் 'என் பரகுபரகு கெடுவது என்று?' என்ன, 'நான் 'ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்து' என்று அறிந்தவாறே நீயும் என்னோபாதி என்விபூதிக்குப் பரியத் தேடுவுதிகாண்' என்றானிறே. நண்ணாதாரென்று சத்ருக்களுக்குப் பேர். ஒருவனுக்கு ஓரநர்த்தம் வந்தவாறே, அற்றைக்குமுன்பு வெற்றிலைதின்றறியார்களேயாகிலும் அன்றாக ஒருவெற்றிலைதேடித் தின்பது, ஒருடுப்பு வாங்கியுடுப்பது, சிரிப்பதாகாநிற்பர்களாயிற்று. [நல்உற்றார்] ஸர்வேச்வரனே நிருபாதிகபந்துவாய், அவனைப்பற்றினவர்களையே 'அவன்தமரெவ்வினையராகிலு மெங்கோனவன்தமரே' என்று, 'அவர்களை ஒருகாலும்பிரிகிலேன்' என்றிருக்கப்ராப்தமாயிருக்க சரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வருகிறவர்களை நிருபாதிகபந்துக்களாக நினைத்து அவர்களுக்கு ஒன்றுவந்தவாறே, 'நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்' என்று இவர் பகவத்விஷயத்தை நினைத்தல் சொல்லுதல் செய்யப்புக்கால் படுவதெல்லாம் படாநிற்பர்களாயிற்று. (ஸர்வபூதாத்மகே) 'கரைந்தேங்க, முறுவலிப்ப' என்ற இரண்டையுமிறே (மித்ராமித்ரகதா குத:) என்றது. ராகத்வேஷங்களைப்பற்றி வருகையாலே, மைத்ரியோடு சாத்ரவத்தோடு வாசியில்லையிறே. (த்வந்த்வைர்விமுக்தாஸ்ஸுகது:கஸம்ஜ்ஞை:) என்று 'ஸுகது:கங்கள்' என்று சில பேர்மாத்ரமேயிறே உள்ளது; இரண்டும் துக்கமாயிறே இருப்பது. இரண்டாய்வரும் துக்கங்களையடையநினைக்கிறது. (ராமமேவ) திருவயோத்யையிலுள்ளார், ஒருவரையொருவர் வேரோடே வாங்கிப் போகடவேண்டும்படியான சாத்ரவம் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும் எல்லாரும் ஒருமிடறாக அர்த்தித்தார்கள்; அதுக்கு அடியென்? என்னில்; சாத்ரவம் நெஞ்சிலேபட்டு அவர்களை நலியநினைத்தபோதாகப் பெருமாளை நினைப்பர்கள்; 'அவர்முகஞ்சுளியும்' என்னுமத்தாலே அதின்கார்யம் பிறக்கப்பெற்றதில்லை. (புஷ்பாங்கராகைஸ்ஸமம்) என்றிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார் இருப்பது. ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டியாரோடு பரிமாறும்போது மற்றுள்ள பிராட்டிமார், ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி போகோபகரணகோடியிலே அந்வயித்துநிற்பர்கள்; அவர்களோடு இவன் கலந்தால் பிராட்டிதான் தன் இடையிலும் முலையிலும் கலந்தாற்போலேயிருக்கும். 'திருமகளும் மண்மகளு மாய்மகளும் சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவாறென்கொல்' அவர்களோடே இவன்கலந்தால் பிராட்டிக்கே யற்றாயிருக்கும்; அதுக்கடி அத்தால்பிறக்கும் முகவிகாஸம் அவள்பக்கலிலே காண்கையாலே. அல்பம் குணிக்யம் உள்ளவிடத்தேயும் (யதாயதாஹி கௌஸல்யா) என்கிறதிறே; ஸாபத்ந்யம்தோற்றாதபடி பரிமாறிப் போந்தாளிறே

சக்ரவர்த்திக்கு. (யதாயதாஹி) காலந்தோறும் காலந்தோறும் அவன் நினைவுக்கு ஈடாகப் பரிமாறிப்போந்தாளாயிற்று தனக்கென்ன ஓர் ஆகாரமின்றிக்கே. சேஷம் பூர்வவத். [எண்ணாராத்துயர்விளைக்கும்] முறுவலிக்கிறதும், கரைந்தேங்குகிறதும், இரண்டும் துயராய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு எல்லைகாணிலும் துக்கத்துக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதபடி யாயிற்று இருப்பது. அங்கு நிஷ்க்ருஷ்டஸுகமேயாயிருக்குமாபோலே இதுவும் நிரவதிகதுக்கமேயாய் இருக்குமாயிற்று. (ராஜ்யாத் ப்ரம்ச:) இத்யாதி. இவர்கள்படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டு தன் க்ருபையாலே அவன் எடுக்கக்கைநீட்டினவிடத்திலே படுகிறபாடிறே இது. திருவபிஷேகம்பண்ண நாளிட்டவாறே, 'ராஜ்யம் எனக்கு வேணும்' என்றார்கள் சிலர். அத்தையிழந்தால் படைவீட்டிலே யிருக்கப் பெற்றதாகிலுமாமிறே. 'என்மகன் ராஜ்யம்பண்ணவேண்டா, பிக்ஷைபுக்காகிலும் என்கண்வட்டத்திலே இருக்க அமையும்' என்றாளிறே ஸ்ரீகௌஸல்யையார். (ஸீதா நஷ்டா) பிராட்டியும் தாமுமாய் ஏகாந்தமாகபுஜிக்கலாம் என்று போர, இருவரும் இரண்டிடத்திலேயாம்படியாய் விழுந்தது. பிராட்டிக்குத் தனியிடத்திலே உதவப்புக்க பெரியவுடையாரையும் இழந்தது. (ராஜ்யநாசோபகர்ஷதி) என்றும், (வநவாஸோ மஹோதய:) என்றும்சொல்லிப்போந்தவற்றை இப்போது அநர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்? என்னில்; ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷத்துக்கும், ருஷிகளையெடுக்கைக்கும் என்றிறே போந்தது; அத்தோடே விரோதிக்கையாலே சொல்லுகிறார். பிராட்டியைப்பிரிகையாலும்பெரியவுடையாரிழவுபலிக்கையாலும், இவற்றுக்கு அடியானவையும் இப்போது அநர்த்தமாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறார். இவ்விரண்டாலும் வரும் துக்கங்களையடைய நினைக்கிறது. (நிர்த்தஹேதபி பாவகம்) பிரியாத இளையபெருமாளையும் பிரிக்கவும் வற்றாயிறே இருக்கிறது. [இவையென்னவுலகியற்கை] உன்னையொழியப் புறம்பேயும் இந்தலோகம் பேறிழவாம்படி இது ஒரு லோகயாத்ரையை நீ பண்ணிவைத்தபடியென்? பிரானே! நான் பண்ணுகையாவதென்? இவர்கள் தாங்கள் பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலம் அநுவர்த்திக்கிற இத்தனையன்றோ? நம்மால் வந்ததன்று காணும் என்று பகவதபிப்ராயமாக, மேல்சொல்லுகிறார்:

[கண்ணாளா] இவைபண்ணின கர்மம் தனக்கே யநுபவிக்க வேணுமாயிற்றதாகில், உன் க்ருபைக்குப் புறம்பு விஷயம் எங்கே? க்ருபாவானை "கண்ணுடையவன்" என்னக் கடவதிறே. அன்றிக்கே கண்என்று இடமாய், அத்தால் * அகலிட மென்றபடியாய்; இது ஏதேனும் தன்னரசு நாடோ? நீ நிர்வாஹகனாயிருக்க இவை ஸ்வரூபவிரோதங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கிறதென்? கண்ணென்று நிர்வாஹகனுக்கும் பேர். தாந்தாம் சூழ்த்துக்கொண்ட கர்மம் தாந்தாம் அநுபவிக்கவேண்டாதபடி நாம் உதவ எங்கே கண்டீர்? என்ன; 'ஒருவெள்ளமன்றோ' என்று உதாஹரணம் காட்டுகிறார்: [கடல் கடைந்தாய்] துர்வாஸச்சாபத்தால் வந்த அநர்த்தத்தைத் தப்புகைக்கு, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து உதவுமவனன்றோ. அவர்களுக்கு இச்சையுண்டு; அநிச்சுக்களுக்கு நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? என்ன, ஆகில் இவர்கள் நடுவிராதபடி என்னை உன் திருவடிகளிலே வரும்படி பண்ணவேணும்; [உனகழற்கேவரும்பரிசு] விலக்கடிகளில் போகாமே, ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளிலே வந்து கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம். இவர்க்குக் காற்கூறு இச்சையுண்டாயிருந்தபடியாலே, 'அப்படிசெய்கிறோம்' என்றான் ஈச்வரன். [தண்ணவாது] தண்ணுக்கையாவது தாழ்க்கை. தாழாது 'செய்கிறோம்' என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாது; செய்துகொண்டு நிற்கவேணும். இப்படி

பதறிச்செய்ய வேண்டுகிறதென்? நமக்கென்ன, [அடியேனை] ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாத என்னை. [பணிகண்டாய்சாமாறே] பணிக்கையாவது சொல்லுகை; சொலவு நினைவோடே கூடியிறே இருப்பது. சாமாறு பணிக்கவேணும். உனக்கு ஒருசொலவு; அடியேன் பெறுகிறது ஸத்தை. [சாமாறே பணி] சரீரவிச்லேஷத்தைப் பெறும்படி பார்த்தருளவேணும்; கேவலரைப்போலே இவ்வளவை அபேக்ஷிக்கிறதென்? என்னில்; (வரம் ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதி: நசௌரிசிந்தாவிமுகஜநஸம்வாஸவைசஸம்) என்கிறபடியே, இவர்கள் நடுவிருக்கிற இருப்புத் தவிருகைதானே இப்போது தேட்டமாகையாலே. காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டவனுக்கு நீரும் நிழலுமிறே முற்படத் தேட்டமாவது, பின்பிறே போக்யாதிகளில் நெஞ்சுசெல்வது; அப்படியே இப்போது இவர்கள் நடுவிருக்கைக்கு அடியான சரீரவிச்லேஷத்தைப் பிறப்பிக்கவேணுமென்கிறார். ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. "எண்ணாராத்துயர்" என்று திரளச்சொன்னார், முதற்பாட்டிலே; அவற்றிலே சிலவகைகளைச் சொல்லி விஷண்ணராய், 'இவர்கள் து:கத்தைப் போக்காயாகில் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும்' என்கிறார்.

சாமாறும்கெடுமாறும் தமருற்றார்தலைத்தலைப்பெய்து*
ஏமாறிக்கிடந்தலற்றும் இவையென்னவுலகியற்கை?*
ஆமாறொன்றறியேன் நான் அரவணையாய்அம்மானே!*
கூமாறேவிரைகண்டாய் அடியேனைக்குறிக்கொண்டே. (2)

[சாமாறும் கெடுமாறும்] சாம்படியும் கெடும்படியும்: இதுக்குமேற்பட இவற்றிலே சிலப்ரகாரங்களுமுண்டோ? என்னில்; உருவ ஒருபடிப்பட ஜீவிக்கக்கடவனாகவும், தன்னோடொக்க ஜீவிப்பாரை அழியச்செய்யக்கடவனாகவும் கோலிக்கொண்டு போராநிற்க, நினைவறமுடிந்துகொடு நிற்கும்படியும்; நாலு சின்னம் கைப்பட்டவாறே 'நமக்கு இனி உள்ளதனையும் ஜீவிக்கைக்கு ஒருகுறையில்லை' என்று நினைத்திருக்கச் செய்தே, அத்தையிழந்து க்லேசப்பட்டுக் கூப்பிடும்படியும் இவை. இவர்கள் இப்படி நோவுபடுகைக்கு வேறே சில உண்டாயிற்று; "நின்னலாலிலேன்காண்" என்றும், "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ" "இன்னம்கெடுப்பாயோ" என்றும் பகவல்லாபம் விநாசஹேதுவென்றும், இதரவிஷயதர்சநம் அநர்த்தஹேதுவென்றுமாயிற்று இவர் இருப்பது. இவர்கள் இவையொழிய விநாசமும் அநர்த்தமும் எங்கே தேடிக் கொண்டார்கள்? "என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும்திறம்" என்னுமவர்களிறே இவர்கள். (குருஷ்வ) என்றும், (யஸ்த்வயாஸஹ ஸஸ்வர்க்க:) என்றும் இவை விநாசமும் அநர்த்தமுமாகவிறே இவர்கள் நினைத்திருப்பது. [கெடுமாறும்] தன் விநாசத்தையும் இசையும், கையிலகப்பட்ட த்ரவ்யம் தப்பினால்; அத்தையேயிறே இவன் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது. ஒருத்தனை 'ராஜத்ரோஹி' என்று கையையும் காலையும் தறிக்க, இவனை வினவப் புகுந்தவர்கள், இப்படிப்பட்டதாகாதே' என்ன, 'ஆயிரம், ஐந்நூறென்று சிலகாசு தா' என்னாதே இவ்வளவோடே போயிற்று, உங்களநுக்ரஹமிறே' என்றானாம். [தமருற்றார்] இதொழியவே வேறே "தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள்" என்று ஒரு உறவுமுறை உண்டாயிற்று இவர்க்கு; அங்ஙனன்றிக்கே, சரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வந்தவர்களாய் 'ஜ்ஞாதிகள்' என்றும், 'ஸம்பந்திகள்' என்றும் சிலரை உறவாக நினைத்து நிர்ப்பரராயிருப்பார்களாயிற்று. [தலைத்தலைப்பெய்து] மேல்விழுந்து மேல்விழுந்து. [ஏமாறிக்கிடந்தலற்றும்] ஏவென்று ஏக்கமாய், மாறுகை தவிருகையாய், ஏங்காதே கூப்பிட்டென்னுதல்; அன்றி

யே, 'ஏமாற்றம்' என்று ஒருசொல்லாய், அதாவது துக்கமாய், துக்கித்துக் கிடந்து கூப்பிட்டு என்னவுமாம். 'ஏவென்று தெளிவு; ஏமாறுகை தெளிவழிகை' (என்று 'கலங்கிக் கூப்பிடா நிற்பர்கள்') என்று பிள்ளையமுதனுர் பணிப்பர். "ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாய்" என்னக்கடவதிறே. [இவையென்னவுலகியற்கை] இதொரு லோகயாத்ரை இருக்கும்படியென்? ஜீவிக்க மநோரதியாநிற்க முடிவது; நாலுகாசு கையிலே யுண்டானவாறே 'இது நமக்கு உண்டு' என்றிருக்க, அது நசித்துப்போவது; சரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாய் வருகிறவர்களையே தனக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாக நினைத்து, இவற்றுக்கு ஒன்று வந்தவாறே 'பட்டேன், கெட்டேன்' என்று கூப்பிட்டு அலற்றுகிற இதுவும் ஒரு லோகயாத்ரையே பிரானே! என்கிருர். 'அவர்கள் என்படில் நல்லது உமக்கு? நீர் நம்மையே சொல்லிக்கூப்பிடும்படி பண்ணினோமே! "சீலமில்லாசிறிய"னில் கூப்பீடன்றோ உம்மது? என்ன. [ஆமாறென்றறியேன்நான்] அவர்கள்தான் கூப்பிடுகிறது உன்னோடு ஸம்பந்தமில்லையாயோ? ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலேயன்றோ, அது என்னைத் தவிர்த்தாயோ? இவ்வுடம்பு கிடக்கையாலே, 'இன்னதுக்கு நான் கூப்பிடப்புகுகிறேன்' என்று அறியா நின்றேனோ? அன்றிக்கே, 'ஸம்ஸாரிகளுடைய இந்த துக்கநிவ்ருத்திக்கு விரகேதோ? என்று அறிகிறிலேனென்னுதல். 'நீ எனக்குப் பண்ணித்தந்த வாசி நான் இவர்களுக்குப் பண்ணிக்கொடுக்கும் விரகேதோ?' என்று அறிகிறிலேன்.

[அரவணையாய்அம்மானே] இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் உன்பேறும்படியான குடல்துடக்கையுடையவனே! மெய்யான குடல்துடக்கிறே இவற்றுக்கு இவனோடு. இவனுடைய பொய்யோடு மெய்யோடு வாசியற இவனுக்கு இரண்டும் உடலாயிருக்கும் ரக்ஷிக்கைக்கு. [கூமாறேவிரை] ஸ்ரீலபனைப் இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கூக்குரல் கேட்கைக்காகக் கிட்டிவந்து கிடக்கிற நீ, நான் உன் திருவடிகளை வந்து கிட்டும்படி என்னை அழைத்துக்கொள்கையிலே விரையவேணும். இப்படி விரையவேண்டுகிறதென்? என்னில், [கண்டாய்] என்னைக்கண்ட உனக்கு விரையாதே யிருக்கலாயிருந்ததோ? பாராயென்று தம் வடிவைக்காட்டுகிருர். (ஏஹி பச்ய சரீராணி) என்னுமாபோலே. ஆனாலும் அநாதிகாலம் நீர் பிரியில் தரியாதே போந்த உடம்பும் உற்றாருமன்றோ என்ன, [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] இந்த லோகயாத்ரையால் செல்லாதபடியாயிருக்கிற என்வாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். உன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமறிந்தவன்று தொடங்கி உன்னோபாதி பராநர்த்தம் பொறுக்க மாட்டாதபடியான என்வாசியைத்திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணுமென்னுதல். "கூமாறே விரைகண்டாய்" என்னுங்காட்டில் பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டா ரென்னுமிடம்தோற்றுமோ? என்னில்; இவையென்ன உலகியற்கையென்று இந்த லோகயாத்ரையைஅநுஸந்தித்து வெறுத்து, என்னை அங்கே அழைக்கவேணுமென்கையாலே தோற்றுமிறே. (2)

மூன்றும்பாட்டு. ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க, இவைமுடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்மாட்டுகிறிலேன்; துக்கபந்தமில்லாத உன்திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளவேணும் என்கிருர்.

கொண்டாட்டும்குலம்புனைவும் தமருற்றார்விழுநிதியும்*
வண்டார்பூங்குழலாளும் மனையொழியவுயிர்மாய்தல்*
கண்டாற்றேனுலகியற்கை கடல்வண்ணா!* அடியேனைப்
பண்டேபோற்கருதாது உன்னடிக்கேகூய்ப்பணிகொள்ளே. (3)

[கொண்டாட்டும்] முன்பு 'இன்னான்' என்று அறியவொண்ணாதபடி அவஸ்து வாய்ப் போந்தானொருவன் அல்பம் ஜீவிக்கப்புக்கவாறே 'முதலியார்' என்றாற் போலே சொல்லுவர்கள். "பயிலுந்திருவுடையார்" என்றிறே தாங்கள் கொண்டாடும் விஷயம். [குலம்புனைவும்] ஜீவிக்கப்புக்கவன்று தொடங்கி இவனுக்கு ஒருகுலமுண்டாகத் தொடுத்துச் சொல்லுவர்கள். [தமர்] 'அவன்தமர்' என்று இவர்களுக்குத் தமர் புறம்பேயிறே. முன்பு 'இவனோடு நமக்குஒருறவு உண்டாகச் சொல்லுமது நமக்கு சாலத்தண்ணிது' என்று போனவர்கள். இவன் ஜீவித்தவாறே உறவு சொல்லிக் கொடுவந்து கிட்டுவர்கள். [உற்றார்] முன்பு 'இவனோடு ஸம்பந்திக்கை தரமன்று; நிறக்கேடாம்' என்று போனவர்கள் இப்போது 'இவனோடே ஒருஸம்பந்தம் பண்ணினோமாகவல்லோமே' என்று ஆதரித்து மேல்விழாநிற்பர்கள். [விழுநிதியும்] நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே சருகிலே திரளுமாபோலே சீரிய நிதி வாராக்கைப்புகுருமே; அதுக்குப் போக்கடி காணாமையாலே செய்வதறியாமை அத்தையிட்டு ஒருஸ்த்ரீயை ஸ்வீகரிக்கும். அவள்தான் வண்டார் பூங்குழலா ளாயிற்று. இவள்செவ்வி வண்டே புஜித்துப்போமித்தனை போக்கித் தான் புஜிக்க மாட்டான். போகயோக்யதை யில்லாத பருவத்திலேயாயிற்று ஸ்வீகரிப்பது. சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையும் இவையெல்லாம் ஏகவிஷயமிறே தமக்கு. [மனையொழிய] அவளுக்கும் தனக்கும் ஏகாந்தமாக அநுபவிக்கைக்கு, தன் இயற்றியெல்லாங்கொண்டு பலநிலமாக அகத்தை யெடுக்கும். [உயிர்மாய்தல்] இவை குறியழியாதிருக்க, இவனைக் கூட்டோடேகொடுத்து, இப்படி பாரித்த தான் முடிந்துகொடுநிற்கும். [கண்டாற்றேன் உலகியற்கை] இப்படிப்பட்ட லோகயாத்ரை என்னால் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை. [கடல்வண்ணா] இந்த லோகயாத்ரையின்படி யன்றிக்கே அநுபவிக்கலாவதும் ஒருபடியுண்டே. இவர்கள் துக்காநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேசந் தீர ச்ரமஹரமான உன்வடிவைக் காட்டியருளாய். [அடியேனைப் பண்டேபோல் கருதாது] 'பொய்ந்நின்ற ஞான'த்தில் இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை என்றவளவாக என்னைத் திருவுள்ளம்பற்ற வொண்ணாது. இதர விஷயங்களினுடைய தோஷதர்சநம் பண்ணிச் சொல்லுகிறவளவன்றிறே. பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹித்துச் சொல்லுகிறது. சிற்றாள் கொண்டார், 'இவர்க்காகில் இது சேர்க்கைப்பல்லிபோலே பணியன்றோ என்றிருக்கவொண்ணாது' என்றாராம். அன்றிக்கே, கீழ் உன்னைப்பிரிந்து நான் கூப்பிட்ட அவ்வளவாக நினைக்கவொண்ணாது, பராநர்த்தங்கண்டு கூப்பிடுகிற இத்தை. [உன் இத்யாதி] உன் திருவடிகளிலே அழைத்து என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். உன் திருவடிகளிலே அழைத்தாலும், அடிமைச்சுவடுஅறியிலிறே நான் மீளாதொழிவது; ஆனபின்பு, என்னை நித்ய கைங்கர்யங் கொண்டருளவேணும். [கூய்ப்பணி கொள்ளே] சோற்றையிட்டுப் பணிகொள் என்னுமாபோலே. ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. சேதநர், ஐச்வர்யத்தை விரும்பினால் அது விநாசஹேதுவாகக் காணாநிற்கச்செய்தே, திரியவும் அந்த ஐச்வர்யத்தை விரும்புகையே ஸ்வபாவமாம்படியிருக்கிற இதுக்கு ஹேது ஏதோ? நான் இதுகண்டு பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன்; என்னை முன்னம் இவர்கள் நடுவில்நின்றும் வாங்கவேணும் என்கிறார்.

கொள்ளென்றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம்நெருப்பாகக்*
கொள்ளென்றுதமம்மூடும் இவையென்னவுலகியற்கை?*
வள்ளலே! மணிவண்ணா! உனகழற்கேவரும்பரிசு*
வள்ளல்செய்தடியேனை உனதருளால்வாங்காயே. (4)

[கொள்ளென்று இத்யாதி] இவன்தான் அர்த்தியாதிருக்கச்செய்தேயும், 'கொள், கொள்' என்று மொண்டெழுபானைபோலே கிளர்ந்துவருகிற நிரவதிகஸம்பத்தானது. [நெருப்பாக] நிச்சேஷமாக நசிக்க வென்னுதல்; தனக்கு விநாசஹேதுவாக வென்னுதல். ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகையாவதென்? என்னில், 'இவன் ஜீவிக்கிறான்' என்கிற இதுகேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமையிறே பிறர் இவனை அழியச்செய்வது. இப்படி ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகக் காணச்செய்தேயும்' பிறர் இவனை 'கொள், கொள்' என்று ப்ரேரிக்க, தமோபிபூதனுய், துராசையாலே முன்பு விநாசஹேதுவான அத்தை ஸ்வீகரியாநிற்கும். திரியவும் அத்தை ஸ்வீகரிக்கிறது தமோகுணாபிபூதராயிறே. அன்றிக்கே' கொள்ளென்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ்ஸாகவுமாம்; அன்றிக்கே, 'இது விநாசஹேதுவாம்' என்றுஅறியச்செய்தேயும், தன்னுடைய ஹ்ருதயமானது தமோகுணாபிபூதமாய், அத்தைக் கொள் என்று ப்ரேரித்து இவனை ஸ்வீகரிப்பிக்கும் இதினுடைய பலம். (ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே। ஆசா பலவதீ ராஜந் சல்யோ ஜேஷ்யதி பாண்டவாந்) அதிரதமஹாரதரடையப் பட்டுப்போகா நிற்கச்செய்தேயும், பின்னையும் சல்யனைக்கொண்டே பாண்டவர்களை ஜயிக்கப்பார்த்தானிறே துர்யோதநன. [இவை யென்னவுலகியற்கை] இவை சிலலோகயாத்ரை இருக்கிறபடியே! [வள்ளலே] 'ஐச்வர்யம் விநாசஹேது' என்னுமிடத்தை என்னெஞ்சிலே படுத்தி எனக்கு ஔதார்யத்தைப் பண்ணினவனே! [மணிவண்ணா] மாணிக்கப்பண்டாரத்தையிறே ஔதார்யம்பண்ணிற்று. ஸாதநாநுஷ்டாநம், மற்றொன்றைப் பண்ணவன்றாயிற்று. அன்றிக்கே, ஐச்வர்யாதிகளில் குத்ஸையைப் பிறப்பித்தது. பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று. [உனகழல்இத்யாதி] ஜ்ஞாநலாபமாத்ரத்தால் போருமோ? ப்ராப்தியைப்பண்ணித்தரவேண்டாவோ? மயர்வற மதிநலமருளினவோபாதி துயரறுசுடரடிதொழுதெழப்பண்ணவேண்டாவோ? பசியைவிளைத்தால் சோறிடவேண்டாவோ? [வள்ளல் செய்து உன் திருவடிகளிலே நான் வந்து கிட்டும்படியாக ஔதார்யத்தைப் பண்ணி 'இவன் இப்பேற்றைப் பெறுவான்' என்று விஷயீகரித்து. [அடியேனை] 'பிறருடைமை (யையோ நான் நோக்கச்சொல்லுகிறது?' 'உன்னுடைமை) நசியாமல் நோக்கவேணும், என்று ப்ரார்த்திக்கிற என்னை. [உனதருளால்] மயர்வற மதிநல மருளினவோபாதி, ப்ராப்திக்கு ஈடாயிருப்பதும் ஓரருளைப் பண்ணவேணும். [வாங்காயே] 'வாங்காய்' என்று அசித்ஸமாதியாலே சொல்லுகிறார், அதுக்கு அடி இத்தலையிலே பரமபக்திபர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும், பெறுகிறபேற்றின் கனத்தைப் பார்க்க, அத்தலையில் க்ருபையாலே பெற்றதாம்படி யிருக்கையாலே. ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும், இதுநடையாடாத தேசத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

வாங்குநீர்மலருலகில் நிற்பனவும்திரிவனவும்*
ஆங்குயிர்கள்பிறப்பிறப்புப் பிணிமூப்பால்தகர்ப்புண்ணும்*
ஈங்கிதன்மேல்வெந்நரகம் இவையென்னவுலகியற்கை?*
வாங்கெனைநீமணிவண்ணா! அடியேனைமறுக்கேலே. (5)

[வாங்குநீர்மலருலகில்] கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணத்திலே லயமாகக்கடவதிறே; இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தையடையத் தன்பக்கலிலே வாங்காநின்றுள்ள நீரிலே விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள லோகத்திலே யென்னுதல்; அப்யபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி இருப்பது; அன்றிக்கே, வாங்குதல் வளைதலாய், நீராலே

சூழப்பட்டுத் திருநாபீகமலத்திலே பிறந்த லோகமென்றுமாம். [நிற்பனவும் திரிவனவும்] ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் [ஆங்குஉயிர்கள்] அவ்வவசரீரஸ்த்தமான ஆத்மாக்கள், அன்றிக்கே, ஆங்குளன்கிற இது மற்றோரிடத்திலே அந்வயிப்பதாக விட்டுவைத்து, நிற்பனவும் திரிவனவுமான உயிர்கள் என்றாய், ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள். [பிறப்பு இத்யாதி] ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நெருக்குண்ணாநிற்பர்கள், ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் நாளித்தனையும், [இதன்மேல் வெந்நரகம்] இதுக்குமேல் போனால் கொடிதான நரகம். இங்கு இருந்த நாள் மூலையடியே ஸுகாநுபவம்பண்ணித் திரிந்தார்களாம்படி யன்றிறே, அங்குப்போனால் படும் துக்கம். ஸுகப்ராந்தியாகிலும் உண்டு இங்கு; அங்கு நிஷ்க்ருஷ்டதுக்கமேயாயிற்று உள்ளது. உயிர்க்கழுவிலிருக்குமவன், பிபாஸையும் வர்த்தித்துத் தண்ணீரும் குடித்து த்ருப்தனாய் மோபாதியிறே இங்குள்ளவை; அதுவுமில்லை அங்கு. இதொரு லோகயாத்ரையைப் பண்ணிவைக்கும்படியே! ஆனால், உமக்குச்செய்யவேண்டுவது என்? என்ன, [ஆங்கு வாங்கு எனை] (ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர்பாகவதைஸ்ஸஹ) என்கிறபடியே, ஏழுலகும் தனிக்கோல்செல்ல நீ விற்றிருக்கிறவிடத்திலே என்னைவாங்கவேணும். [மணிவண்ணா] சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் அவற்றின் வடிவிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை, "அவ்வடிவை நாய்க்கிடாய்" என்னும்படியான உன்வடிவைக் காட்டிக்கொண்டு போகவேணும். "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார்தொழுதாரத்தோள்" என்கிறபடியே, இவன்படியைக் கண்டால் வேறொன்றும் பிடியாதிறே. [அடியேனை] உன்படியறிந்த என்னை, நீயும் அவ்வோலக்கமுமாயிருக்கிற இருப்பில் சுவடறிந்த என்னை. [மறுக்கேலே] ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நெருக்குண்கிற இவர்கள் நடுவேயிருந்து என்னெஞ்சு மறுகாதபடி பண்ணவேணும். என்னைக் கலங்கப்பண்ணாதேகொள். தெளிவிசும்பிலே வாங்கியருளவேணும். [அடியேனை மறுக்கேலே] அஸாதாரணராய் சேஷபூதராயிருப்பாரையுங்கொண்டு லீலாரஸம் அநுபவிக்கக் கடவதோ? ... ... (5)

ஆறும்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈச்வரனை இன்னாதாகை தவிர்ந்து, ஜீவனார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸைபண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணுமென்கிறார்.

மறுக்கிவல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுக்கொன்றுண்பர்*
அறப்பொருளையறிந்தோரார் இவையென்னவுலகியற்கை?*
வெறித்துளவமுடியானே! வினையேனைஉனக்கடிமை*
யறக்கொண்டாய் இனியென்னாரமுதே! கூயருளாயே. (6)

[மறுக்கி இத்யாதி] க்ராமணிகள் த்ரவ்யார்ஜநம்பண்ணும்படி: 'ஸாது' என்று தோற்ற வர்த்திப்பானொருவன், 'ஒருதேசத்திலே வர்த்தியாநின்றால் ஓரபாச்ரயத்தைப் பற்றியிருக்கவேணும்' என்று ஒருக்ராமணிபாடே சென்று சேரும்; 'இவன் ஸாது' என்று தோற்றினவாறே 'உன்னை இன்னாறும் இன்னாறுமாக இன்னபடி சொன்னார்களே!' என்னும்; அவன் பீதனாய், 'இவன் நமக்கு ரக்ஷகன்' என்று விச்வஸித்தபடியாலே, 'அதுக்குப்பரிஹாரமென்?' என்று இவன் தன்னையே கேட்கும்; 'உனக்கு ஒன்று வந்தால் சொல்லலாவதில்லாதபடி என்னகத்திலே உனக்குள்ள அர்த்தத்தையும் போகட்டு உன்க்ஷேத்ரத்தையும் என்பேரிலே திரியவிட்டுவை' என்னும்; இப்படி இவன் நெஞ்சை மறுகப்பண்ணி. [வல்வலைப்படுத்தி] இவனுக்கு இனி இவைகொண்டு தப்பவொண்ணாதபடி

தன்பக்கலிலே அகப்படுத்தி. [குமைத்திட்டு] பின்பு இவனிட்டகாசு தன்னையடையத் தன்பேரிலே செலவு எழுதிச் சிகைக்கடிப்பிக்கும். [கொன்று] 'இவன் இருக்குமாகில் ஒருநாள்வரையில் சிலரை ஆச்ரயித்துத் தொடரிலோ?' என்று, இவனை ஹிம்ஸிக்கும். [உண்பர்] இப்படி செய்தால்தான் செய்வது வயிறுவளர்க்கையிறே. [அறப்பொருளை யறிந்து] 'தேஹாத் வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டு; நாம் இப்போது செய்கிறவை அதிலேவந்தவாறே தட்டுப்படும்' என்று தர்மதத்த்வத்தையறிந்து. [ஓரார்] அதினுடைய நிரூபணத்திலே முதலிலே இழியார்கள். அன்றிக்கே, பரஹிம்ஸையில் நின்றும் நீங்காரென்றுமாம். ஒருதல், ஒருவுதலாய், ஒருவுதல் நீங்குதலாய், அந்தப்பர ஹிம்ஸையில் நின்றும் நிவ்ருத்தராகார். அன்றிக்கே, அர்த்தபுருஷார்த்த மொன்றையுமே அறவிரும்பி, நன்மை தீமை நிரூபணம்பண்ணு ரென்னுதல். இது ஒரு லோகயாத்ரை யிருக்கும்படியே பிரானே! [வெறி இத்யாதி] இஸ்ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற என்னை உன்னுடைய போக்யதையைக் காட்டி அடிமைகொண்டாய், பரிமளிதமான திருத்துழா யை முடியிலே யுடையவனே! [வினையேனை] சப்தாதிவிஷய ப்ரவணராயிருக்கிற இவர் களிலே ஒருவனுய்ப் பிறக்கைக்கு அடியான பாபத்தையுடைய என்னை. நான் நின்ற நிலைக்குச் சேராதபடியான நின் திருவடிகளில் அடிமையை நிர்ஹேதுகமாக என்னைக் கொண்டருளினுய். [இனி] அடிமைகொண்ட பின்பு. [என்ஆரமுதே] எனக்கு நிரதிசய போக்யனானவனே! நான் இவர்கள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பைவிட்டு உன் திருவடிகளிலே சேரும்படி அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். அன்றிக்கே, [இனியென்] அவர்கள் ஒரு படியாலும் அத்ருஷ்டத்தில் நெஞ்சுவையாரானபின்பு, நான் அவர்களநர்த்தத்துக்குக் கரைந்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்? அத்தை விடலாகாதோ? என்னை முதல் அங்கே அழைத் துக் கொண்டருளவேணும். ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்டாமையாலே, 'பேறு தம்மதான பின்பு தாமே யத்நம்பண்ணிவருகிறுர்' என்று நினைத்தாகக்கொண்டு, 'ஸகலபதார்த் தங்களும் த்வததீநமான பின்பு நீயே உன்னைக்கிட்டும்வழி பார்த்தருளவேணும்' என்கிறுர்.

ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவுந்திரிவனவும்*
நீயேமற்றெருபொருளு மின்றிநீநின்றமையால்*
நோயேமூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியேயென்றிவையொழியக்*
கூயேகொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே. (7)

[ஆயே] தாயே யென்றபடியாய், (மாதா பிதா) என்கிறபடியே எனக்கு ஸர்வவித பந்துவர்க்கமுமானவனே! அன்றிக்கே, [இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே ஆயே] இந்த லோகத்தில் ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸர்வபதார்த்தங்களும், 'நீ' என் கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி ப்ரகாரமாயற்று, நீ யொருவனுமே ப்ரகாரியாய். [மற் றொரு பொருளுமின்றி] (நேஹ நாநாஸ்தி) (ஆத்மைவா பூத் தத்கேந கம்பச்யேத்) என் றும் சொல்லுகிறபடியே, அப்ரஹ்மாத்மகமாய் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தங் களையாயிற்றில்லை யென்கிறது. [நீ நின்றமையால்] நீ இப்படி நின்றபின்பு. [நோயித் யாதி] சரீரத்துக்கு வந்தவற்றுக்கு சரீரியான ஆத்மா ஸுகித்தல் துக்கித்தல் செய்யுமோ பாதி, எனக்கு வந்தவற்றுக்கு ஸுகித்தல் துக்கித்தல் செய்வாய் நீயாம்படி ஸம்பந்த முண்டாயிருந்த பின்பு, ஜந்மநிபந்தனமான இவ்வ்யஸநங்களைக் கழித்து நோயும் பிணியு மென்று ஆதிவ்யாதிகள். [கூயேகொள்] 'இவன் தானே வருகிறுன்' என்றிராதே நீயே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கொடுவுலகம்] உன்னைவிட்டு சப்தாதிகளாலே

போதுபோக்கியிருக்கிறலோகம். [காட்டேலே] த்ருஷ்டிவிஷம்போலே, காணில்முடிவன். இந்தலோகயாத்ரை என் கண்ணுக்கு இலக்காகா தொழியவேணும் என்கையாலே இந்த லோகயாத்ரை இவர்கண்ணில் பட்டதில்லையாயிருந்தபடி. மயர்வறமதிநல மருளினவோபாதி ஸர்வசக்தியானவன் இத்தைக்காட்டில், காணுமித்தனை, ஆனால், "இவையென்னவுலகியற்கை" என்றத்தோடு சேரும்படியென்? என்னில், "பரஹிதம்" என்கிற புத்தியாலே முன்பு அநுஸந்தித்தார்; 'இதுதான் என்னைவந்து கிட்டாதபடி பண்ணவேணும்' என்கிறார் இதில் ... ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. நாமே செய்யப்புக, நீர் 'வேண்டா' என்றவாறேயன்றோ தவிர்ந்தது; இதுக்கு நம்மைக் காற்கட்டவேணுமோ? என்ன, 'செய்யக்கடவதாகில் அது என்று செய்வது?' என்கிறார். 'எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்' என்றாரே.

காட்டிநீகரந்துமிழும் நிலம்நீர்தீவிசும்புகால்*
ஈட்டிநீவைத்தமைத்த இமையோர்வாழ்தனிமுட்டைக்*
கோட்டையினிற்கழித்தென்னை உன்கொழுஞ்சோதியுயரத்துக்*
கூட்டரியதிருவடிக்கள் எஞ்ஞான்றுகூட்டுதியே?. (8)

[காட்டி] ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலே; முன்பு தானேதானும்படி இவற்றையடையத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரித்து ஸத்த்வஸ்த்தமான ஜகத்தை, (தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்) என்கிறபடியே, இத்தை யுண்டாக்கிக் காட்டி. [நீ கரந்துமிழும்] ஸ்ரஷ்டாவான நீயே ப்ரளயம்வந்தவாறே உள்ளேவைத்து ரக்ஷித்து, அதுகழிந்தவாறே வெளிநாடுகாண உமிழும். அன்றிக்கே, நீ கரந்து காட்டி, உமிழ்ந்து காட்டு மென்றுமாம். இப்படி உண்பது உமிழ்வதான ப்ருதிவ்யாதிகளாலே, [ஈட்டி] திரட்டி. த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொன்னபடி (ஸமேத்யாந்யோந்யஸம்யோகம் பரஸ்பரஸமாச்ரயா:) இவை தனித்தனியும் காரியத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டா; கூடினாலும் ஸமப்ரதாநமாய் நிற்கில் காரியம் பிறப்பிக்கமாட்டாது; செதுகையும் மண்ணையும் நீரையுங் கூட்டி குலாலாதிகள் கடாதிகளைப்பிறப்பிக்குமாபோலே; பரஸ்பரம் காரணம் ஏகரூபமாய்நிற்கில் கார்யமும் ஏகரூபமாயிருக்குமிறே; தேவாதிகார்யநாநாவித்யம் பிறக்கும்படி குணப்ரதாநபாவேந நிற்கும். இப்படி இவற்றைத் திரட்டி இவற்றாலே [நீ வைத்தமைத்த] நீ சமைத்துவைத்த. [இமையோர் இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகள் வன்னியம்செய்கிற அத்விதீயமான அண்டமாகிற கோட்டையினின்றும் என்னைப் புறப்படவிட்டு. கோட்டையாவது புறம்புள்ளாரால் புகுரவொண்ணாததுமாய், உள்ளுள்ளாரால் புறப்படவொண்ணாதே, புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதா யிருக்குமதிறே. (துரத்யயா) என்றானிறே தானும். [என்னை] இக்கோட்டையிலே யகப்பட்டுப் புறப்பட வழியறியாதிருக்கிற என்னை. (மாமேவ யே ப்ரபதயந்தே மாயாமேதாந்தரந்தி தே) என்று நீ சொன்னபடியே உன்னையே பற்றின என்னை. உம்மை இத்தைக் கழித்துக்கொடுபோகச் சொல்லுகிறது எங்ஙனே? என்ன, [உன்கொழுஞ்சோதியுயரத்து] அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தமாய் சுத்தஸத்த்வமயமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே, [கூட்டரிய திருவடிக்கள்] ஸ்வயத்நத்தால் துஷ்ப்ராபமான திருவடிகளை, [எஞ்ஞான்று] (மாசுச:) என்று ஒருவார்த்தை சொல்லிலும், (ஸ்த்திதோஸ்மி) என்றிருக்கலாயிறே இருப்பது; அப்படியே 'நான் கூட்டக்கடவேன்' என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். (ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:) என்னலாம்படி, (பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே) என்கிறவோபாதி வார்த்தை அருளிச்செய்தருளவேணும், 'இத்தைக்

கழிக்கவேணும்' என்றிருக்கிற என்னை, நீ உகந்தாரைக் கொடுபோய் வைக்கும் தேசத்திலே, ஸர்வசக்தியான நீயே என்று கொடுபோய் வைக்கக்கடவை? இக்கோட்டையிட்ட இவன்தானே கழிக்கவேணுமிறே. விரோதியைப் போக்கிலும் இவனைப்பற்றவேணும், தன்னைப்பெறிலும் தன்னாலே பெறவேணும்; (மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே) (தமேவ சரணம் கச்ச) பிள்ளை திருநறையூரரையர், 'ஒருகுருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கவொண்கிறதில்லை; ஒருஸர்வசக்தி, கர்மாநுகூலமாகப் பிணைத்த பிணையை அவனைக் காற்கட்டாதே, இவவெலியெலும்பனான ஸம்ஸாரியால் அவிழ்த்துக்கொள்ளப்போமோ? என்று பணிப்பர். ... ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி, திருநாட்டிலிருந்த இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

கூட்டுதிநின்குரைகழல்கள் இமையோரும்தொழாவகைசெய்து*
ஆட்டுதிநீஅரவணையாய் அடியேனு மஃதுவறிவன்*
வேட்கையெல்லாம்விடுத்தென்னை உன்திருவடியேசுமந்துழலக்*
கூட்டரியதிருவடிக்கள் கூட்டினைநான்கண்டேனே. (9)

[கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்] அளவிலிகளாகவுமாம், நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுதி. குரையென்று பெருமையாதல், ஆபரணத்வநியாதல். [இமையோர் இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும், நீ நினையாதாரை வந்துகிட்டாதபடி பண்ணி யலைப்புதி. [அரவணையாய்] 'கூட்டுதி' என்றதுக்கு உதாஹரணம். [அடியேனும் அதுவறிவன்] லோகவேதங்களிலே ப்ரஸித்தமான உன்படியை நானும் அறிவேன். அறித்தபடிதான் என்? என்னில்; [வேட்கையெல்லாம் விடுத்து] எனக்கு உன்னையொழிந்தவையா மத்தனையன்றோ ஆசைப்படுகைக்கு; உன் விபூதியில் நான் 'எனக்கு, எனக்கு' என்னுததுண்டோ? யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடுசெய்திலையோ? [உன்திருவடியே சுமந்துழல] பாஹ்ய விஷயங்களிலுண்டான ஆசையெல்லாம் உன் பக்கலிலேயாய், உன்திருவடிகளையே நான் ஆதரித்து, அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படிக்காக. [கூட்டறிய இத்யாதி] யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக்கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான்சேரும்படி என்னைச்சேர்த்துக்கொண்டாய் இது நான் கேட்டார்வாய்க் கேட்டுச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; அநுபவத்தாலே சொல்லுகிறேன். ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில், 'விடுத்து' என்றும், 'கூட்டினை' என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, ப்ரீத்யதிசயத்தாலே விட்டது இது, பற்றினது இது என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

கண்டுகேட்டுற்றுமோந்து உண்டுழலுமைங்கருவி*
கண்டவின்பம்தெரிவரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம்*
ஒண்டொடியாள்திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக்*
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன்திருவடியே. (10)

[கண்டு இத்யாதி] காட்சிக்குக் கருவியாயிருக்கும் கண், கேட்கைக்குக் கருவியாயிருக்கும் செவி, ஸ்பர்சிததறிகைக்குக் கருவியாயிருக்கும் த்வகிந்த்ரியம். கந்தக்ரஹணத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும் க்ராணேந்த்ரியம், ரஸநை ரஸாநுபவத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும். கண்டு, கேட்டு, உற்று, மோந்து, உண்டு, இப்படி இதுவே யாத்ரையாய்ப் போரு

கைக்கு ஸாமக்ரியாயிருக்குமிறே சக்ஷுராதி கரணங்கள். [ஐங்கருவிகண்ட வின்பம்] உழக்காலே யளக்குமாபோலே பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஐஹிகஸுகம். ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமாய் ஜ்ஞாநம், அதுதான் ஸங்குசிதமாயிருக்கக்கடவது; கர்மநிபந்தநமாக ஸங்குசிதமாய், மநஸ்ஸடியாகப் புறப்பட்டு, பாஹ்யேந்த்ரியத்வாரா விஷயங்களை க்ரஹிக்கக்கடவதாயிறே இருப்பது. [தெரிவரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம்] இவ்வருகிலநுபவத்தைப் பற்றத் தான் தெரிவரியதாய் துர்ஜ்ஞேயமாய், அளவிறந்து அவ்வருகில் பகவதநுபவத்தைப் பற்றத் தான் அளவிலியாய், அணுவான ஆத்ம வஸ்துவைப்பற்ற வருகிற போகமாகையாலே ஸ்வரூபத: பரிச்சிந்நமாயிருக்கிற ஆத்மாநுபவஸுகம். இவற்றை [ஒழிந்தேன்] விட்டேன். [சிற்றின்பம்] அந்தமில்பேரின்பத்துக்கு எதிர்த்தட்டானதிறே. விட்டது இதுவாகில் பற்றிற்றுஎது? என்னில், [ஒண்தொடியாள் இத்யாதி] பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமாய்ச் சேரவிருக்கிற உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்தாலே ஒருவிபூதியாக அடங்கியிருக்கிற இருப்பைக்கண்டேன். தொடியென்பது முன்கைவளை. அதுக்கு ஒண்மையாவது இவளைக் கைகழியாதிருக்கை. நித்யாநபாயிநியாகையாலே, முன்பு ஒருகால் கழன்று பின்பு ஸாத்மிக்கவேண்டும்படி யிருப்பதில்லையிறே. "சங்குதங்கு முன்கை நங்கை" என்னக்கடவதிறே. [திருமகளும்நீயுமே] இப்படியிருக்கிற பிராட்டியும், அவள்தானுங்கூட "இறையும் அகலகில்லேன்" என்னும்படியிருக்கிற நீயும். [நீயுமே நிலா நிற்ப] இருவருடையவும் அபிமாநத்துக்குள்ளே த்ரிபாத்விபூதியாக அடங்கிக்கிடக்கும். (நாநயோர்வித்யதேபரம்) என்னுநிற்க, வாசல்தோறும் ஈச்வரர்களிறே இங்கு. [நிலாநிற்பக் கண்டசதிர்] உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்தாலே கிடக்குமதுவே யாத்ரையாம்படி நீ பார்த்துவைத்த, சதிருண்டு நேர்பாடு; (வைகுண்டே) இத்யாதிப்படியே நீ பார்த்துவைத்த வாய்ப்பு, அத்தைக்கண்டு. [உன் திருவடியே அடைந்தேன்] "அந்நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய் உன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவேணும்" என்று உன் திருவடிகளைக்கிட்டினேன். இது நான் உற்றது, கீழ்ச்சொன்னவை நான் விட்டது. ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே யென்னும் காட்டில் நித்யவிபூதியோகத்தைச் சொல்லிற்றோ? என்னில்; "அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்றுகொலோ?" என்று இவர் சொல்லுகையாலும் (பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ) என்று ப்ரமாணாந்தரங்களுண்டாகையாலும். இனித்தான் "நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே மற்றொருபொருளுமின்றி" என்று வைத்து 'கொடுவுலகங்காட்டேல்' என்றவோபாதி, அவர்களிருவருமே என்ற விடத்தில் அவர்களபிமாநத்திலே அடங்கிக் கிடப்பதொரு விபூதியுண்டாகச் சொல்லத்தட்டில்லையிறே. அதுதான் இதுவானாலோ? என்னில்; அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே, (பவாம்ஸ்துஸஹ வைதேஹ்யா) என்கிறபடியே தானும் பிராட்டியுமாக இருந்து (க்ரியதாம்) என்று சொல்லுகிறபடியே இளையபெருமாளை அடிமைகொண்டாற்போலே, இவரை அடிமைகொள்ளுவதொரு தேசவிசேஷத்திலேயாயிருக்குமிறே. ... ... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கும் என்கிறார்,

திருவடியைநாரணனைக் கேசவனைப்பரஞ்சுடரைத்*
திருவடிசேர்வதுகருதிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
திருவடிமேலுரைத்ததமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்*
திருவடியேயடைவிக்கும் திருவடிசேர்ந்தொன்றுமினே. (11)

புறம்புண்டான ருசியைப்போக்கித் தன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார்; [திருவடியை] ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ளவனை. [நாரணனை] கேவலம் ஸ்வாமித்வமேயன்றிக்கே, இவை "அல்லோம்" என்றவன்றும் தான் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனுயுள்ளவனை. [கேசவனை] வத்ஸலனுய்க் கடக்க இருக்கையன்றிக்கே இவற்றோடு ஸஜாதீயனுய் வந்து அவரித்து அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குமவனை. [பரஞ்சுடரை] இப்படி அவதரித்து நின்றவிடத்திலே உண்டான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொன்னபடி. [திருவடி சேர்வதுகருதி] அவன் திருவடிகளைக் கிட்டினேமாகவேணு மென்னும் மநோரதத்தை யுடையராய். அடியேபிடித்து மநோரதம் இதுவேயிறே, "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்று. [செழுங் குருகூர்ச்சடகோபன்] அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று இவர்க்கு இந்த ப்ராவண்யத்துக்கு அடி; திருவயோத்யையில் மண்பாடுதானே ராமபக்தியைப் பிறப்பிக்குமாபோலே. [திருவடிமேலுரைத்த இத்யாதி] அவன் திருவடிகளிலே சொன்ன தமிழாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் அவன் திருவடிகளிலே சென்று அடைவிக்கும்; நீங்களும் அதுக்கு உறுப்பாகத் திருவடிகளிலே சென்று கிட்டுங்கோள். அவன் திருவடிகளிலே கிட்டக்கொள்ள, அடிசிற்பானைபோலே, உங்களுக்குமாயிராதே அவன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப்பாருங்கோள். (ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே) என்றும், (யேநயேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இளையபெருமாளைப்போலே பிரியாதே நின்று அவன்நினைவுக்கீடாக அடிமைசெய்யப்பாருங்கோள். இப்படி அடிமைசெய்வார்க்கு, இவர் விட்டவையும் விட்டுப் பற்றிற்றும் பற்றவேணுமோ? என்னில், இவர் அருளிச்செய்த இந்தத் திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவே, தன்னடையே சப்தாதிகளில் விரக்தியையும் பிறப்பித்து அவன் திருவடிகளிலே சேரவிடும் இதுதானே. (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

நண்ணுதுமாலடியைநானிலத்தேவல்வினையால்*
எண்ணுராத்துன்பமுறுமிவ்வுயிர்கள்* — தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்கமாட்டாமல் கண்கலங்கும் மாறனருள்*
உண்டுநமக்குற்றதுணையொன்று. (39)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந் திருவாய்மொழி - ஒன்றுந்தேவும்: ப்ரவேசம்.

ஒருநிலத்திலே ஒரு கூறு உவர்ந்துகிடக்க மற்றைக்கூறு விளைவதறுப்பதாமாபோலே, நித்யவிபூதியும் நித்யஸூரிகளும் பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லாநிற்க, ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்திலுள்ளார் சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராய் இவற்றினுடைய லாபாலாபங்களே பேறுமிழவுமாய் பகவத்விமுகராய் 'க்லேசப்'படுகிறபடியை அநுஸந்தித்து. 'அவர்களைத் திருத்துவோம்' என்று பார்த்து, ஸர்வேச்வரன் உளனுயிருக்க நாம் இருந்து க்லேசப்படவேணுமோ?' என்று, 'தேவர் உள்ளீராயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபட விட்டிருக்கை போருமோ? இவர்களையும் திருத்தி நல்வழிபோக்கவேணும்' என்று அவன் திருவடிகளிலே விழ, 'நம் குறையல்லகாணும்; இவை அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி காரியங்கொள்ளுகிறோமல்லோமே; சேதநரானபின்பு இவர்கள் பக்கலிலேயும் ருசியுண்டாகவேணுங்காணும் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறும்போது; நாமும் உம்மோபாதி ஆவதெல்லாம்பார்த்து முடியாமை கண்ணநீரோ

டேகாணும் கைவாங்கிற்று' என்ன. 'இவர்களுக்கு ருசியில்லையானாலும், பேற்றுக்கு வேண்டுவது இச்சாமாத்ரமாயிற்ரன பின்பு, இந்த இச்சையையும் நீயே பிறப்பித்துக் கொள்ளுமித்தனையன்றோ?' என்று; உதங்கன் துர்யோதநாதிகள் பக்கலுண்டான பக்ஷபாதத்தாலே, துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து வெற்றிகொண்டு நிற்கச்செய்தே வந்து, 'உனக்கு ப்ராப்தி ஒத்திருக்க, பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபதித்து இவர்களை அழியச்செய்தாயே' என்ன, 'அவர்களை ஆந்தனையும் பொருந்தவிட்டுப் பார்த்தோம்; அவர்கள் 'நாங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்' என்ற பின்பன்றோ நாம் அவர்களை அழியச் செய்தது' என்ன 'ஸர்வநியந்தாவானபின்பு அவர்களுக்கு இசைவைப் பிறப்பித்துப் பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளாவிட்டதென்?' என்று அவன் நிர்ப்பந்தித்தாற்போலே இவரும் நிர்ப்பந்திக்க, 'சேதநரானபின்பு ருசிமுன்பாகச்செய்யவேணுமென்றிருந்தோமித்தனை காணும்; அது கிடக்க உமக்குக் குறையில்லையே; உம்மைக்கொடுபோய் வைக்கப்புகுகிற தேசத்தைப் பாரீர்' என்று பரமபதத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, கண்டு க்ருதார்த்தரானார் கீழில்திருவாய்மொழியிலே; பின்னையும் தம்செல்லாமையாலே, ஸர்வேச்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தப் பார்க்கிறார். 'ஸம்ஸாரத்தை அடியறுக்கவேணும்' என்று பார்த்தார். ஸம்ஸாரபீஜம் இதரதேவதைகள்பக்கல் ப்ராவண்யமும், பகவத்பரத்வஜ்ஞாநமில்லாமையுமாயிருந்தது; அதுக்கு உறுப்பாக பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கிறார்.

எம்பார், "ஸகலவேதசாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்துவைத்து, 'பரதத்த்வம் இன்னது' என்று அறுதியிடமாட்டாதே, 'சேம்புக்குக்கூராச் சிற்றறிவாளுண்டோ? நமக்கு உபாஸ்யரல்லாதாருண்டோ?' என்று, கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலைசாய்த்துத் தடுமாறித் திரியாநிற்க, எம்பெருமானார்தர்சநஸ்த்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீப்ராயரும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லோபாதியாக நினைத்திருக்கிறது இவ்வொன்றுந்தேவும் இப்பக்ஷத்திலே உண்டாகையிறே" என்று அருளிச்செய்வர்; (த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதி) 'கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் என்பானொருவன் தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்தில் ஆரேனுமொருவர்பாபசிந்தைபண்ணினாருண்டாகில் அவர்கள் முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்று அவற்றைத்தவிர்த்துப்போந்தான் என்றால், 'இது உபபந்நம்' என்றிருப்பர்கள்; ஒரு க்ஷுத்ரமநுஷ்யனுக்கு 'இது கூடும்' என்றிருக்கிறவர்கள், 'ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் இப்படி வ்யாபித்துநின்று நோக்கும்' என்றால், சேதநர் 'இது அநுபபந்நம்' என்றிருப்பர்கள்; 'ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்' என்றால், 'அசித்பதார்த்தத்துக்கு இது கூடும்' என்றிருப்பர்கள்; 'பரமசேதநனாயிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்' என்றால், 'இது கூடாது' என்று ஸம்சயியாநிற்பர்கள்.

முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக, அவன்காட்டிக் கொடுத்த பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அதுதன்னை "உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்று ச்ருதிச்சாயையாலே உபபாதித்தார்; 'ஸ்வாநுபவந்தான் பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே சேதநராகில் இவ்வளவு அமையுமிறே' என்றுபார்த்து, பின்பு இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியையாலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் "திண்ணன்வீ"ட்டில் அதிலும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே, 'அவர்கள் தங்களையே உத்தேசித்தே பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிப்போம்' என்று பார்த்து, அதுக்கு உறுப்பாக, இதர தேவதைகள்பக்கலுண்டான பரத்வசங்கையை அறுத்துக்கொண்டு பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் இதில். முதல் திருவாய்மொழியில் பரத்வேபரத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எட்

டாநிலமாயிருந்தது; அதுக்காக, அவதாரத்திலே, பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் "திண்ணன்வீ"ட்டில்: அதுவும் தத்ப்ராயமாய்ப் பிற்பாடர்க்கு எட்டிற்றில்லை: இரண்டும் தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருந்தது; அக்குறைகளொன்றுமின்றிக்கே. "பின்னானார்வணங் குஞ்சோதி" என்கிறபடி பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாத அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத் வத்தை அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

இனி இவர்தாம் திருத்தப்பார்த்த வழி ஏது? என்னில்; எல்லார்க்குமொக்க ஸுகங்களுண்டாகவும், துக்கங்களின்றிக்கேயொழியவும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தே, அபேக்ஷித்த ஸமயத்தில் அபிமதமான ஸுகம் வரக்காணாமையாலும், அநபிமதமான துக் கம் வரக்காண்கையாலும், 'இவற்றுக்கு நியாமகனாய் நின்று அநுபவிப்பிக்கிறானொரு வன் உளன்' என்று கொள்ளவேண்டியிருந்தது. அதுவென்? ஸுகதுக்கங்களுக்கு ஹேது வான புண்யபாபங்கள் அநுபவிப்பிக்கிறன வானாலோ? என்னில்; அவற்றினுடைய ஸ்வ ரூபத்தை ஆராய்ந்தவாறே, அவை அசேதநமா யிருப்பன சில க்ரியாவிசேஷங்களாகை யாலே அப்போதே நசிக்கும்; இனி, தாருநிர்மாணத்தில் வந்தால் கர்த்தாவையொழிய வாச்யாதிகளுக்கு ஒருவ்யாபாரம் கூடாதாப்போலே, அந்தக்ரியைகளுக்கும் ஒரு சேதநனை யொழிய பலப்ரதாநசக்தி கூடாமையாலே ஒருசேதநனைக்கொள்ளவேண்டிவரும்; இனி அபூர்வம்' என்று ஒன்றைக்கல்பித்து 'அது அத்ருஷ்டரூபேண நின்று பலப்ரதமா கிறது' என்னுமதிற்காட்டில், 'ஒருபரமசேதநன் நெஞ்சிலே பட்டு அவனுடைய நிக்ரஹ ரூபத்தாலும் அநுக்ரஹரூபத்தாலும் இவை பலிக்கிறது' என்கை நன்றிறே. இனி, 'அந் தப் பரமசேதநன்தானாகிறான் ஆர்? அவன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் இருக்கும்படி எங்ங னே? அவன் சேஷ்டிதங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே?' என்னில்; அது ப்ரமாணங் கொண்டு அறியவேணும். அதில், ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள் அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் கோசரியாமையாலே அவை ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, ஆகமாதிகள் ப்ரமாண மானாலோ? என்னில்; அவற்றுக்குப் புருஷபுத்தி ப்ரபவமான விப்ரலம்பாதிதோஷம் உண் டாகையாலே அவையும் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, சதுர்த்தசவித்யாஸ்தாந ப்ரதாநமாய் நித்யமாய் அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷஸம்பாவநாரஹி தமாய் ஸாத்த்விகபுராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேணும். 'ஸாத்த்விகபுராணங்கள்' என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; புராணகர்த் தாக்களெல்லாரும் ப்ரஹ்மாவின்பக்கலிலே சென்று இவ்விரண்டு காதைகளையும் கேட் டுப்போந்து தாந்தாம் புராணங்கள் பண்ணினார்கள்; அந்த ப்ரஹ்மாதானும் (யோ ப்ரஹ் மாணம் விததாதிபூர்வம் யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதிதஸ்மை) என்கிறபடியே ஸர் வேச்வரனாலே ஸ்ருஷ்டனாய் அவனாலே லப்தஜ்ஞாநனுமா யிருக்கச்செய்தேயும், (ப்ருஷ் ட:ப்ரோவாச பகவாநப்ஜயோநி: பிதாமஹ:) என்று கொண்டு ருஷிகளைக் குறித்து உப தேசிக்கிற விடத்திலே, 'நான் குணத்ரயவச்யனாயிருப்பன்; தமோகுணம் உத்ரிக்தமான போதும் ரஜோகுணம் உத்ரிக்தமானபோதும் சொன்னவற்றைப் போகட்டு, ஸத்த்வ குணம் உத்ரிக்தமான ஸமயத்தில் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரியுங்கோள்' என்றானிறே; இனி, "அக்நே:சிவஸ்யமாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே । ராஜஸேஷுச மாஹாத்ம்யம் அதிகம்ப்ரஹ்மணோவிது: । ஸாத்த்விகேஷ்வதகல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே:) என் றுநின்றதிறே; ஆகையாலே. குணபேதங்களாலே புருஷபேதங்களைக்கொண்டு அவ்வழி யாலே புராணபேதம் கொள்ளலாயிருந்தது; ஆகையாலே, ஸாத்த்விகபுராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேண்டியிருந்தது. அந்த வேதத்துக்கு குணத்ர

யங்களால் வரும் தோஷம் இல்லையேயாகிலும், ஸவிபூதிகனான ஸர்வேச்வரனை உபபாதிக்கப்போந்ததாகையாலே, (த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:) என்கிறபடியே, குணத்ரயங்களுக்கும் ஆச்ரயபூதரான சேதநரை விஷயமாகவுடைத்தாய் அவர்களுக்கு ஹிதம்சொல்லப்போந்ததாகையாலே அவர்களுடைய குணநுகுணமாக ஹிதம் சொல்லுமது உண்டாயிருக்குமதுக்கும். அது அங்ஙன் சொல்லிற்றேயாகிலும், (யாவாநர்த்தஉதபாநேஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோதகே | தாவாந் ஸர்வேஷுவேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:) என்கிறபடியே ஆறு பெருகியோடாநின்றால், தாபார்த்தனானவன் தன்விடாய் தீருகைக்கு வேண்டுவது உபஜீவிக்குமத்தனையல்லது, ஆற்றுநீரை அடங்க வற்றுவிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே; அப்படியே முமுக்ஷுவானவன் இவற்றில் தனக்கு உபாதேயமான அம்சத்தையிறே க்ரஹிப்பது. இனி இந்த வேதந்தான் 'பூர்வபாகம்' என்றும் 'உத்தரபாகம்' என்றும் இரண்டு வழியாலே பிரிவுண்ணக்கடவதாய், அதில் பூர்வபாகமானது ஆராதநவேஷத்தைச் சொல்லியும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநாதிகளையுஞ் சொல்லியும், அவற்றிலே நின்று பரக்குமதாயிருக்கும்; இனி, உத்தரபாகமானது ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களைப் பரக்க நின்று உபபாதிக்கும்.

இனி, உபாஸ்யவஸ்து எது? என்றால், ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமென்று காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டுவைத்தன. எங்ஙனே யென்னில்: (யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேநஜாதாநி ஜீவந்தி | யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி | தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தத்ப்ரஹ்ம) என்றுகொண்டு அல்லாத தத்த்வங்களுக்கு * அத்யேயதை முன்னாக ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு த்யேயதையை விதித்துக்கொண்டு நின்றது: (காரணந்து த்யேய:) என்னக்கடவதிறே. அந்த த்யேயவஸ்துதன்னை, (ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்) என்று ஸச்சப்தத்தாலே சொல்லி, சாகாந்தரத்திலே நின்று (ஆத்மாவா இதமேகஏவாக்ர ஆஸீத்) என்று ஆத்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அதுவும், பலவிடங்களிலே ஓட்டிக்கொள்ளலாயிருக்கையாலே, (ப்ரஹ்மவா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத்) என்று ப்ரஹ்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அந்தப்ரஹ்மசப்தந்தானும் அநேகதத்த்வங்களை வசிக்குமாகையாலே, (ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்) என்று நாராயண சப்தவாச்யனாகச்சொல்லி நின்றது; ஆனால், பின்னை, (நஸந் நசாஸச்சிவ ஏவகேவல:) என்றும், (சம்புராகாசமத்யே த்யேய:) என்றும் ருத்ராதிகளுக்குக் காரணத்வமும் த்யேயதையும் விதியாநின்றதே: அவை செய்வதென்? என்னில், அவர்களை உத்தேசித்துச் சொல்லிற்றேயாகிலும் சுத்திகுணயோகத்தாலும் ஸுகப்ரதத்வத்தாலும், அவையும் விசேஷ்யமான நாராயண சப்தவாச்யன்பக்கலிலே சென்று சேரும். சம்பு சிவாதி சப்தங்களை நாராயண சப்தவாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கியோஜித்தவோபாதி. இந்நாராயண சப்தத்தை சம்பு சிவாதி சப்தவாச்யனானவனுக்கு விசேஷணமாக்கினாலோ? என்னில், குணயோகத்தாலே அவற்றை இங்கே சேர்க்கலாம்; இது யோகரூடியாகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்தில் சேர்க்க வொண்ணாது. சிலர்க்கே நாமதேயமாய் வ்யவஸ்த்திதமா யிருக்கிறவற்றை வேறே சிலர்பக்கலிலே கொடுபோய்ச் சேர்க்கும்படி யெங்ஙனே? என்னில்; இந்த்ரப்ராணாகாச சப்தங்களானவை அவ்வோரளவில் பர்யவஸியாதே, ஸாக்ஷாத் வாச்யத்திலே சென்று பர்யவஸியாநின்றதிறே. இப்போது, இந்த்ரன் என்றால், இச்சப்தம் இவ்வாக்கனான இந்த்ரனிலன்றியே ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸிக்கிறுப்போலேயும், ப்ராணசப்தம் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணங்களிலன்றிக்கே ப்ராணபூதனானவன்பக்கலிலே வர்த்திக்கிறுப்போலேயும், ஆகாசசப்தம் பூதாகாசமாத்ரத்திலன்றிக்கே அவனளவும் காட்டுகிறுப்போலேயும், சம்புசிவாதி சப்தங்களும் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸித்தல்லதிராது. இனித்தான் ப்ரகாரவாசி சப்தங்கள்

ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக்கடவதாகையாலும், ப்ரகாரியானவன்பக்க லிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது. இனி, (ததோ யதுத்தரதரம்) என்றுகொண்டு சொல்லு கிற விடத்திற் செய்வதென்? என்னில்; கீழே ஸர்வேச்வரனைப் புருஷசப்தவாச்யனாகச் சொல்லி, இனி 'உத்தரதரம்' என்னும்போது புருஷோத்தமனென்றதா மத்தனை. அதுக்கு அடியென்? என்னில், (யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்) என்று ஓதிவைத்து, 'அதுக்குமேலே யொன்றுண்டுகாண்' என்னும்போது, அஜ்ஞனாய்ச் சொல்லுமத்தனை; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தையாமத்தனை. (தஸ்மிந் யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம்) என் கிறது வேறொன்று உபாஸ்யமென்கிறதல்ல, அவன்தன்னோபாதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்யமென்றது. இனித்தான், ஜகத்காரணவஸ்துவாய்க்கொண்டு உபாஸ்யமாவது என்றுமொக்க உண்டாகவேணுமிறே; அதில் ஸம்ஹாரத்தில் (ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்) என்று நாராயணசப்தவாச்யனொருவனுமே உளனாகச்சொல்லி, (நப்ரஹ்மா நே சாந:) என்று அவர்களை இல்லையாகச் சொல்லிற்றிறே. இனி, அல்லாதாரில் அவர்களுக்கு ஓர் உத்கர்ஷமுண்டோ? என்று சங்கியாமைக்கு, (நேமே த்யாவாப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி) என்று அவற்றோடொக்க இவர்களையும் ஸமாநாதிகரித்துவிடுகிறது. ஸ்ருஷ்டியிலும். "நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி" என்று ஒருநீராக ஸமாநாதிகரித்திறே கிடக்கிறது.

ஆக, இப்படிகளாலே இதரதேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வசங்கையை யறுத்து, ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வ ரக்ஷகனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேச்வரன், தன்பெருமை களெல்லாவற்றோடுங்கூடக் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹித னானான்; அவனை ஆச்ரயித்து எல்லாரும் க்ருதார்த்தராய்ப் போங்கோள் என்று அருளிச் செய்கிறார்.

முதற்பாட்டில் (ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்) என்கிற காரணவாக்யப்ரக்ரி யையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு; ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேச்வரன், மாத்ருஸந்நிதி யொழிய ப்ரஜை வளராதாப்போலே தன் ஸந்நிதியொழிய இவை ஜீவிக்கமாட்டாது என்று பார்த்துத் திருநகரியிலே ஸர்வஸுலபனாய் நிற்க, 'வேறே யாச்ரயணீயதத்த்வ முண்டுஎன்று தேடித் திரிகிறீர்கோளே' என்று க்ஷேபிக்கிறார்.

ஒன்றுந்தேவுமுலகுமுயிரும்மற்றும் யாதுமில்லா
அன்று* நான்முகன்தன்னொடு தேவருலகோடுயிர்படைத்தான்*
குன்றம்போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள்*
நின்றவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே. (1)

[ஒன்றுந்தேவும் இத்யாதி] தேவஜாதியும் அவர்களுக்கிருப்பிடமான லோகங் களும், மநுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும், அண்டகாரணமான மஹதாதிகளும், இவை யொன்றுமில்லாதவன்று என்றுகொண்டு, ஒன்றும்' என்கிற இத்தை இங்கே சேர்க் கவுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே, கார்யத்துக்குக் காரணத்திலே லயமாகச்சொல்லுகையாலே, காரணபூதனான தன்பக்கலிலே சென்று ஒன்றுகிற தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும்யாதுமில்லாவன்று என்னவுமாம். (ஸதேவ) என்னக்கடவதிறே. [நான்முகன் இத்யாதி] அல்லாதார் ஒருவனை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஒருகைம்முதல்கண்டு. இது நமக்கு ஒருநாளாகிலும் உதவும் என்றாயிற்று ரக்ஷிப்பது; வெறுமையே பச்சையாக ரக்ஷிப்பான் ஸர்வேச்வரனாயிற்று. [நான்முகன்தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர்படைத்

தான்] சதுர்முகனோடேகூட தேவஜாதியையும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களையும் சேதநவர்க்கத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஸர்வேச்வரன் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; சதுர்முகன் பஞ்சமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; பஞ்சமுகன் ஷண்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; ஆக, இதுதான் பஹுமுகமாயிற்றுக்காணும். நாட்டார் ருத்ரனுக்கு உத்கர்ஷஞ்சொல்லி ப்ரமியாநிற்கவும். இவர் அவன்பக்கலொன்றுங் காணுமையாலே, திருநாபிகமலத்திலே அவ்யவதாநேந பிறக்கைபால் வந்த ஏற்றத்தை யுடையனுகையாலே ப்ரஹ்மாவை உபாதாநம்பண்ணி, ருத்ரனை தேவஸாமாந்யத்திலே கூட்டிப்போருகிறுர். ஸம்ஹாரத்தில் மஹதாதிகளளவும் சொன்னுர்; ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மாவைத் தொடங்கிச்சென்னுர்; இதுக்குக் கருத்து மஹதாதிகளில் பரத்வசங்கை பண்ணுவாரில்லை: ப்ரஹ்மாதிகள்பக்கலிலே பரத்வசங்கை பண்ணுவார்கள் பாமரராயிருப்பார்; அதுக்காக அவ்விடமேபிடித்துக் கழிக்கிறுர். சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவோடு அவனுலே ஸ்ருஷடராய் நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவரான தசப்ரஜாபதிகளோடு, அவர்களுக்கு போகஸ்தாநமான லோகங்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மநுஷ்யாதிகளோடு வாசியறப் படைத்தான்; போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்கைக்குக் கரணகலேபரங்களைக் கொடுத்தான். [குன்றம் இத்யாதி] இப்படி ஸ்ருஷ்டித்தவன்தான் அஸந்நிஹிதனுய் நிற்கையன்றிக்கே மலைகளைக்கொடுவந்து சேரவைத்தாற்போலே யிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களினுடைய ஒக்கத்தையுடைத்தான திருநகரியிலெ நின்ற, (ஆசயா யதிவா ராம: புநச்சப்தாபயேதிதி) என்னுமாபோலே நாம்கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு (நநமேயம்) என்னுதே வணங்குவர்களோ? அன்றிக்கே, நாம் வளைந்து கூட்டிக்கொள்ளப்புக்கால் விலக்காதொழிவர்களோ? என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனுய் நின்றபடி. அங்கு சேஷியைப்பெறுகைக்கு சேஷபூதன் நின்ற நிலை, இங்கு சேஷபூதரைப்பெறுகைக்கு சேஷி நின்ற நிலை யிறே. [ஆதிப்பிரான்நிற்க] இப்படி உங்கள்பக்க லாசையாலே திருநகரியிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற இவனை விட்டு. [மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே] தேடித்திரியுமதொழிய, ஆச்ரயணீயரைக் கிடையாது. (வாஸுதேவம் பரித்யஜ்யயோங்யம் தேவமுபாஸதே, த்ருஷிதோ ஜாஹ்நவீதீரே கூபம் கநதிதுர்மதி:) என்கிறபடியே த்ருஷிதனுனவன், கங்கைபெருகி யோடாநிற்க அதிலே அள்ளிக்குடித்துத் தன்விடாய் தீரமாட்டாதே, அதன்கரையிலே குந்தாலிகொண்டு கிணறுகல்லித் தன்விடாய்க்கு உதவ நாக்குநனைக்க இருக்குமாபோலே; ப்ராப்தனுமாய் ஸுலபனுமாய் ஸ்வாராதனுமாய் ஸுசீலனுமான இவனைவிட்டு அப்ராப்தராய் துர்லபராய் துராராதராய் துச்சீலராய் சீலித்து ஆராதித்தாலும் சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்குமாபோலே பலிப்பது மொன்றின்றிக்கே யிருக்கிற திருவில்லாத்தேவரைத் தேடி யாச்ரயிக்கத் திரிகிகோளே யென்று க்ஷேபிக்கிறுர். ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. ஆச்ரயிக்கிற உங்களோடு, ஆச்ரயணீயரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறுர்,

நாடிநீர்வணங்குந்தெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான்*
வீடில்சீர்ப்புகழாதிப்பிரானவன் மேவியுறைகோயில்*
மாடமாளிகைசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனைப்*
பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே. (2)

[நாடிநீர்வணங்கும்தெய்வமும்] வசநாபாஸங்களாலும்; யுக்த்யாபாஸங்களாலும், ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே அவை தான் இருபாநிற்கச்செய்தே, நீங்கள் பொரி

புறந்தடவி வருந்திச் சேமர் சாத்திவைத்து ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளையும். [நாடி] கள்ளரைத் தேடிப்பிடிக்குமாபோலே, தேடிப்பிடிக்கவேண்டி யிருக்கிறபடி. ஆடுதிருடின கள்ளரிறே இவர்கள்தான்; அணங்குக்கு அருமருந் தென்று அங்கே ஆடுகட்டினவர்களாகையாலே தேடிப்பிடிக்கவேணுமே, 'கள்ளரச்சம் காடுகொள்ளாது' என்று, தன்னை ஆச்ரயிக்கவருகிறவர்களையும் தன்னைக்கட்ட வந்தார்களாகக் கொண்டுபோகிறபடி. [நீர்] ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள நீர். நீரென்று அவர்களோடு தமக்கு ஓட்டறச் சொல்லுகிறார். உங்கள்ப்ரதிபத்தியொழிய அவற்றின்பக்கல் ஒருயிரில்லை. [நீர்வணங்கும்தெய்வமும் உம்மையும்] நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளையும் உங்களையும் படைக்கிறவிடத்தில். [முன்படைத்தான்] ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிடத்தில் முற்பட அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்னை உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பிறே இவ்வருகுள்ளாரை ஸ்ருஷ்டித்தது. [நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன்படைத்தான்] அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகில் நீங்கள் இதர தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கும்படி யெங்ஙனே? [படைத்தான்] அவன் படைத்திலனாகில் எங்ஙனே உண்ணவிருந்திகோள்? உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயத்வ முண்டாமன்றிறே. அவர்கள் ஆச்ரயணீயராவது. [வீடில்சீர் இத்யாதி] நீங்கள் தேடியாச்ரயிக்கிற தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யம்போலே ஒருவனுடைய புத்த்யதீநமாய் அவன் நினைத்திலனாகில் இல்லையாய், அதுதனக்கு அடி கர்மமாய், அக்கர்மக்ஷயம் பிறந்தவாறே நசிக்கையன்றிக்கே. ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பத்தையுடையவன். [வீடில்சீர்] நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய ஸம்பத்துப்போலே ஸாவதியல்ல; கர்மமடியாய் அதிலே ஒன்று குறையக் குறைதல், பலப்ரதனானவனுடைய அநுக்ரஹம் குறையக் குறைதல் செய்யுமதில்லையிறே. (பலமத:) இறே. [வீடில்சீர்] நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களையுடையவனென்னுதல். (தஸ்மிந் யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம்) என்கிறபடியே, அவன்தன்னோபாதி அவன்குணங்களும் உபாஸ்ய மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. [புகழ்] எல்லாரையும் ரக்ஷித்து, அந்த ரக்ஷணத்தால் வந்த புகழையுடையவன். ரக்ஷணத்தால் புகழ் படைத்தவனன்றோ ஆச்ரயணீயனாவான்? (யசஸச்சைகபாஜநம்). [ஆதிப்பிரான்] ரக்ஷித்துப் புகழைப்படையாதே பழிபடைத்தாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. [பிரான்] கேவலம் ப்ராப்தியேயல்ல, உபகாரகன். உபகாரகனுமாய் ப்ராப்தனுமாய் யசஸ்வியுமாய்; ஐச்வர்யம், நித்யஸித்தமான கல்யாணகுணங்களென்ன இவற்றையுடையவனை யொழிய, இவையில்லாதாரை ஆச்ரயிக்கப் ப்ராப்தியில்லை, காரணவஸ்துவிறே உபாஸ்யமாவது; (காரணந்து த்யேய:) என்னாநின்றதிறே. [அவன்மேவியுறைகோயில்] அவன் பரமபதத்தில் உள்வெதுப்போடேபோலேகாணும் இருப்பது. ஸம்ஸாரிகள்படுகிற க்லேசத்தை யநுஸந்தித்து, 'இவை என்படுகிறனவோ?' என்கிறதிருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடே யாயிற்று அங்கு இருப்பது. நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்று கொண்டு இங்குத்தை துக்கத்தை நினையாதொழியவேண்டுவது, பண்டு துக்கியாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் போனவனுக்கிறே. இங்குத்தை துக்கத்தை நினைக்குமாகில் அநுபவிக்கிற ஸுகத்துக்குக் கண்ணழிவாகாதோ? என்னும் கண்ணழிவில்லையிறே அவனுக்கு. 'பரமபதத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய, 'ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு பரமபதத்திலே ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருக்கிற இருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒருவ்யஸநத்தோடே யிருந்தானென்கை உசிதமோ? என்றார்

கள்' என்று 'பண்டிதர்' என்கிறவர் வந்து விண்ணப்பம்செய்ய, (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:கித:) என்றது குணப்ரகரணத்திலேயோ? துக்கப்ரகரணத்திலேயோ? என்று கேட்கமாட்டிற்றிலீரோ? இது குணமாகில், 'குணம்' என்று பேர்பெற்றவற்றில் அங்கு இல்லாததொன்றுண்டோ?' என்று அருளிச்செய்தார். (ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோஸௌ) என்னக் கடவதிறே. தன்னிச்சையொழிய கர்மநிபந்தநமாக வருமவை இல்லையென்னுமத்தனை போக்கி, அநுக்ரஹகார்யமாய் வருமவை இல்லையென்னில், முதலிலே சேதநனன்றிக்கே யொழியுமிறே. (ஸஏகாகீ நரமேத) என்றது நித்ய விபூதியும் குணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே. [ஆதிப்பிரானவன் மேவியுறை கோயில்] பரமபதத்தில் தன்னில்குறைந்தாரில்லாமையாலே அவ்விடத்தைவிட்டு, நல்ல படுக்கையையும் போகத்துக்கு ஏகாந்தமானவற்றையும் காற்கடைக்கொண்டு ப்ரஜையினுடைய தொட்டிற்காற்கடையிலே கிடக்கும் தாயைப்போல, ரக்ஷாபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகள் இருக்கிற இடமாகையாலே விரும்பி வர்த்திக்குமிடம் இவ்விடமாயிற்று. [மாடமாளிகை இத்யாதி] உங்களுக்குத்தான் நல்லதேசம் தேட்டமே; 'முக்தப்ராப்ய தேசம்' என்று தோற்றுகிறதில்லையோ? மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து தர்சநீயமாயிருக்கும் திருக்குருகூர். [அதனைப்பாடியாடி] "அதனுள்நின்ற ஆதிப்பிரான்" என்றவிடம் மிகையென்கிறார். (விஷ்ணோராயதநே வஸேத்) (தேசோயம்ஸர்வகாமதுக்) என்கிறபடியே இதுதானே ப்ராப்யம், [பாடியாடி இத்யாதி] ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராமை ஆடி. அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு. அத்தேசமென்றால் தம்திருவுள்ளம் இருக்குமாபோலே இருக்குமென்றிருக்கிறார்காணும் ஸர்வர்க்கும். [பல்லுலகீர்] ஒருவன் ஸமித்பாணியாய் தாந்தனாய் வர, அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறானன்றே; "இவையென்னவுலகியற்கை" என்று லோகம் க்லேசப்படுகிறபடியைக் கண்டு எல்லார்க்கும் சொல்லுகிறாரிறே. [பரந்தே] பெரியதிருநாளுக்கு ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே, நாநாதிக்கமாகப் பாடிப்பாடிப் பரவிச்சென்மின்கள். ... ... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்னோடேவந்து கலந்து பேசிக்காணுங்கோள் என்கிறார்.

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும்படைத்து அன்றுஉடனேவிழுங்கிக்*
கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்தது கண்டும்தெளியகில்லீர்*
சிரங்களாலமரர்வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள்*
பரன்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே. (3)

[பரந்ததெய்வமும்] கொள்கொம்பு மூடப் படர்ந்து நியாமகரோடொக்க எடுத்துக் கழிக்கவேண்டும்படி கைவிஞ்சின தேவஜாதியும். [பல்உலகும்] அவர்கள் பரப்புக்கெல்லாம் போரும்படியான லோகங்களும். அவர்கள் நியாமகராகைக்கு அடியாக நியாம்யரான அல்லாத சேதநரையும். [படைத்து] ஸ்ருஷ்டித்து. இவர்தமக்கு அவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. [அன்று உடனேவிழுங்கி] ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது க்ரமத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தான்; (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்று; ஆபத்து வந்தால் அங்ஙன் க்ரமம்பார்த்திருக்கவொண்ணாதே. ப்ரளயாபத்திலே ஒருகாலே வயிற்றிலே வைத்து. ப்ரளயம் வந்தாலும் இங்குண்டோ? என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி கரந்து உள்ளேயிருந்து நோவுபடுகிறனவோ? என்று வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து நடுவே மஹாபலிபோல்வார் பருந்திருஞ்சினாற்போலே பறித்துக்கொள்ள எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு ப்ரளயத்திலே மழுந்தி அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த இத்தை

மஹாவராஹமாய்ப்புக்கு ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்து இப்படி செய்த இவற்றை. [கண்டும்] ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விசதமாயிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு சாஸ்த்ரம். இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக்கொண்டே 'அவன் ஆச்ரயணீயன்' என்று அறியலாயிருக்க; அறிய மாட்டுகிறிலிகோள். [தெளியகில்லீர்] இவர்கள் தெளிகையும் தெளியாமையும் ஒழிய• அர்த்தஸ்த்திதியில் மாருட்ட மற்றிருக்கிறபடி. அவனை அநீச்வரனுக்குதல், இவர்களை ஈச்வரர்களாக்குதல் செய்யவொண்ணுதிறே, உங்கள் தெளிவும் கலக்கமுமொழிய• [சிரங்கள் இத்யாதி] 'ஸர்வஸ்ரஷ்டாவுமல்லன், ஆபத்ஸகனுமல்லன்' என்று இருந்திகோளேயாகிலும், நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிறது முன்னம் உங்களுக்குக் கண்டால் தெளியலாமே; அவர்கள் •'தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்' என்று வணங்குகிறபடியைக் கண்டாகிலும் நீங்கள் ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். (பாதேந கமலாபேந ப்ரஹ்மருத்ரார்ச்சிதேநச) "பின்னிட்டசடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப்புகலரிய;" "நாத்தழும்பநான்முகனுமீசனுமாய் முறையாலேத்த." [திருக்குருகூரதனுள்பரன்] மநுஷ்யத்வே பரத்வத்துக்கும் அவ்வருகே ஒரு பரத்வமிறே இது. இவ்வருகே போரப்போர உத்கர்ஷம் மிகுமத்தனை. குணத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; குணுதிக்யமுள்ளது இங்கேயிறே. [அதனுள் பரன்] (அநச்நந்நந்ய:) என்று சேதநர் ப்ரக்ருதியோடே கலசக்கலச ஒளிமழுங்கி வாராநிற்கச்செய்தே, அவனுக்கு நியாமகத்வத்தால் வந்த புகர் அறவிஞ்சிவருமாபோலே; ஸம்ஸாரிகள்நடுவே போரப்போரவாயிற்று பரத்வம் ப்ரகாசிப்பது. [திறமன்றி] அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது. திறம் ப்ரகாரம். [தெய்வம்மற்றில்லை] தேவதைகளுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறுரன்றிறே, 'அவனுக்கு விபூதி வேணும்' என்றிருக்கிறவராகையாலே; அவர்களுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யநிஷேதம் பண்ணுகிறுர். ஸ்வதந்த்ரமாய் தனக்கு உரித்தாயிருப்பதொரு தேவதையில்லை, அவனுக்கு ப்ரகாரபுத்தி பண்ணி ஆச்ரயித்திகோளாகில் அவனுடைய ஆச்ரயணத்திலே புகும்; ஸ்வதந்த்ரபுத்திபண்ணி ஆச்ரயித்திகோளாகில் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொன்றில்லை; (நேஹ நாநாஸ்தி) (யே யஜந்தி) இத்யாதி. [பேசுமினே] நான் 'அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு தேவதையில்லை' என்றேன்; 'இப்படி அநந்யாதீநமாயிருக்கிற நியாமகத்வத்தை யுடையனுயிருக்கிற இவனைத் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையதொரு தைவமுண்டு' என்று சொல்லவல்லார் உண்டாகில் வாய்படைத்தார் என்முன்னே நின்று சொல்லிக்காணுங்கோள் என்கிறுர். ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. வ்யோமாதீத நையாயிக வைசேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்திதராய், "ஜகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்யரூபமாயிராநின்றது; ஆகையாலே, இதுக்கு ஒரு கர்த்தாவேணும்; இஜ்ஜகத்துத்தான் விசித்ரஸந்நிவேசத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலே இதுக்குத் தக்க (உபாதாநோபகரணஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜநாபிஜ்ஞ: கர்த்தா) என்கிறபடியே உபாதாநமும் உபகரணமும் ஸம்ப்ரதாநமும் ப்ரயோஜநமும் அறிகைக்கீடான விசித்ரமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளை யுடையனுயிருப்பா னெருவன் கர்த்தாவாகவேணும்" என்று இங்ஙனே அநுமாநத்தாலே ஒருவனைக் கல்பித்து, வேதத்தை ஆப்தவசநமாக்கி இதுக்கு ஸஹகரிக்கிறதாகக்கொண்டு அநுமாநப்ராதாந்யத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதித்து• 'அவனுகிறுன், 'ஈசன், ஈசாநன்' என்று இங்ஙனே வேதத்திலே ப்ரஸித்தவந்நிர்த்தேசமுண்டா யிராநின்றது; இந்த ஸமாக்யையாலே அவற்றுல் சொல்லப்படுகிற அவனே ஈச்வரனுகிறுன்' என்று அநுமாநத்தாலும் ஸமாக்யையாலுமாக பகவத்வ்யதிரிக்தனெருவனுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதித்தார்கள்; அவர்களைப்பார்த்து: 'நீங்கள் சொல்லுகிற அநு

மாநம் ச்ருதியின் முன்பு நேர்நில்லாது; லிங்கத்தின் முன்பு ஸமாக்யை நேர்நில்லாது' என்று ச்ருதி லிங்கங்களாலே அநுமாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத்பரத்வத்தை ஸாதிக்கிறார். அதுசெய்கிறவழிதான் என்? என்னில். (யத் வேதாதௌ) வேதாதியிலும் வேதாந்தத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரமாகிறது ப்ரணவம்; லோகத்தில் வாசகஜாத மடைய அதிலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுதான் ஸ்வப்ரக்ருதியான அகாரத்திலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுக்கு வாச்யதயாபரனாயிருக்கிறான் யாவனொருவன், அவன் மஹேச்வரன் என்கிற ச்ருதியாலும்; 'ஈசன், ஈசாநன்' என்கிற ஸமாக்யைகளால் தோற்றுகிறவர்களும் தலையறுப்புண்பாரும் தலையறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பாருமாயிரா நின்றார்கள்; இவன் அவர்களுக்கு துக்கநிவர்த்தகனாயிரா நின்றான்; ஆனால் அவர்களை 'பரன்' என்னவோ? இவனை 'பரன் என்னவோ? என்று, ச்ருதியாலும் லிங்கத்தாலுமாக அநுமாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத்பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். ஆக, இப்படிகளாலே ஸகலோபநிஷத் ப்ரஸித்தனான நாராயணனே பரதத்த்வம் என்று நிஷ்கர்ஷித்து காலாத்யயாபதிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறார்.

பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும்பிறர்க்கும்
நாயகனவனே* கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின்*
தேசமாமதிள்சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள்*
ஈசன்பாலோரவம்பறைதல் என்னாவது? இலிங்கியர்க்கே. (4)

[பேசநின்ற சிவனுக்கும்] 'நீர் ச்ருதி சொன்னீராகில் நாங்களும் ஒரு ச்ருதி சொல்லுகிறோம்' என்று; 'அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகஸித்தன்' என்று நான்சொன்னால் அதுக்கு ப்ரதியாக, புறம்பே விநியுக்தமாய் கர்மவிதிசேஷமாயிருப்பன சில அர்த்தவாதங்களாலும் தாமஸபுராணங்களாலும் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுத்து நின்ற ருத்ரனுக்கும்; நீங்கள் 'பரன்' என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் என்னவுமாம். அர்த்தம் முட்டுப்பொறுது; பேசுகைக்கு ஆலம்பநமாத்ரமே உள்ளதென்கை. அல்லாதாரை 'ஈச்வரர்கள்' என்னாதே இவர்களைச் சொல்லலாம்படியிருக்கிறது ஓரேற்ற முண்டிறே. [பிரமன்தனக்கும்] அவனுக்கும் ஜநகனான ப்ரஹ்மாவுக்கும். (ப்ரஹ்மண:புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய) என்றும், (ப்ரஹ்மணச்சாபிஸம்பூதச்சிவ:) என்றும் சொல்லா நின்றதிறே. ருத்ரனுடைய ஈச்வரத்வம் பகவத்ப்ரஸாதாயத்தம். (மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதேமஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ). [பிறர்க்கும்] இவர்தந்திருவுள்ளத்தால் அவர்களோடு இவர்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. அவர்கள் தாங்கள் தங்கள் நினைவாலும் அப்படியேயிறே, (தவாந்தராத்மா மம ச யேசாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஞிதா:) என்றானிறே ருத்ரனைநோக்கி ப்ரஹ்மா. [பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே] இக்கார்யத்துக்கு அநுரூபமான காரணத்தைக் கல்பிக்கிலும் அவனையே கொள்ளவேணும். அவனே யென்று ச்ருதிப்ரஸித்தி. அநந்யபரமான நாராயணாநுவாக ப்ரஸித்தியையும், (ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:) என்கிற அகாரார்த்த ப்ரஸித்தியையும், நினைக்கிறார். 'அவனே' என்பானென்? இவனையும் ஒக்கச் சொல்லாநிற்கவென்னில், [கபாலநன் மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்] என்று கையோடே காட்டிக்கொடுக்கிறார், நீங்கள் இப்படி சொன்னால் மறுமாற்றம்சொல்லுகைக்கு இதொன்று உண்டாகப்பெற்றோமே. (தத்ர நாராயணச்ரீமாந் மயாபிக்ஷாம்ப்ரயாசித:) 'தாந்தாம்பண்ணின கர்மபலம் தாந்தாம் அநுபவிக்கிறார்களாகில் நாமென்? என்றிருக்கும் ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யம் ஜீவியாதபடி (நகச்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறான். (விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி

கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம்தநம்யதா) (ஸுச்ரோணி) உன்வடிவழகால் வந்த ஸௌபாக்யம் நான் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே சென்றவள்விலே உதவிற்றுக்காண். (ஸ்வப்நலப்தம்) அநுபவம் செல்லாநிற்கச் செய்தே விழித்துப்பார்க்கும் காட்டில் இல்லையாயிருந்தது; ஆகையாலே, நன்மோக்கம் என்கிறது. உங்களுக்கு இப்போது மறுமாற்றம் சொல்லலாம்படியாக இதொன்று உண்டாயிற்றென்கிறாதல். (ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா) என்று போனவழி தெரியாமே போயிற்றென்றுதல். நீங்கள் ஈச்வரர்களாக சங்கித்தவர்களிருவரும் நின்ற நிலை கண்டதே; ஒருவன் தலைகெட்டு நின்றான், ஒருவன் ஓடுகொண்டு ப்ராயச்சித்தியாய் நின்றான். ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய், உங்கள்குறை தீரப்பற்றுகிற நீங்கள் உங்களிலும் பெருங்குறைவாளரையோ பற்றுவது? 'பாதகியாய் பிக்ஷைபுக்குத் திரிந்தான்' என்று நீங்களே சொல்லிவைத்து, அவனுக்கே பரத்வத்தைச் சொல்லவோ? ஒருவனுடைய ஈச்வரத்வம் தலையோடே போயிற்று, மற்றவனுடைய ஈச்வரத்வம் அவன் கையோடே காட்டிக்கொடுக்கிறார்; [கண்டுகொள்மின்] உந்தாமகங்களிலே நீங்கள் எழுதியிட்டுவைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டிகோளோ? முன்னே நின்று பிதற்றாதேயென்கிறார்.

[தேசமாமதிள் இத்யாதி] சத்ருக்களுக்கு அநபிபவநீயமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய், அரணுகப்போரும்படியான மதிளையுடைத்தாய். தர்சநீயமாயிருக்கிற. [திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்பால்] அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையாலே, ஸௌலப்யத்திலே அம்மேன்மை குலையாதிருக்கிறபடி. [ஈசன்பால்] (ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:) என்கிற ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே. கீழே நாராயணசப்தார்த்தை ப்ரஸ்தாவித்துவைத்து, அகாரவாச்யனைப் பரனைவனையே மஹேச்வரனென்கையாலே, நாராயணனே மஹேச்வரசப்தவாச்யனென்று ச்ருதியாலே ஸித்தமாயிருக்கையால். இந்த ச்ருதியாலே உன்னுடைய அநுமாநம் அபஹ்ருதவிஷயம்; 'கண்டுகொண்மின்' என்கிற அர்த்தஸாமர்த்யத்தோடு விரோதித்த ஸமாக்யை ஜீவியாது: ஆகையால், இவனே பர னென்கிறார். [ஓர் அவம்பறைதல்] மற்றுள்ள க்ஷேத்ரஜ்ஞரோடொக்க அநீச்வரத்வ ஸாதகமாக ஏதேனும் ஓராபாஸயுக்திகளைச் சொல்லுமது. அது தம்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே, 'அவம்' என்கிறார். [பறைதல்] ஸ்வகோஷ்டிகளிலே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுமதொழிய ஸதஸ்யமன்றிக்கே யிருக்கை. (யதா மே சிரஸச்சேதாதிதம் குருதரம்வச:) மஹாபலி ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலே வந்து 'ராஜ்யமடைய ஒளிமழுங்கி வாராநின்றது; என்பலமும் குறைந்து வாராநின்றது, இதுக்கு அடியென்?' என்ன, 'நீ ஸர்வேச்வரன்பக்கல் பண்ணின அபராதத்தாலேகாண்' என்ன (கோயம்விஷ்ணு:) என்றாற்போலே சில அநாதரோக்திகளைப் பண்ண, என்தலையை யறுத்து என் கையிலே தந்தாயாகில் 'என்பேரன்பண்ணின உபகாரம்' என்று இருக்கலாயிற்று, 'என் முன்பே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய், நீ ராஜ்யப்ரஷ்டனாவாய்' என்று சபித்துவிட்டான். இத்தை இப்படியே பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே, 'ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகம் பண்ணியிருக்கிற இவன் ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசம் வருவதொன்றை சபியாதே (ராஜ்யப்ரஷ்டஸ்ததாபத) என்பானென்? என்றுகேட்க, நாயைத் தண்டிக்கையாகிறது அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ, சாந்தை விலக்குகை அதுக்கு அநபிமதமன்றே; இவனுக்கு அநிஷ்டம் செய்கையாவது இதிறே' என்றுஅருளிச்செய்தார். [என்னைவதிலிங்கியர்க்கே] ஆநுமாநிகர்க்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அந்தத் தேவதைக்கு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று. ஸமாச்ரயணத்துக்கு ஒரு பலம் பெற்றி

கோளன்று, உங்களுக்கு இத்தாலே தான் ஒரு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, என்றியப் பட்டிகோள்? என்கிறார். ... ... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. லிங்கபுராணம் தொடக்கமான குத்ருஷ்டிஸ்ம்ருதிகளையும், பாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார்.

இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும்சாக்கியரும்*
வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுந்தெய்வமுமாகிநின்றான்*
மலிந்துசெந்நெல்கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுள்*
பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டீர் ஒன்றும்பொய்யில்லைபோற்றுமினே. (5)

[இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்] ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள புராணங்களுக்கு ஸாத்த்விக புராணங்களிற்காட்டில் வாசி இதுவாயிற்று. அவற்றினுடைய நிஷ்கர்ஷம் அந்த அந்தப் புராணங்களினுடைய உபக்ரமத்திலே காணலாயிருக்கும் (யந்மயஞ்ச ஜகத் ப்ரஹ்மந்) என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம்பண்ண, (விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூதம்) என்றுகொண்டு கோல்விழுக்காட்டாலே பரிஹாரமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஒருவ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து 'அதுக்கு உத்கர்ஷத்தைப் பண்ணித்தரவேணும்' என்று சொன்னவனும் தமோகுணபிபூதனாய்ச் சொல்லி கேட்டவனும் தமோகுணபிபூதனாய்க் கேட்க, ஒருலிங்கவிஷயமாக இடப்பட்ட புராணமாயிற்று, 'இளிகண்ணனைப் புண்டரீகாக்ஷனாகக் கவிபாடித் தரவேணும்' என்றும், 'எருமையை யானையாகக் கவிபாடித் தரவேணும்' என்றும் சொல்ல, அப்படியே கவிபாடுவாரைப்போலே யிருப்பதொன்றிறே அவர்களுக்கு இல்லாத உத்கர்ஷங்களையிட்டுச் சொல்லுமது; தான் சொல்லப்புக்க வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கமாட்டாதே, மற்றுள்ளவற்றினுடைய உத்கர்ஷத்தைக் கழிக்கமாட்டாதே யிருப்பதொன்றாயிற்று, [சமணரும்] ஆர்ஹதரும். [சாக்கியரும்] பௌத்தரும் [மற்றும் வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும்] உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணத்தை அங்கீரித்துக்கொண்டு நின்று ப்ரமாணாநுக்ராஹகமான தர்க்கங்களையொழியக் கேவலதர்க்கங்களைக்கொண்டு அர்த்தத்தை ஸாதிக்கப் பார்க்கும் பாஹ்யரில் சேஷித்துள்ளாரும். (யா வேதபாஹ்யாஸ்ஸம்ருதய:) இத்யாதியாலே தாமஸத்வம் எல்லார்க்கும் அவிசிஷ்டமிறே; ஆகையாலே, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை யொக்கச் சொல்லுகிறது. [நுந்தெய்வமுமாகிநின்றான்] உங்களோடு நீங்களாச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியற ஆத்மதயா நின்றான். நீங்கள் அவ்வவர்க்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும்போது பகவத்பரத்வத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு நின்று சொல்லவேணும். அதுக்கு அடியென்? என்னில்; அவ்வவருடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் அவனதீநமாயிருக்கையாலே. இனித்தான் பக்ஷங்கள்தோறும், 'ஸர்வஜ்ஞன்' 'ஈச்வரன்' என்றாற்போலே ஒரோதேவதைகளையும் கொள்ளக்கடவர்களாயிருக்குமிறே. 'அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் அவனதீநம் என்ற இது ஸ்வபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ, பரபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ வென்னில்; இரண்டுமொழிய ப்ரமாணகதியாலே சொல்லுகிறது. ஒருதேவதைபக்கலிலே அதிமாநுஷமாயிருப்பதொரு வ்யாபாரத்தைக் கண்டு, 'இதுக்கு அடியென்?' என்ன. (விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய) என்று ஸர்வேச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலே யென்றதிறே; அதர்வசிரஸ்ஸிலே நின்று, ருத்ரன், ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வாத்மபாவத்தைச் சொல்லுமாபோலே தன்படிகளைச் சொல்லா, 'அவன்தானே இங்ஙனே சொல்லுகைக்கு அடியென்?' என்றுசங்கியா, (ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத்) என்று பரமாத்மப்ரவேசத்தாலே சொன்னேனென்றானிறே;

(மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்) என்றுனிறே ப்ரஹ்லாதன்; ப்ரஹ்லாதன்பக்கல் பரத்வமுண்டாமன்றுயிற்று, இவர்கள் பக்கல் பரத்வமுள்ளது. [மலிந்து இத்யாதி] இப்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் 'அஸந்நிஹிதன்' என்னும் கண்ணழிவு மில்லாதபடி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனுனன். ஸர்வஸமாச்ரயணீயனுன அவன் இங்கே வந்து நிற்கையாலே, சேதநாசேதந விபாகமற, (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) என்று சொல்லப்பட்ட இளையபெருமாளைப்போலே அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணுநிற்குமாயிற்று, செந்நெலானது கதிர்க்கனத்தாலே அவ்வருகுக்கு இவ்வருகு அசைகிறபோது சாமரைவீசினுற்போலே யாயிற்று இருப்பது. [பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டீர்] பரமபதத்தைவிட்டு ஸம்ஸாரிகள்நடுவே வந்து புகுந்தவிடத்தில் அவர்கள் படுகிற க்லேசத்தைத் தானும் ஒக்கப்படுகையன்றிக்கே ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகள் இவ்வருகே போரப்போர மேன்மேலென விஞ்சிவாராநின்றதாயிற்று. சொன்னர்சொன்ன யுக்திகளுக்கு அவ்வருகாயிருக்கு மென்னுதல். [ஒன்றும் பொய்யில்லை] இதரதேவதைகளுக்குச் சொல்லும் உத்கர்ஷம் ஒன்றொழியாமல் பொய்யாயிருக்குமாபோலே. இவ்விஷயத்திற்சொல்லுமவற்றில் ஒன்றும் பொய்யில்லை. அவ்வோதேவதைகளுக்கு ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே மெய்யொன்று மில்லை; இவனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாமையால் பொய்சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லை. [போற்றுமினே] நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க. நானே இப்படி சொல்லுகிறது. எனக்கு உங்கள்பக்க லுண்டான அநுக்ரஹாதிசயத்தாலேயிறே; அவ்வநுக்ரஹகார்யம் பிறக்கவேணுமே: க்ரமத்திலே செய்கிறோம் என்று ஆறியிராதே சடக்கென அவன்திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். ... ... (5)

ஆரும்பாட்டு. பகவத்பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச்சிறத்து அல்லாதபோது தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகா நின்றது; இதுக்கு அடி எது? என்ன, உங்கள் பாபமென்கிருர். எம்பெருமானே ஸர்வேச்வரனுகில் எங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணராக்கிவைப்பானென்? என்ன; உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களையநுபவிக்கக்கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை யழியுமென்று; ஆனபின்பு, அத்தையறிந்து எம்பெருமானை ஸமாச்ரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிருர்.

போற்றிமற்ருேர்தெய்வம் பேணப்புறத்திட்டு உம்மைஇன்னே*
தேற்றிவைத்தது எல்லீரும்வீடுபெற்ருல்உலகில்லையென்றே*
சேற்றிற்செந்நெல் கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள்*
ஆற்றவல்லவன்மாயங்கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே. (6)

[போற்றி] நான் பகவத்விஷயத்தில் செய்யுமதடைய நீங்கள் இதரதேவதைகள் பக்கலிலே செய்து போருவதிகோள்; உங்கள்பக்கல் ஒருகுறையில்லை; அப்ராப்தமான துவே குறை. [மற்ருேர்தெய்வம்] (யேப்யந்யதேவதாபக்தா:) என்னுமாபோலே. [பேண] அவை தனக்கென்ன ஒன்றில்லாமையாலே, ஆச்ரயிக்கிற உங்களுக்கே பரமிறே, அவற்றுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கை. [புறத்திட்டு] தனக்குப் புறம்பாம்படி பண்ணி, [உம்மை இன்னே தேற்றிவைத்தது] உங்களை இப்படியே தெளியும்படி பண்ணிவைத்தது. (நபிபேதி குதச்சந) என்கிறபடியே நான் மேல்வரும் அநர்த்தங்களுக்கு அஞ்சாதே நிர்ப்பரனுயிருக்கிறுப்போலே, ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமான இதரதேவதைகளை ஆச்ரயித்து உங்களுக்கு அவர்கள் பக்கலிலே ருசி விச்வாஸங்களுண்டாம்படி

பண்ணிவைத்தது. [எல்லீரும் இத்யாதி] எல்லாரும் இருந்ததே குடியாக மோக்ஷத்தைப் பெற்ருல், லீலைக்கு அடியான சாஸ்த்ரம் நிரர்த்தகமாய்விடும். ஸத்கர்மத்தைப் பண்ணுவாரும் அஸத்கர்மத்தைப் பண்ணுவாருமாயிறே நாடுதான் இருப்பது: பாபம்பண்ணினவர்களும் புண்யம்பண்ணினவர்களுடைய பலத்தை யநுபவிக்குமன்று, (புண்ய: புண்யேந கர்மணு பாப:பாபேந) என்கிற சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையுமென்கை, பாபம் பண்ணினவர்கள் அதின்பலத்தை அநுபவிக்கவும், புண்யம் பண்ணினுர் அதின் பலத்தை அநுபவிக்கவுமாகிற சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையாதபடியாக. (அதோஸ்மி லோகேவேதே ச ப்ரதித:புருஷோத்தம:) என்கிறவிடத்தில். லோகசப்தத்தால் ப்ரமாணத்தைச் சொல்லிற்றென்று கொண்டவோபாதி, இங்கும் லோக சப்தம் சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. [சேற்றில் இத்யாதி] அவ்வூரிலே பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லையாயிற்று. "உறம்பெற்றமலர்க்கமலம்" இத்யாதிபோலே. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுள்ளவையடைய ஒன்றுக்கொன்று இசலி வளராநிற்கும். [ஆற்றவல்லவன்] மிகவும் வல்லவன். அதிசயிதசக்திகன். ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, புண்யம் பண்ணினுர் அதின்பலம் அநுபவிக்கவும் பாபம்பண்ணினுர் அதின்பலம் அநுபவிக்கவும் பண்ணவல்லவன். [மாயங்கண்டீர்] (மமமாயா துரத்யயா) என்கிறபடியே தான் அகற்ற நினைத்தாரைத் தன்பக்கல் வந்துகிட்டாதபடி ப்ரக்ருதியையிட்டு வஞ்சித்துவைத்தபடி கிடிகோள். [அது அறிந்து] இது அவனுடைய மாயமென்னுமத்தை அறிந்து. [அறிந்தோடுமினே] (மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்தி தே) என்கிறபடியே, மாயாதரணுேபாயமான ப்ரபத்தியையும் தானே அருளிச் செய்துவைத்தான்; அத்தையறிந்து, அவ்வழியாலே அவனைப்பற்றித் தப்பப் பாருங்கோள் இந்த மாயையை. இது அவன் செய்துவைத்ததான பின்பு, அவனை வெல்லவேண்டில் அவனுேடு பிரிய நின்று வெல்லப்பாராதே அவனையே காற்கட்டி இத்தைத்தப்பப் பாருங்கோள். ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. 'அது செய்கிறேும். இதரதேவதைகளுக்கும் சில உத்கர்ஷமுண்டு' என்று நெடுநாள் அவற்றுக்குப் பச்சையிட்டுப் போந்தோம்; அப்பச்சை வெறுமனுகாமே இன்னம் சிலநாள் அவை பலிக்கும்படி கண்டு பின்னை பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகிறேும்' என்ன, 'அவையும் எல்லாம்செய்து கண்டிகோளிறே; இனி அமையும் காணுங்கோள்' என்கிறுர்.

ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து மற்றேர்தெய்வம்*
பாடியாடிப்பணிந்து பல்படிகால்வழியேறிக்கண்டீர்*
கூடிவானவரேத்த நின்ற திருக்குருகூரதனுள்*
ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே. (7)

[ஓடியோடி இத்யாதி] (கதாகதம் காமகாமா லபந்தே) என்கிறபடியே, போவது, ஜந்மங்களோடே வருவதாய்த் திரிந்ததித்தனையிறே. [பல பிறப்பும் பிறந்து] ஆத்மா நித்யன்; அசித்தும் அப்படியே; அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் நித்யமாய், கர்ம ப்ரவாஹத்தாலே ஜந்மபரம்பரையும் உருவப்போருகிறது: நீங்கள் முன்னும் பின்னும் அறியாமலிறே 'இது ஒரு ஜந்மமே யுண்டாயிற்று' என்று இருக்கிறது. [மற்று ஓர் இத்யாதி] இப்படி அநாதியாய்ப் போருகிற ஜந்ம பரம்பரைகளில் ஒரு ஜந்மம் மொழியாமல் இதர தேவதா ஸமாச்ரயணம் பண்ணிப்போந்திகோள். அது செய்கிற விடத்தில் த்ரிவித கரணங்களாலும் செய்தும், ஆச்ரயணத்தில் குறையால் பலியாதிருந்ததன்று. அதில் குறையில்லை. ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே விக்ருதராய், (மாம்

நமஸ்குரு) என்று பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்குமளவும் உட்புகுந்து. [பல்படிகால்] ஒருபடியாச்ரயித்துவிட்டிகோளோ? அநேகம் ப்ரகாரங்களாய் ஆச்ரயித்து, [வழி யேறிக்கண்டீர்] அத்தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கச் சொன்ன சாஸ்த்ரமர்யாதை தப்பாமல் ஆச்ரயித்து அதன் பலமும் கண்டிகோளன்றோ? 'பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்' என்கைக்கு, 'இவர்கள் ஒரு ஜந்மத்திலும் பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணிற்றிலர்கள்' என்று அறிந்தபடி எங்ஙனே இவர்? என்னில்; இப்போது தாம் இவ்வர்த்தம் உபதேசிக்க வேண்டும்படி இவர்களிருக்கக் காண்கையாலே, 'இதுக்கு முன்பு பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணிற்றிலர்கள்' என்று அறியத் தட்டில்லையிறே: (மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்த்தநாத்) என்கிறபடியே பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினார்களாகில் முக்தராவர்களிறே. இதர தேவதாஸமாச்ரயணம் பண்ணுகையாலே இவ்வளவும் வர ஸம்ஸரித்துப்போந்திகோள். (ப்ரஹ்மாணம் சிதிகண்டஞ்ச] இத்யாதி, (ப்ரதிபுத்தா நஸேவந்தே). 'மோக்ஷபலம் ஸித்திக்கவேணும்' என்றிருக்கிறவர்கள் க்ஷுத்ர தேவதைகளைப் பின்செல்லார்களிறே; அதுக்கு அடி அவை தரவல்லது அநித்யபலங்களாகையாலே. (ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த் ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்து பூஜநே) என்றதிறே. (த்வயாபி ப்ராப்தம்) இத்யாதி: ஒருவன் பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுநிற்கச் செய்தே. 'இவன் ஸமாதி நின்ற நிலை அறிய வேணும்' என்று பார்த்து ஸர்வேச்வரன் இந்த்ரவேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணி ஐராவதத்திலே ஏறி வந்து முன்னே நின்று, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்ன, 'ஒருபுழுவும் தானுமாய் வந்து நிற்கிறவன் ஆர்'? 'என்றான்; ஸர்வேச்வரன் பெரிய திருவடியை மேற் கொண்டு வந்தான்' என்னுமிடம் அறியானிறே, கொண்டுவந்த வேஷம் இதுவாகை யாலே; அவனைப் பார்த்து, 'நீ யாவனொருவனை ஆச்ரயித்து இந்த ஐச்வர்யமடையப் பெற்றாய், அப்படிப் பட்டவனைக் காண் நான் ஆச்ரயிக்கிறது; இப்படி வழி போவார்க் கெல்லாம் பச்சையிட்டுத் திரியுமவனல்லேன்காண்; இப்போது முகங்காட்டாதே போக வல்லையே பிரானே! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்' என்றானிறே. பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணி ஜ்ஞாநாதிகரா யிருப்பா ரொருவர் இருந்து தம்முடைய வஸ்த்ரத்தைப் புரையா நின்றாராய், அவ்வளவிலே தேவனும் தேவியுமாகப் போகா நிற்க அநாதரித்திருந்தாராய், தேவியானவள், 'நீர் ஸர்வாதிகரா யிருக்க, உம்மைக் கண்ட விடத்தில் இவன் அநாதரித்துக் காலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தானே' என்ன, 'அவன் பகவத்பக்தன் போலே காண்' என்ன, 'அதுதான் இருக்கிறபடி அறிவோம்' என்று இருவரும் இவர்பக்கலிலே வந்து, 'நீ என்? தேவர்களை மநுஷ்யர்கள் கண்டால் அநுவர்த்தித்து வேண்டும் வரங்களும் வேண்டிக்கொள்ளக் கடவர்களா யிருப்பர்கள்; நீ நம்மைக் கண்டவிடத்தில் நீட்டின காலை முடக்குதல், சில உபசாரங்களைப் பண்ணுதல், சிலவற்றை வேண்டிக்கொள்ளுதல் செய்யாதே யிருந்தாயீ' என்ன, 'அழகிது! அவை யெல்லாம் செய்யக்கடவேன், மோக்ஷம் தரலாமோ?' என்ன, 'அது நம்மாலே செய்யலாமதன்று; பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே பெறவேணும்' என்ன, 'ஆகில், இன்று சாவாரை நாளைச் சாவப் பண்ணலாமோ'? என்ன, 'அதுவும் கர்மாநுகுணமாயிறே யிருப்பது; நம்மால் செய்யப் போகாது' என்ன, 'ஆகில், நீ செய்யுமது, இவ்வூசி போனவழியே நூலும்போம்படி அநுக்ரஹித்து நடக்குமித்தனை' என்ன, தேவனும் கோபத்தாலே நெற்றியிற் கண்ணைக் காட்ட, இவரும் காலிலே அநேகங் கண்ணை உண்டாக்கிக் காட்டினார். [கூடி இத்யாதி] நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் இவ்வளவும் உங்களைக் கும்பீடுகொண்டு, இத்தனை போதுபோய் அங்கே ஆச்ரயியா நிற்பர்கள். அவர்கள் செய்கிறவற்றைக் கண்டாகிலும்

நீங்களும் அவனை யாச்ரயிக்கப் பாருங்கோள்; தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்பாருமாய், க்ராமணிகளைப் போலே ஒருவரை யொருவர் வேரோடே அலம்பிப்போகடவேண்டும் படியான விரோதம் செல்லா நிற்கச்செய்தேயும்; ஆபத்து எல்லார்க்கு மொத்திருக்கை யாலே எல்லாரும் ஒரு மிடறாய் ஆச்ரயிப்பர்கள். பரஸ்பர விரோதமுங் கிடக்கச்செய்தே 'ஊராகக் கூடிவந்தது' என்பார்களிறே. [ஆடுபுட் கொடி] வெற்றிப்புட்கொடி. ஆடு வெற்றி. வெற்றிப்புள்ளைக் கொடியாக வுடையவன். 'ஸர்வேச்வரவாஹநம்' என்கிற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே மதித்து ஆடாநின்ற புள் என்றுமாம். ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத் துக்கு ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யவேண்டுவதில்லை; திருவடி திருத்தோளிலே சலியாமல் இருக்குமத்தனையே வேண்டுவது. 'கருடத்வஜன். கருடவாஹநன்' என்று சொல்லப் படுமவனையிற்று மோக்ஷப்ரதனாவான். [ஆதிமூர்த்திக்கு] (காரணந்து த்யேய:) என்கிற படியே. ஜகத்காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யமாவது. மோக்ஷப்ரதனுமாய் ஸர்வநியந் தாவுமான ஸர்வேச்வரனுக்கு. [அடிமை புகுவதுவே] அடிமைபுகுமதுவே கர்த்தவ்யம். உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதொன்றில்லை; அவனுடைமையை அவனுக்காக இசைய அமையும். அவன் இத்தை 'என்னுடைமை' என்றிருக்க. நீங்களும் 'என்னுடைமை' என்றிராதே 'அவனது' என்று இசைய அமையும். அடிமை புகுவது என்கிற இடம்-விதியாய், கண்டீரென்கிற இடம்-அதுவும் செய்து பார்த்திகோளிறே; இனி இவன் திருவடிகளிலே அடிமைபுகப் பாருங்கோளென்கிறார். யயாதிசரிதத்தை பட்டர் வாசித் துப்போந்திருக்கச் செய்தே, பிள்ளைவிழுப்பரையரும் ஆப்பான்திருவழுந்தூரரையருங் கூட 'வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தங்களில் இது எவ்வர்த் தத்தை விசதீகரிக்கிறது?' என்று கேட்க. 'க்ஷுத்ர தேவதைகள் தந்தாமை ஆச்ரயித்துப் பெற்றாலும் பிறர்பக்கலிலே ஓர் உத்கர்ஷம் கண்டால் அது பொறுக்கமாட்டார்க ளென்றும், ஸர்வேச்வரனே 'பிறர் வாழ்வு நம் வாழ்வு' என்று நினைத்திருப்பானென்றும் சொல்லி, ஆனபின்பு, இதர தேவதைகள் ஆச்ரயணீயரன்று. இவனொருவனுமே ஆச்ர யணீயனென்னு மர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று அருளிச்செய்தார். (இமௌஸ்ம) என்று தாழ நிற்கவல்லான் இவனேயிறே. 'யாதவர்கள் முடிவிலே வந்தவாறே வாட் கோரையை யிட்டு ஒருவரையொருவர் எறிந்து முடிந்துபோனார்கள்' என்று கேட்ட வாறே, 'க்ருஷ்ணன் இவர்கள் விஷயமாக சங்கநிதி பத்ம நிதி தொடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து கொடுத்துச் செய்யாதனவில்லை; பின்னையும் முடிவிலே வந்தவாறே இப் படியேயாயிருந்தது; நம்முடைய பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கும் பலம் அங்ஙனேயா கிறதோ? என்று அஞ்சியிருந்தோம்' என்ன, 'அங்ஙனாகாது; அஞ்சவேண்டா; அவர்கள், 'இவன் என் தோழன், மைத்துனன்' என்று தேஹ ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு விரும்புகை யாலே அவர்களுக்கு தேஹாவதியாய் விட்டது; நாம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே, நித்யனை ஆத்மாவுக்கு வகுத்த பேறு பெறவேணும் என்று பற்றுகையாலே பேறும் யாவதாத்ம பாவியாயிருக்கும்' என்று அருளிச்செய்தார். (7)

எட்டாம் பாட்டு. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், இதரதேவதாஸமாச்ரயணம் பண்ணியன்றோ மார்க்கண்டேயாதிகள் ஸ்வாபிலஷிதம் பெற்றது என்ன,—ஆகில் அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ? என்கிறார்.

புக்கடிமையினால்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை*
நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே*
கொக்கலர்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகூரதனுள்*
மிக்கவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே. (8)

[புக்கு அடிமையினால்] அடிமையினால் புக்கு. 'ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை' என்று புக்கானல்லன்; 'ருத்ரனுக்கு அடிமை' என்று புக்கானாயிற்று. [தன்னைக்கண்ட] காணப் பெறுமையாலே தான் இழந்தானல்லன்; [புக்கு இத்யாதி] ஆச்ரயணக்குறையா லிழந்த தல்ல; காணப்பெறுமையால் இழந்ததல்ல. [மார்க்கண்டேயனவனை] மார்க்கண்டேய னனவனை. [நக்கபிரான்] நக்கனென்றது நக்நனென்றபடி. ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனா யிருக்கையாலேயாதல், ஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தைப் பற்றவாதல் பிரானென்கிறது. மேல் நாராயணனென்கையாலே 'அவனுக்கு சேஷமாமிடத்தில் உன்னோடு என்னோடு வாசி யில்லை' என்று அவன் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. [அன்று உய்யக் கொண்டது] ஆபத்தசையிலே ரக்ஷித்தது. [நாராயணனருளே] 'நீ நெடுநாள் பச்சை யிட்டு ஆச்ரயித்தாய்; அவ்வாச்ரயணம் வெறுமன் போயிற்றதாக வொண்ணாது'' என்று அவனையழைத்து, 'நானும் உன்னோபாதி ஒருவனை ஆச்ரயித்துக்காண் இப்பதம்பெற்றது. இனி ஊண்கொடுத்தல், உபதேசங்கொடுத்தலிறே' அவனைக் கொண்டுபோய் ஸர்வேச் வரன் பக்கலிலே காட்டிக் கொடுத்தானாயிற்று. அருளென்கிறவிடம் எல்லாவிபக்தியிலும் ஒட்டலாயிருக்கையாலே, அருளாலே யென்னுதல்; அவன் இவனை ரக்ஷித்துக்கொண்டது ஸர்வேச்வரன் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிக்கொடுத் தென்னுதல். [கொக்கலர் இத்யாதி] கொக்குப்போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய அலரையுடைத்தா யிருப்பதாய்ப் பெருத் திருந்துள்ள தாழைகளை வேலியாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள திருநகரியாயிற்று. நிலத் தியல்பு இருக்கிறபடி. [மிக்கஆதிப்பிரான்நிற்க] ஸர்வாதிகனாய் ஜகத்காரணபூதனான வன் நிற்க. [மிக்க] சொல்லும்போது கனக்கச் சொல்லி, கிட்டினவாறே குறைந்திரா தொழிகை. நெடுநாள் ஆச்ரயிப்பித்துக்கொண்டு, பின்பு கார்யகாலத்திலே வந்தவாறே வேறே யொருவன் வாசலேறக் கொண்டுபோக வேண்டாதிருக்கை. [மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே] ப்ரகாரங்களிலே ஒன்றை ஈச்வரனாகச் சொல்லுகிறிகோளே; அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஒன்றுக்கும் வஸ்துத்வமின்றிக்கே யிருக்க, ப்ரகாரியாகச் சொல்லி அநர்த்தப்படுகிறிகோளே கெடுவிகாள்! [விளம்புதிரே] 'வ்யவஹரிக்கைக்கும் யோக்ய தை யில்லை' என்று இருக்கிறாராயிற்று இவர். ... ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவ்வளவும் செல்லவேணு மோ? அவன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையும் என்கிறார்.

விளம்பும் ஆறுசமயமும் அவையாகியும்மற்றும்தன்பால்*
அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும்*
வளங்கொள்தண்பணைசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனை*
உளங்கொள்ஞானத்துவைம்மின் உம்மைஉய்யக்கொண்டுபோகுறிலே. (9)

[விளம்பும் ஆறு சமயமும்] சிலவற்றைச் சொல்லாநின்றால், தாங்களும் சில தர்க்கங்கள் சொல்லாநிற்குமத்தனை போக்கி, ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்யஸமயங்க ளாறும். அவையாகிறன (சாக்யோ லூக்யாக்ஷபாதக்ஷபணகபில பதஞ்சலிமதாநு ஸாரிண:) என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தாரிறே. [அவையாகியும் மற்றும்] மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளும். (தமோநிஷ்டாஹி தாஸ் ஸ்ம்ருதா:). [தன்பால் இத்யாதி] தன்னளவில் வந்தால் 'இல்லை' என்கைக்கும் 'இவ்வளவு' என்று பரிச்சேதிக்க அரிதாயிருக்கும். 'இல்லை' என்னும் போதும், வஸ்துவை 'இது' என்று பரிச்சேதிக்க வேணுமே. அதாவது இவனுடைய

ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகள் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாயிருக்கு மென்கை. அதுக்கு அடியென்? என்றால், [ஆதிப்பிரான்] (மே மாதா வந்த்யா) என்னவொண்ணாதிறே. [அளந்து இத்யாதி] துஸ்தர்க்கங்களால் 'இவ்வளவு' என்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி யிருக்கிற ஜகத்காரணபூதனானவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற. [வளங்கொள் இத்யாதி] ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமான நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு, கண்டார்க்கு வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதபடி தர்சநீயமான திருநகரியை. [உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்] உளம்கொள் ஞானம் மாநஸஜ்ஞாநம். ஜ்ஞாநம் உதித்து, பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே பாஹ்யவிஷயத்தை க்ரஹிப்பதுக்குமுன்னே, மாநஸஜ்ஞாநத்துக்குத் திருநகரியை விஷயமாக்குங்கோள். பஹிர்விஷயமாக்காதே ஜ்ஞாநத்தை ப்ரத்யக்த்த ப்ரவணமாக்கப் பாருங்கோள். என்செய்ய வென்னில், [உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே] (ஸந்தமேநம்) என்கிறபடியே, உந்தாமுடைய ஸத்தைபெற்றுப் போக வேண்டியிருக்கில். (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே 'சென்றற்றது' என்றேயிருக்கிறாராயிற்று இவர். (நேயமஸ்தி) என்னுமாபோலே. (மஹாத்மநா) தன்னில் தான் வாசி சொல்லுமித்தனைபோக்கிப் புறம்பு ஒரு ஒப்புச்சொல்ல வொண்ணாதபடியான பெருமாளோடே. ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. தன் ஐச்வர்யத்தி லொன்றுங் குறையாமல் வந்து திருநகரியிலே நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அடிமை செய்கையே உசிதம் என்கிறார்,

உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றுந்தன்பால்*
மறுவின் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே*
செறுவிற் செந்நெல் கரும்பொடோங்கு திருக்குருகூரதனுள்*
குறியமாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே* (10)

[உறுவதாவது இத்யாதி] நீள்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது. உறுவதும் இது, ஆவதும் இது, சீரியதும் இது, ஸாதகமும் இது வென்னுதல்; உறுவதாவது இதுவே யென்னுதல். [எத்தேவும் இத்யாதி] எல்லாத் தேவதைகளும், தேவதைகளுக்கு போகஸ்தாநமான எல்லா லோகங்களும். [மற்றும்] மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநங்களும். [தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து] தன்னிடத்து வந்தால் மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோடு ஒத்து. இவை மூர்த்தியாமிடத்தில் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோபாதி குறைவின்றிக்கேயிருக்கை. மறுவாகிறது குற்றம், அதாவது-குறைவு; அதின்றிக்கே யிருக்கை, ப்ருதக்ஸ்தித்யாதிகளின்றிக்கே யிருக்கை. அன்றிக்கே. மறுவை யுடைத்தான மூர்த்தியுண்டு-ஸ்ரீவத்ஸத்தை யுடைத்தான விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். அன்றிக்கே, மறுவில்மூர்த்தியுண்டு ஹேயப்ரத்யநீகமான விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். இவை சரீரத்தோடு ஒக்கையாவதென்? என்னில்; ப்ருதக்ஸ்தித்யநர்ஹாதாராதேயபாவ, நியந்த்ருநியாம்யபாவ, சேஷசேஷிபாவமான சரீரலக்ஷணங்கள் இவற்றுக்கு உண்டாகையாலே. வ்ருக்ஷத்திலே தேவதத்தன் நின்றால் அது அவனுக்கு சரீரமாகாதிறே, இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே யிருக்கை. [இத்தனையும் இத்யாதி] இவையடங்கலும் இருந்தபடியே தன் பக்கலிலே நிற்க. தன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களும் தனக்கு சரீரதயா சேஷமாம்படியிருக்கிற இவ்வைச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி வந்து நிற்கை. உபயவிபூதி யுக்தனானமையால் வந்த ஐச்வர்யமடையத் தோற்றும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இங்கு வந்து நிற்கிறது. ராஜபுத்ரன் ஒரு ஒலியலை உடுத்துத் தாழவிருந்தாலும் ஐச்வர்யத்திற் குறைந்து தோற்றாதிறே. [செறுவில் இத்யாதி] செய

களில் செந்நெற்களானவை கரும்போடொக்க ஓங்கா நின்றுள்ள திருக்குருகூரதனுள்: அவ்வூரில் பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லை; தேசவிசேஷத்தில் எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமாபோலே. [குறிய] கோடியைக் காணியாக்கினாற் போலே, கண்ணாலே முகக்கலாயிருக்கும்படி வடிவை அமைத்தபடி. [மாணுருவாகிய] இட்டபோதோடு இடாதபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படியாக இரப்பிலே தழும்பேறினபடி. [நீள்குடக்கூத்தனுக்கு] குடக்கூத்தாடி விட்டபின்பும், அம்மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தைப் பிற்பட்ட காலத்திற் கேட்டார்க்கும் ஸமகாலத்திலே கண்டாற் போலே ப்ரீதிபிறக்கும்படியாயிற்றுக் குடக்கூத்தாடிற்று. [ஆள்செய்வதே] அச்சேஷ்டிதந்தானே அடிமையிலே மூட்டும்; நீங்கள் இசையுமத்தனையே வேண்டுவது. ... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரமபதம் ஸுலபமென்கிறார்.

ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்நகரான்*
நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்பினன் மாறன்சடகோபன்*
வேட்கையாற்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்வல்லார்*
மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே* (11)

[ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்] அடிமை செய்து ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினவர். முறையிலே ஸர்வேச்வரனைப்பற்றினவராயிற்று இவர். அதாவது (விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய) என்கிறபடியே, அவன் கொடுத்த உபகரணங்களைக் கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களிலே போகாதே, "தந்த நீ கொண்டாக்கினை" என்கிற படியே வகுத்த விஷயத்துக்கே சேஷமாக்கிக்கொண்டு கிட்டுகை, ஆட்கொள்ளுகைக்கு உபாயம் அவன் கையிலே உண்டுபோலே காணும். தான் வ்ருத்தவானாய்க் காணும் இவரை வ்ருத்தியிலே அந்வயிப்பித்தது. கையில் திருவாழி சேர்ந்தாற்போலேயாயிற்று இவரும் சேர்ந்தபடி. [சேர்ந்த] கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே. ஆட்செய்கையாவது அடிமை செய்கை. அடிமைதான் த்ரிவிதம் மாநஸ வாசிக காயிகங்கள். இவற்றில், மாநஸகாயிகங்களுக்கு ஆளல்லர்; என்றிய வென்னில்; —"காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்" என்கையாலே. இனி, வாசிகமொன்றுமேயாகில், வாசிகமாகத் திருவாய் மொழிபாடி அடிமை செய்தாரென்கிறதோ? என்னில்:—அன்று, அப்படியாமன்று இப் பாசுரம் "முனியே நான்முக"னிலே யாகவேணும்: இல்லையாகில், ஸர்வஸங்க்ரஹமான முதல் திருவாய்மொழியிலேயாகிலும் ஆகவேணும்: இல்லையாகில் இவர் வாசிகமாக அடிமை செய்த "புகழுநல்லொருவ"னிலேயாகப் பெறில் முக்யம். ஆனால், தேவதாந் தரபரத்வ நிரஸநபூர்வகமாக ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை அருளிச் செய்கையாலே யானாலோ வென்னில்: அதுவாகில், முதல் திருவாய்மொழியிலேயாக அமையும். பரத்வ நிர்ணயத்திலே பரோபதேசமுமாகையாலேயானாலோ வென்னில்;—அதுவாகில், "திண் ணன்வீட்"டிலே யாதல், "அணைவதரவணை"யிலே யாதலாக அமையும். ஆனால், அர்ச் சாவதாரத்திலே பரத்வம் அருளிச் செய்கையாலே யானாலோ வென்னில்; —அதுவு மொண்ணாது: அது "செய்யதாமரைக் கண்ண"னிலே யாக அமையும். பரோபதேசம் பண்ணுகையாலே சொல்லிற்றானாலோ வென்னில்;—அதுவு மொண்ணாது; "வீடுமின் முற்றவும்" தொடங்கிப் பல விடங்களிலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; அவற்றிலுமாகப் பெற்றதில்லை. ஆனால், ஏதாவதென்னில்;—இவ் "ஒன்றுந்தே"விலே, "திருக்குருகூர தனுள் பரன்திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம்மற்றில்லை பேசுமினே" என்று பொலிந்து நின்றபிரானே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று இவர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு, "கபாலநன

மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின்'' என்னக் கண்டு, ஜகத்தாகத் திருந்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிற்று; இவர்தாம் அவர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே அவர்கள் தாம் திருந்ினபடி. ''பொலிக பொலிக'' என்று இதுக்கென்ன ஒரு திருவாய்மொழி நேருகிறுரிறே. ஸர்வேச்வரன் அவதரித்துத் திருத்தப் பார்த்தவிடத்தும் திருந்தாத ஸம்ஸாரத்திலே இவர் திருத்தத் திருந்தினபடி: இனி இவர்க்குத் தத்வநிர்ணயம் பண்ண வேண்டாதபடி ''இடங்கொள் சமயத்தையெல்லா மெடுத்துக்களைவனபோலே தடங்கடற்பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களே''யாம்படி (யாயிற்று. இப்படி) திருத்துகையாலே ஆட்செய் தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவ னென்கிறுர். [வண்குருகூர் நகரான்] இந்நன்மைக்கு அடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. [நாள்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன்] ''நண்ணுதார் முறுவலிப்ப''விலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, சாத்தின மாலையும் வாடியிருந்தது முன்பு; இப்போது பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்து, 'இனி இவர்களுக்கு ஒரு குறையில்லை' என்று தேறினபின்பு, இட்ட மாலையும் செவ்விபெற்றதாயிற்று. [மாறன்சடகோபன்] பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானவற்றுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவானவர். [வேட்கை இத்யாதி] சிலர் தாந்தராய் வந்து கேட்க, சொல்லுகிறுரன்றே; தம்முடைய அபிநிவேசாதிசயத்தாலே அருளிச் செய்த பாடலாயிரத்திலும் இப்பத்தையும் வல்லார் கையது, மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர். (மற்றது; லீலாவிபூதி) இரண்டும் இவர்கள் கையது. மற்று என்கிற இது ஒரு அவ்யயமாய், புநராவ்ருத்தியில்லாத பரமபதவிபூதியானது அவர்கள் கையது. இப்பத்தும்பத்தாக அவர்கள்கையது பரமபதம். அன்றிக்கே, பகவத்பரத்வஜ்ஞாநமே ப்ரயோஜநம்: ஜ்ஞாநாநுரூபமான தேசமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். மற்றதான வைகுந்தமாநகருண்டு ஸம்ஸாரத்துக்கு எதிர்த்தட்டானது, அது அவர்கள் கையது என்னவுமாம். ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஒன்றுமிலைத்தேவு இவ்வுலகம்படைத்தமால்*
அன்றியெனவாருமறியவே* — நன்றாக
மூதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன் தாள்தொழவே*
காதலிக்குமென்னுடைய கை. (40)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பகவத்விஷயம்

திருவாய்மொழி-ஈடு

நாலாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்.